

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Torsdag den 6. april 2000 kl. 17.30

Dagsordenen:

Forskellige forslag vedrørende dagsordenen

- 114/2000 Kapitalbevilling vedrørende indretning af dagtilbud til 34 udviklingshæmmede
- 122/2000 Overdragelse af daginstitutionen Lykkebovej 9 fra Valby Bydelsråd til Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen
- 115/2000 Sektorplan for sociale tilbud til psykisk syge 2000 - 2003
- 129/2000 Skæve boliger til skæve eksistenser
- 111/2000 Bevaring af træerne på Højbro Plads
- 112/2000 Endelig vedtagelse af lokalplan "Borgmester Christiansens Gade"
- 132/2000 Byfornyelsesforslag for "Reventlowgade-karreerne" (karré nr. 20, 21 og 22)
- 133/2000 Forslag til lokalplan for "Reventlowgade-karreerne"
- 131/2000 Udarbejdelse Byfornyelsesforslag for "Hotel-karreeren" (karré nr. 18)
- 135/2000 Forslag til lokalplan for "Hotelkarreeren"
- 130/2000 Indførelse af erhvervslicens samt dagbillet i forbindelse med restriktionerne på parkeringen i brokvartererne
- 121/2000 Forslag til lov om anlæg af Ringbanen mellem Hellerup og Ny Ellebjerg
- 128/2000 Forslag til lokalplan "Ny Tøjhus" med tilhørende forslag til tillæg til Kommuneplan 1997
- 120/2000 Forslag til vedtagelse af indkøbspolitik for Københavns Kommune
- 137/2000 Aftale om frikøb af tilbagekøbsrettigheder i den almene boligsektor og løsning af boligsociale opgaver
- 119/2000 Ændring af retningslinier for Revisionsdirektoratets administration af forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen mv.
- 124/2000 Vision for samarbejdet "København og Malmø - Én by"
- 110/2000 Udpegning til repræsentantskabet i Green City Denmark
- 134/2000 Valg af de (amts)kommunale arbejdsgiverparters fælles medlem af bestyrelsen for ATP
- 142/2000 Udpegning af Københavns og Frederiksberg Kommuner repræsentant i TIC Danmarks repræsentantskab
- 140/2000 Dispensation fra Lov om butikstid til at holde åbent søndag den 16. april 2000
- 139/2000 Ændring af vedtægt for Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab (DST)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

- 143/2000 Ungdomsborgerrepræsentationens bevilling på 310.000 kr. til renovering af ejendommen Jagtvej 69 (Ungdomshuset)
- 117/2000 Kapitalbevilling til projektering af 2 fritidsordninger samt permanentgørelse af 30 fritidsklubpladser
- 116/2000 Udskydelse af 2. etape af helhedsplanen for Skolen på Islands Brygge
- 123/2000 Kapitalbevilling til renovering af hævertledning m.v. på Strø kildeplads
- 109/2000 Udpegning af suppleant til bestyrelserne for ELKRAFT System A.m.b.a. og ELKRAFT Transmission A.m.b.a
- 141/2000 Udpegning af to nye medlemmer til Rådet for bæredygtig udvikling
- 125/2000 Forslag til beslutning om borgermøder i forbindelse med forslag til nye lokalplaner fra kommunen, stillet af Mikkel Warming og Jens Kjær Christensen, Ø
- 126/2000 Forslag til beslutning om ren straffeattest ved ansættelse af pædagoger m.fl. stillet af Louise Frevert, Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Aage Pedersen og Poul Nielsen, O
- 138/2000 Forslag til beslutning om nedlæggelse af Ungdomsborgerrepræsentationen, stillet af Louise Frevert, Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Aage Pedersen og Poul Nielsen
- 127/2000 Forespørgsel stillet af Louise Frevert, Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Aage Pedersen og Poul Nielsen, O, samt Lars Hutters, L
- 136/2000 Mødeplan for 2001
- 118/2000 Tillægskøbesum vedrørende en ejendom

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Jeg skal indledningsvis oplyse, at jeg i dag har modtaget meddelelse fra Wallait Khan og Martin Geertsen om, at Wallait Khan med øjeblikkelig virkning udtræder af SF's Gruppe og indtræder i Venstres Gruppe. Det vil rent praktisk medføre en mindre omflytning på medlemmernes pladser. Det har ikke kunnet nås til mødet i aften, men det vil være på plads til mødet den 11. maj.

Der er til i aften udsendt en dagsorden med i alt 32 punkter. Der er i går også udsendt en dagsorden med 2 sager, som under forudsætning af forsamlingens godkendelse vil blive optaget på dagsordenen.

Det drejer sig om sag 145/2000, som er en indstilling fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget om, at Københavns Kommune tiltræder en overdragelsesaftale vedrørende den erhvervsdrivende fond Orfeus, samt sag 144/2000, godkendelse i henhold til styrelseslovens § 15, stk. 2, om forlængelse af Winnie Berndtsons orlov indtil 15. maj 2000.

Jeg vil i givet fald foreslå, at sag 145/2000 om Orfeus behandles efter punkt 23 på dagsordenen som et nyt punkt 23 a, og at sag 144/2000 om orlovsforlængelsen behandles som den sidste sag for åbne døre efter punkt 31 som et nyt punkt 31 a.

Så har jeg i dag yderligere fra Wallait Khan modtaget et forslag til beslutning, som under forudsætning af en enig forsamlingens godkendelse vil blive optaget på dagsorde-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

nen. Det drejer sig om sag 146/2000, et forslag til beslutning om, at forsamlingen beslutter at sende en delegation til Jordan. Delegationen skal bestå af Naser Khader og en borgmester, som kan forhandle med familien i Jordan med henblik på at få børnene tilbage til Danmark. Delegationen skal have mandat til at garantere familien, at deres børn vil blive anbragt hos en plejefamilie, som har familiemæssig tilknytning til børnene og har samme kulturelle baggrund som familien.

Jeg vil foreslå, at sagen i givet fald optages som et punkt på dagsordenen efter punkt 30 som et nyt punkt 30 a. Jeg kommer med et par spørgsmål efterfølgende.

Så er der sag 118/2000, punkt 32 på dagsordenen, om tillægskøbesum vedrørende en ejendom. Den skal, medmindre forsamlingen beslutter noget andet, behandles for lukkede døre. Vi har drøftet den i Økonomiudvalget, der har indstillet til forsamlingen, at sagen behandles for åbne døre. Forvaltningen har over for mig efterfølgende oplyst, at der ikke vil være noget til hinder for, at sagen behandles for åbne døre. Derfor skal jeg foreslå, at sagen behandles for åbne døre som et nyt punkt 18 a efter punkt 18 på den udsendte dagsorden.

Så skal jeg oplyse, at årsagen til, at de 2 underbilag til sag 137/2000 på dagsordenen, punkt 13, om aftalen med den almene boligsektor om frikøb af tilbagekøbsrettigheder, er udsendt som fortrolige på rødt papir, er hensynet til de enkelte boligafdelinger, der på samme måde som andre grundejere, der indgår aftaler, frikøbsaftaler med kommunen, som udgangspunkt har et krav på, at det ikke offentliggøres, at der er indgået en økonomisk aftale med kommunen om lige netop deres ejendom.

På baggrund af tilkendegivelser i forbindelse med Økonomiudvalgets behandling her i tirsdags, hvor sagen var på dagsordenen, har forvaltningen rettet henvendelse til styregruppen for de 18 berørte boligorganisationer, og gruppen har oplyst, at man ingen indvendinger har mod, at sagen i sin helhed behandles for åbne døre. Derfor skal de 2 underbilag til sagen herefter ikke længere behandles som fortrolige.

Jeg skal foreslå, at sag 143/2000, det er punkt 21 på dagsordenen, om Ungdomsborgerrepræsentationens bevilling på 310.000 kr. til renovering af Ungdomshuset på Jagtvej, og sag 138/2000, punkt 29, i modsætning til, hvad vi umiddelbart havde drøftet som indgang til gruppeformandsmødet, fastholdes som angivet på dagsordenen adskilt, de behandles ikke sammen.

Det stiller store krav til selvdisciplin, at man ikke blander argumenter under punkt 29 ind i behandlingen af punkt 21. Det stiller store selvdisciplinmæssige krav til forsamlingens debattører i disse sager, i særlig grad under punkt 21. Det stiller også visse krav til formandens mødeledelse, og hvis vi i fællesskab respekterer udfordringen og lever op til den, så skulle vi være i stand til ikke at blande punkt 29-argumenter ind i punkt 21. Det bliver spændende.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at de 2 første sager, de udsendte sager, 145/2000 og 144/2000, optages på dagsordenen som foreslået? (*Ophold*). Det er der ikke.

Så skal jeg spørge, om der er bemærkninger til, at Wallait Khans forslag til beslutning optages på dagsordenen? (*Ophold*). Det er der bemærkninger til fra et par medlemmer af forsamlingen, og det vil sige, at sagen ikke kan optages på dagsordenen ... (*Afbrydelse*). Nu er det sådan set ikke en motivering ... (*Afbrydelse*). Jamen sagen er ik-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

ke optaget på dagsordenen, men Lars Hutters får ordet til dagsordenen til dette spørgsmål.

Lars Hutters (L): Jeg er naturligvis udmærket bekendt med styrelsesloven og vores forretningsorden. Det er både mig og alle medlemmer bekendt, at vi holder møde i dag, den 6. april, og at det næste møde i Borgerrepræsentationen er den 11. maj. Det er vel også de fleste partier bekendt, at hvis den sag, vi drøfter her, 146/2000, overhovedet vil blive behandlet i aften i Borgerrepræsentationen, så var det kun muligt ifølge vores styrelsesvedtægt, at den blev henvist til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, fordi det kræver en sådan behandling.

Derfor mener jeg ikke, at rækkevidden af, at vi først møder det på vores pladser i dag, er så stor, fordi det eneste, der eventuelt kunne ske, var, at den blev henvist til yderligere behandling i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Så derfor appellerer jeg til forsamlingens medlemmer om, i betragtning af den meget lange rækkevidde fra 6. april til 11. maj, 5 uger, hvor Borgerrepræsentationen ikke er samlet, trods alt i aften at se lidt igennem med de her ting.

Så jeg håber, den kan blive optaget alligevel, uden at der er nogen medlemmer, der nedlægger veto imod det. Alternativt, hvis, såfremt, ifald der ikke er en sådan parlamentarisk goodwill-hed i forsamlingen over for medlemmerne, så må Venstre jo så selv fremsætte forslaget i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal blot sige, at jeg noterede mig, at der var medlemmer, der rystede på hovedet over, at Lars Hutters kunne få ordet. Det kan Lars Hutters godt, og Lars Hutters holdt sig inden for det, der er temaet, nemlig optagelsesdiskussionen. I samme anledning har Ole Hentzen bedt om ordet.

Ole Hentzen (C): Goodwill eller ikke goodwill, jeg benytter min enkeltret til at stoppe denne sags optagelse på dagsordenen, en personsag, som jeg mener slet ikke hører hjemme i Borgerrepræsentationen, og så må Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget finde ud af, om de mener, at de kan behandle den på de konditioner. Sagen behandles jo på folketingsniveau og ministerniveau, og det synes jeg, man skulle afvente.

Martin Geertsen (V): Blot for at berolige Lars Hutters' til tider lidt iltre temperament kan jeg sige, at det er indstillingen fra Venstres Gruppe at tage den igennem Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Jeg håber, jeg har beroliget Lars Hutters hermed.

Peter Skaarup (O): Jeg synes, det vil skabe en uheldig præcedens, hvis vi fra Borgerrepræsentationens medlemmer kan tage og lave forslag på selve dagen, hvor mødet foregår, og så lige pludselig fremsætte det på dagsordenen for Borgerrepræsentationen. Det mener jeg vil være uheldigt, fordi så kan det skabe en præcedens, hvor mange medlemmer fremkommer med forslag, som selvfølgelig kunne være spændende og interessante at debattere, men som vi har svært ved at sætte os ind i.

Det her er en sag, der er meget kompliceret, så vidt jeg har forstået. Der er et Børn og Unge-udvalg, der har behandlet den igennem lang tid, og derfor må det være det udvalg, der beskæftiger sig med det her, og det skal ikke være noget, Borgerrepræsentatio-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

nen sådan hu hej vilde dyr begynder på. Så derfor kan vi ikke acceptere, at sagen kommer til behandling i dag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi holder os stadig væk på sporet.

A. Benhaddou (D): Jeg mener, det her forslag er en hån imod vores kollegaer i Børn og Unge-udvalget. Den sag kører hos ministeren. Jeg ved ikke, hvor mange rejser folk skal foretage, Ekstra Bladet udsteder rejser, firmaer udsteder rejser, og så skal vi også i Borgerrepræsentationen lige pludselig udstede rejser. Helt ærligt: Hvad med at melde jer ind i Børn og Unge-udvalget?

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så kan vi sige, det sidste kan man sådan set ikke, men man kan det, Ole Hentzen og Peter Skaarup har gjort, nemlig afvise optagelsen af sagen på dagsordenen. Så sagen er ikke optaget, og vi fik en indikation af sagens videre forløb via Martin Geertsens indlæg til dette punkt. Sagen er ikke optaget på dagsordenen.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at punkt 32 på dagsordenen behandles som nyt punkt 18 a, sagen, der blev overført til åbne døre? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Jeg skal høre, om der i øvrigt er bemærkninger til den udsendte dagsorden? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er den godkendt.

1) BR 114/2000. Kapitalbevilling vedrørende indretning af dagtilbud til 34 udviklingshæmmede

*Indstilling om kapitalbevilling på 5.380.000 kr. til indretning af dagtilbud til 34 udviklingshæmmede på Hans Knudsens Plads 1 A.
(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

2) BR 122/2000. Overdragelse af daginstitutionen Lykkebovej 9 fra Valby Bydelsråd til Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen

*Indstilling om overdragelse af institutionen Lykkebovej 9 fra Valby Bydelsråd til Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen og om ibrugtagning af institutionen pr. 1/7 2000 som specialinstitution med 18 pladser, således at de ovennævnte kvadratmeter anvendes til indretning af en fysiurgisk børneklínik, samt at 3,3 mill. kr. af de 20,5 mill. kr., der er afsat i budget 2000 til udbygning af specialinstitutionspladser, anvendes til den frem-skudte drift af de 18 pladser, at 5 mill. kr. overføres normalområdet, samt at der gives kapitalbevilling på 1,4 mill. kr. med kasse-mæssig dækning på Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets budget for 2000, konto 5.14.3. Det forudsættes at udgifterne i forbindelse med gennemførelse af overdragelsen af daginstitutionen og etableringen af specialinstitutionen afholdes inden for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets budget.
(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)*

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Indstillingen blev godkendt.

3)BR 115/2000. Sektorplan for sociale tilbud til psykisk syge 2000 - 2003

Indstilling om godkendelse af forslag til sektorplan for sociale tilbud til psykisk syge 2000 - 2003.

(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Jeg vil gerne lige give denne sektorplan et par ord med på vejen.

Københavns Kommune har jo sammen med Frederiksberg Kommune som de eneste kommuner i landet det privilegium både at være primærkommune og amtskommune, og det gør i forhold til de psykisk syge en ganske særlig og interessant forskel. Vi kan nemlig kombinere både de amtskommunale og de primærkommunale tilbud på socialpsykiatrien og dermed se med en helhed på opgaven og på menneskene, som har brug for løsningerne på en ganske særlig sammenhængende og logisk måde.

Vi kan aldrig i forhold til socialpsykiatri beskyldes for kassetænkning til fordel for, om det er den ene eller den anden, der løser opgaverne, og det kommer i særlig grad de psykisk syge til hjælp og til gavn i denne sammenhæng.

Vi begyndte jo allerede i 1993 og siden hen i 1997 at lave en socialplan for det, der på det tidspunkt hed magistratens 3. afdeling. Den socialplan var begyndelsen til det, som sektorplanen for bl.a. psykisk syge skal ses som en videreførelse af. Vi besluttede, da de 2 første socialplaner var vedtaget, at vi burde lave mere specifikke planer, så de hele tiden kunne ajourføres, så de hele tiden kunne opdateres i forhold til det, der skete på de enkelte områder.

Derfor har vi i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget i øjeblikket en sektorplan for psykisk syge, som så er til behandling i dag, der vil komme en for handicappede, og der er en på vej for beskæftigelse, som vi i øjeblikket har haft sendt i høring, men som vi også behandler i udvalget. Derudover har vi besluttet, at børnefamilier med særligt behov skal have en sektorplan, og at et misbrugsområde skal have en sektorplan. Vi kan formentlig behandle dem i begyndelsen af det næste år, fordi de naturligvis ikke bør forelægges Borgerrepræsentationen, før de har været ude i en høring hos de berørte parter.

Så har jeg et par bemærkninger til nogle udtalelser fra udvalgsbehandlingen, hvor jeg på Socialdemokratiets vegne gerne vil sige, at vi er da principielt menneskeligt meget enige i, at vi burde kunne tilbyde psykisk syge et institutionsophold, hvis det er det, de har brug for, inden for Københavns Kommunes rammer. Vi ønsker på den anden side ikke at opstille urealistiske forventninger i denne sektorplan, som går fra år 2000 til år 2003.

Så vi synes lidt, det er et slag i luften at sige, at alle psykisk syge, som i dag befinder sig på de boccetre, som vi har liggende i omegnen, bør tilbydes en plads i Københavns Kommune. Det er for luftigt, det er for let, det er for urealistisk. Det er rigtigt tænkt, det er menneskeligt rigtigt tænkt, og det burde kunne lade sig gøre. Men vi skal sikre os, at det inden for den planperiode, som »kun« går til år 2003, er realistisk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Så på Socialdemokratiets vegne vil jeg meget gerne holdningsmæssigt tilslutte mig synspunktet, men inden for planperioden er det hamrende urealistisk. Jeg synes, vi skylder de psykisk syge, ligesom vi skylder alle andre, at den pårørendepolitik, at den sektorplan, vi laver, er realistisk og gennemførlig, og at vi sætter os nogle mål, så vi kan se hinanden i øjnene og sige, at det har vi lovet, og det vil vi holde.

På lang sigt ser vi selvfølgelig gerne, ligesom vi har med handicappede og andre, at vi gerne vil have dem hjem til København, så vil vi også gerne tilbyde dem et tilbud i København, hvis det er muligt. Men vi ved, det ikke er realistisk muligt, og derfor har vi ikke tilsluttet os udtalelserne om, at de burde komme hjem til København.

Alt, hvad vi opretter nu, foregår i Københavns Kommune, og det er sådan, vi skal gøre det, for vi skal gå på 2 ben, vi skal oprette flere nye tilbud, aflastning, dagpladser og behandling, inde i København, og så skal vi passe på de institutioner, vi har liggende uden for København. Men at foreslå nu, at de skal tilbageføres til København, vil være det samme som at sige, at vi nedprioriterer den udbygning, som også ligger i sektorplanen, og det kan vi ikke tilslutte os.

Hellen Hedemann (F): Efter strukturændringen i Københavns Kommune, der jo trådte i kraft den 1. januar 1998, er alle sociale tilbud til psykisk syge i København samlet ét sted, nemlig i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen. På den måde kan man vel sige, at forudsætningerne for at tilrettelægge en sammenhængende social indsats er til stede.

Den socialpsykiatriske indsats omfatter en række tilbud om bolig og boligstøtte, samværs- og aktivitetsformer samt beskæftigelse på særlige vilkår. Formålet med indsatsen er at give mennesker med psykisk sygdom en tilværelse med så meget livskvalitet som muligt og sikre bolig, beskæftigelse, fritids- og kulturaktiviteter, der kan være med til at skabe rammerne for et tilfredsstillende liv.

Vi taler rent faktisk om mange, mange mennesker. Forvaltningen regner med, at der i København er ca. 19.000 mennesker, der i kortere eller længere tid vil have brug for støtte eller ydelser af varierende karakter.

Københavns Kommune har 20-25 pct. af det samlede antal psykisk syge i Danmark, selv om vi kun udgør 10 pct. af befolkningen. I den plan, vi står med her, lægges det til grund, at befolkningsudviklingen ikke vil få større betydning for den psykiatriske behandlingskapacitet, men der stilles større forventninger og krav om ydelser og tilbud, samtidig med at målgrupperne ændrer sig med nye og specialiserede krav til følge.

Planen tager udgangspunkt i, at ventelisten til en bolig skal reduceres ved hurtig udbygning af boligtilbuddene. Der skal skabes et flow på bocentrene ved at tilbyde de beboere, der kan, flytning til satellitboliger og bofællesskaber m.v. Derudover lægger planen op til en omstilling af de somatiske plejehjem og beskyttede boliger, nemlig til boliger for psykisk syge. Det gør den, fordi man skal tilgodese, at der bor ca. 170 psykisk syge under 67 år på de somatiske plejehjem.

Det er alt sammen tiltag, som vi i SF kan støtte, om end vi så må bide i os, at ikke alle boliger vil komme til at leve op til ønsket om en 2-rums-bolig med eget bad og toilet. Det er jo et kæmpeproblem at skaffe egnede boliger nok.

Et andet stort problem er, at mange af de boliger, der er, er beliggende uden for Københavns Kommune, og de er samlet i store institutioner. Jeg ved godt, det hedder

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

bocentre i dag, det står der jo i serviceloven, men faktum er, at på flere af de store bocentre er der tale om institutionslignende pladser. Det er jo også grunden til den protokolbemærkning, som SF også er med i.

For det første mener vi, at psykisk syge københavnere har ret til at blive boende som borgere i København.

For det andet ønsker vi, at de store institutioner skal ombygges til mindre enheder. Vi er selvfølgelig godt klar over, at det kræver mange penge, og det kræver i øvrigt også byggegrunde. Men det vil jeg så bede om, at partierne her skriver sig bag øret, når vi inden så længe skal tale budget 2001 her i salen.

Til overborgmesteren vil jeg sige, at SF gerne vil have protokolbemærkningen videreført.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak, det vil ske.

Marie Jeppesen (Ø): Dette er den første sektorplan i den række af planer for nogle af de mange områder og forskelligartede områder, som vi arbejder med i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Jeg synes, det er gået forholdsvis smertefrit at få udarbejdet denne plan og med at få den vedtaget i udvalget.

Så har den i hvert fald også været med til at sætte fokus på nogle af de psykisk syge menneskers boforhold i København, men til dels også generelt. Det er altid godt at få rusket op i bevidstheden om, hvordan vi behandler hinanden i vores samfund.

For Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har planen medvirket til, at vi har fået nogle gode og nogle saglige diskussioner med hinanden om københavnere, der på grund af psykiske lidelser har brug for hjælp til at bo, enten i egen bolig eller de i en periode har behov for at bo under mere institutionslignende forhold.

Vi har i udvalget fået lejlighed til at drøfte visionerne for velegnede bomuligheder for disse grupper. Et tema har været de meget store boinstitutioner, som på grund af pladmangel eller på grund af mangel på velegnede byggegrunde inden for kommunegrænsen nu er placeret i vores omegnskommuner.

Det kan give visse problemer med, hvilken kommune der har handlekompetence, men især af mere praktisk karakter. Det er da u hensigtsmæssigt at bo langt fra sin familie og andre nære relationer. Omvendt er det jo også kendt i denne Borgerrepræsentation, at netop boliger er det ikke let at skaffe i Københavns Kommune. Men på sigt mener jeg, at det vil være hensigtsmæssigt for vores psykisk syge medborgere, at de kan tilbydes et institutionsophold inden for kommunegrænsen.

Et andet fokuspunkt har for mig været en måde at anskue psykisk sygdom på. Når den psykisk syge bor i institution, kan der rent fagligt være flere måder at anskue personen på, f.eks. ud fra en sygeplejefaglig eller ud fra en pædagogfaglig vinkel. Der er tradition for, at sygeplejefagligheden er dominerende i denne verden. Jeg mener, det er vigtigt, at også pædagogfagligheden er højt prioriteret inden for området, hvor der arbejdes med mennesker, som gerne skal videre og helst ud i livet uden for institutionen til en eller anden form for egen bolig.

Derfor er det også godt, at der netop i planen er peget på disse problemstillinger og dermed også er en åbning for, at det fællesfaglige miljø kan prioriteres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Vores boinstitutioner fungerer meget forskelligt, og det er fint. Men jeg vil gerne, at vi også har politiske visioner for, hvilke opgaver vores boinstitutioner skal varetage. Med sektorplanen mener jeg, vi er kommet et stykke på vej. Om nogle år, når denne sektorplan skal revideres, kommer vi forhåbentlig endnu et stykke længere.

Og så vil Enhedslisten også gerne videreføre protokolbemærkningen fra udvalgsbehandling.

Lars Hutters (L): Denne sag handler om Københavns Kommunes samvittighed. Siden 1989 har det været en politik i Københavns Kommune, at de sindslidende, at de psykisk syge i stor udstrækning skulle udskrives fra hospitalerne og klare sig med distriktspsykiatrien, under forudsætning af naturligvis, at der, som der stod, dengang vi vedtog det i Borgerrepræsentationen, i 1989, blev fulgt op med sociale handleplaner.

Jeg har læst denne sektorplan meget grundigt igennem. Jeg sidder ikke i det pågældende udvalg. Jeg vil meget gerne have oplyst, hvor meget man har levet op til siden 1989, at den psykisk syge fik udarbejdet sociale handleplaner. Der står ikke noget som helst tal i det pågældende digre værk.

Ud fra de erfaringer, jeg indimellem støder på, så oplever jeg – men det kan være, det er forkert – at der ikke bliver udarbejdet sociale handleplaner, stort set overhovedet ikke i de 11 år, hvor man har været forpligtet til det i socialforvaltningen.

Jeg er glad for, at spørgsmålet om boliger bliver prioriteret. Men der er altså et liv for de pågældende psykisk syge, når de er derhjemme, når de skal leve og eksistere. Det er en menneskeret at have lov til at have et anstændigt liv med livskvalitet.

Jeg ved ikke, om der er nogen af medlemmerne i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, jeg kunne forstå på Marie Jeppesen fra Enhedslisten, at man havde haft nogle gode drøftelser i udvalget, der kan svare på, om man kan give nogle tal for, hvilken livskvalitet man i Københavns Kommune byder de ca. 19.000 psykisk syge, 25 pct. af alle psykisk syge i Danmark. Det synes jeg kunne være vigtigt for Borgerrepræsentationen at få oplyst i det videre arbejde.

Det skal ikke være nogen hemmelighed for Borgerrepræsentationen, at jeg til trods for det store arbejde, der er lagt i det, og til trods for at det måske, jeg siger »måske«, fordi jeg har ikke de bedste erfaringer fra de 11 år, der er gået, nu er udsigt til, at det forbedres. Fordi hvis det var mig, der var psykisk syg og skulle leve det liv, som man byder, så vil jeg sige, at man groft undertrykte og overtrådte de menneskerettigheder, de har som borgere.

Hvis der var en instans, og jeg kan jo så spørge, om der er en sådan instans, hvor man kunne indklage Københavns Kommune for overtrædelse af de basale menneskerettigheder og borgerrettigheder for disse mennesker, hvor er den instans så henne?

Jeg har naturligvis bemærket, at endnu en gang har det særlige tilsyn i Folketinget givet en voldsom og kraftig reprimande til borgmester Peter Martinussen, HS' formand, for de fuldstændig fortvivlende forhold, der er på de overfyldte psykiatriske afdelinger, hvor disse mennesker kommer ind som stort set svingdørspatienter og bliver sendt hjem igen med kravet om, at der skal være en social handleplan.

Som jeg har forstået det, så er der ikke disse sociale handleplaner. Hvad siger medlemmerne af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget til, at dette lovpligtige krav om en social handleplan sætter man stort set fuldstændig kikkerten for det blinde øje for i Kø-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

benhavns Kommune? Det vil jeg gerne have nogle bemærkninger om, fordi det er helt klart, at man kan da ikke leve op til menneskerettighederne, hvis ikke man følger lovene her i Danmark.

Jeg hørte i morges i Radioavisen, at man, jeg tror, det var i Storstrøms Amt, havde oprettet en ombudsmand for de psykisk syge. Det var de rimeligt tilfredse med i de sindslidendes organisation. Jeg synes, det ville være en god ting, at man meget hurtigt fik indført her i Københavns Kommune en ombudsmand for de psykisk syge.

Så vil jeg spørge, om dette digre værk har været sendt til høring blandt de mennesker, det handler om. Det er muligt, jeg ikke har læst det godt nok. Hvad siger man til det? Er man lige så kritisk over for det som jeg? Nå, men det er jeg i hvert tilfælde.

Jeg synes i øvrigt, at man burde indkalde til en konference, hvor man drøftede de her ting igennem. Det er på tide efter 11 år, at de sociale handleplaner bliver gennemført. Jeg vil ikke blive ved med at se på, at denne ulovlighed eksisterer i Københavns Kommune.

Naser Khader (B): Det Radikale Venstre støtter også planen. Vi synes, den er god, og derfor støtter vi indstillingen.

Men vi vil gerne videreføre protokolbemærkningen, som det fremgår af indstillingen, at SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre har en protokolbemærkning om, at vi ønsker, at Københavns Kommune på længere sigt afvikler de store institutioner uden for byen, og at der i stedet oprettes mindre bocentre i byen. Ikke sådan at forstå, at vi skal flytte dem, der bor der, tilbage til byen nu, for vi ved, at de, der har etableret sig uden for byen, får vi svært ved at flytte tilbage. Men afvikling af institutioner uden for byen og etablering af bocentre i byen skal være i forhold til de nye, de nye skal på længere sigt ikke uden for Københavns Kommune.

Martin Geertsen (V): Jeg skal, uden at forlænge debatten i øvrigt, på vegne af Dansk Folkeparti og Venstre meddele, at vi viderefører vores protokolbemærkning.

Og så vil jeg gerne på Venstres vegne have lov til at tilslutte mig protokolbemærkningen fra Enhedslisten, Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Jeg synes, jeg skylder Lars Hutters et par bemærkninger. Jeg nåede ikke at trykke mig ind, men jeg er blevet tilgivet, kan jeg forstå.

Jeg vil gerne sige til Lars Hutters til spørgsmålet om sociale handleplaner, at det er korrekt, at der i psykiatriloven i forhold til hospitalsvæsenet eller lægeverdenen eller hvad det nu hedder, er en forpligtelse til sociale handleplaner.

Det er min opfattelse, at vi med denne sektorplan skærper kravet til handleplaner mere, end lovgivningen beder os om. Det er jeg faktisk stolt af. Det gjorde vi allerede i socialplanen, og det har vi gjort også i forhold til børneområdet. Vi har været forud for lovgivningen om at forlange handleplaner i forhold til de her mennesker, fordi vi synes, vi skylder dem en sammenhængende planlægning og en helhed i den indsats, som de skal gennemgå, og de mål, vi sætter op. Så med denne plan skærper Københavns Kommune forventningerne til vores egne medarbejdere, til vores egen organisation, mere end det, loven pålægger os.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jeg er opmærksom på, at psykiatriplanen pålægger lægeverdenen eller lægerne en pligt til det, men den pålægger faktisk ikke det sociale system det samme. Det er det, vi lægger op til, og det vil vi gerne have, fordi vi synes, det er rigtigt. Så Københavns Kommune er igen, også på dette område i forhold til handleplaner, faktisk forud.

Så spurgte Lars Hutters, om den havde været i høring. Ja, denne plan har været i høring hos de organisationer, som vi arbejder sammen med. Vi har jo også i København noget, vi kalder for Psykiatriforum, hvor både brugerforeninger og pårørendeforeninger, HS og Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, alle relevante partnere, er involverede.

Det har været ude i de enkelte organisationer, og fra vi første gang havde sagen i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og til det, der nu ligger til Borgerrepræsentationen i dag, er der faktisk sket ganske væsentlige ændringer med baggrund i den høring, der er foregået i alle de organisationer, som vi kender, og som vi kender qua Psykiatriforum, hvor alle organisationer er repræsenteret.

Så det her er resultatet af en høring og resultatet af en lydhør høring, hvor der er sket ændringer med baggrund i den høring, som er foregået. Så det ligner ikke det, vi så første gang i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og det er vel heller ikke meningen. Meningen med en høring er vel, at man tager ved lære af det, som man får at vide.

Så spørger Lars Hutters til noget med menneskerettighederne. Der må jeg sige sådan lidt mere generelt, jeg hørte også, jeg tror, det var i går i radioen, at nogle ville gerne have en ombudsmand for indvandrere, andre vil gerne have en ombudsmand for børn, og andre vil gerne have en ombudsmand for de psykisk syge.

Der vil jeg sådan generelt som menneske sige, at jeg tror, vi skal passe på med at have ombudsmænd for alting. Jeg tror, vi skal have ombudsmænd for generelle ting. Men det er så mere personligt ment. Jeg synes ikke, at psykisk syge skal have en særlig ombudsmand. Jeg synes nok heller ikke, at indvandrere skal have en særlig ombudsmand. Jeg synes, vi har nogle ombudsmandsinstitutioner, som måske skal gøres mere rummelige i forhold til børn, i forhold til indvandrere, i forhold til ligestilling, i forhold til psykisk syge og menneskerettigheder.

Men det er så en mere personlig bemærkning, fordi jeg synes, vi skal passe på, apropos mit første indlæg om, at vi er privilegerede, og de psykisk syge i Københavns Kommune er bedre stillet end så mange andre, fordi vi både er primærkommune og amtskommune. Jeg tror, vi skal passe på også i forhold til klagesystemer, at vi ikke opbygger kasser og siger: Det er ikke min organisation, det er min nabo eller noget andet.

Der synes jeg, at hvis vi skal sikre folk en god klageret og en god indsigelsesret og en god samtale med myndighederne, at vi passer på ikke at lave for mange kasser at klage til, fordi så laver vi pludselig nogle grøfter, som ikke nogen har noget glæde af. Men det er så mere en principiel bemærkning om, hvordan vi tilrettelægger vores klagesystem. Selvfølgelig skal vi have et klagesystem, som lytter til folk på en menneskeværdig og på en ordentlig måde.

Louise Frevert (O): Det er heller ikke for at forhale debatten. Det var blot for at tilkendegive, at Dansk Folkeparti også tilslutter sig Enhedslistens og Socialistisk Folkepartis og De Radikales protokolbemærkning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Lars Hutters. Jeg beklager, jeg kom til at bytte om på Louise Frevert og Lars Hutters. Det lå der ikke noget i.

Lars Hutters (L): Jeg takker for borgmesterens bemærkninger.

Jeg lytter selvfølgelig meget nøje efter intentionerne i det her, og jeg er da glad for, at det har været ude til en omfattende høring.

Jeg vil indrømme, at når jeg læser det her, og det er jo meget omfattende, så er det, som jeg sagde i min indledning, baggrunden for 11 års elendighed for syge mennesker i København. Det er også baggrunden for, at jeg kan være noget utålmodig. Altså jeg har igennem årene, og jeg tror nok, borgmester Winnie Larsen-Jensen måske kan erindre, hvor optaget jeg var af det, sidste gang jeg var i Borgerrepræsentationen, men jeg har haft mange opringninger, kontakter og samtaler med en lang række forældre til unge, som har været i denne situation. Jeg har set på det, og jeg har hjulpet til med det, og det har ikke altid været lige nemt. Nu står der på side 41 i temaplanen:

»I voksenteamet skal alle psykisk syge med behov tilbydes en individuel skriftlig handleplan.«

Det er også det, jeg har forstået sådan set har ligget tidligere, hvor det blev kaldt for en social handleplan. Nu svarede borgmesteren ikke på, og det er borgmesteren nok heller ikke i stand til, i hvor stor udstrækning det tidligere har været. Fordi jeg må jo så sige, at mine erfaringer har været, at det faktisk ikke er blevet udført, i hvert fald meget lidt. Jeg må så håbe, at det, der står her, kommer til at fungere, og jeg lægger meget stor vægt på det over for Borgerrepræsentationen, og lige præcis den del er meget vigtig.

Jeg kan ikke lade være med at sige, var det inde i nogle af de første indlæg i første talerrunde omkring, jeg tror for øvrigt, det var borgmesteren selv, der nævnte det, med hensyn til økonomien. Må jeg have lov til at gøre opmærksom på, at i forbindelse med, at man omlagde hele psykiatrien, og hvor man i stor udstrækning udskrev patienterne og sendte dem hjem til egne boliger, og hvor man i den forbindelse nedlagde en lang række psykiatriske afdelinger, altså hele omstrukturingsplanen til distriktpsychiatri, sparede Københavns Kommune utrolig mange penge, og man solgte og jeg ved ikke hvad i forbindelse med Sankt Hans.

Men det har jo så måske betydet, at det, der er allervigtigst, ikke mindst for denne gruppe af mennesker, den menneskelige omsorg, den menneskelige kontakt, det menneskelige netværk, som er nødvendigt for, at man kan leve, selv om man er psykisk syg, er skåret væk.

Jeg håber og tror på med disse bemærkninger, at man i løbet af de 3 år, som denne sektorplan kommer til at virke, får rettet op på den menneskelige elendighed.

Så skal jeg undlade i første omgang at stille forslaget om, at der skal være en ombudsmand på dette område. Jeg synes nu ellers, det lød meget tilfredsstillende. Men jeg tror på, hvad borgmesteren har svaret mig.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere har begæret ordet i sagen. Jeg forstår det sådan, at Venstre tilslutter sig den udtalelse, som Solidarisk Alternativ og Enhedslisten, SF og De Radikale har givet.

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Martin Geertsen (V), Hellen Hedemann (F), Marie Jeppesen (Ø) og Naser Khader (B) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen: "V, F, Ø og B ønsker, at Københavns Kommune på længere sigt afvikler store udenbys institutioner, og til erstatning herfor etablerer mindre indenbys bocentre. I forlængelse heraf ønsker partierne i forbindelse med sektorplanen udarbejdet en afviklings- og erstatningsplan."

Endvidere ønskede Martin Geertsen (V) på vegne af Venstres gruppe og Dansk Folkepartis gruppe i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen: "Venstre og Dansk Folkeparti tager forbehold for udkænkning af alkohol på bocentrene, som efter vores opfattelse er en kommunal legitimering af misbrug."

=====

4)BR 129/2000. Skæve boliger til skæve eksistenser

Indstilling om, at kommunen vederlagsfrit og med 30 års uopsigelighed stiller grunden på hjørnet af Gammel Køge Landevej og Parkstien matr.nr. 3099 Vigerslev, til rådighed for Boligselskabet KSB til opførelse af boliger til skæve eksistenser.

(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Jeg skal gøre det meget kort. Det her er de første 10 af i alt 72 boliger, som vi forestiller os, at vi skal søge om i Københavns Kommune som en nyudvikling for mennesker, som vi til daglig kalder for særligt udsatte, eller hvad vi nu kalder dem. »Skæve boliger til skæve eksistenser« er vel noget af det mest kærlige og direkte, man kan finde på at kalde det.

Det kræver en del af Københavns Kommune, det kræver en del af vores forskellige forvaltninger, at vi alle sammen har viljen, ønsket og energien til at samle alle gode kræfter, så det her kommer til at hænge sammen.

Sagen har været til høring i Valby Bydelsråd, som er positivt indstillet. Vi skal have en positiv behandling i Bygge- og Teknikforvaltningen med henblik på at tilgodese, at det her kan lade sig gøre inden for Kommuneplanens rammer med en mindre dispensation, og vi skal bede samtlige forvaltninger om at sikre, at det her bliver en realitet i løbet af efteråret.

Så det skal være min forventning om, at alle de gode, varme ønsker til fordel for særligt udsatte grupper, som vanskeligt kan indpasses på tredje sal til højre i en almen bolig, at alle forvaltninger lægger sig i selen og sikrer, at vi gør, hvad vi kan, for, at vi kan gå ud og byde 10 mennesker med særligt vanskelige vilkår på boligmarkedet velkommen til en ny og mere rummelig bolig, end vi har kunnet før, ude i Valby. Det er så nok det, der er vigtigt i denne sammenhæng.

Vi vil komme tilbage fra Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen og -udvalget med flere projekter med det samme fromme ønske om velvillig behandling i samtlige forvaltninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Indstillingen blev godkendt.

=====

5) BR 111/2000. Bevaring af træerne på Højbro Plads

Indstilling om, at træerne på Højbro Plads bevares.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

6) BR 112/2000. Endelig vedtagelse af lokalplan »Borgmester Christiansens Gade«

Indstilling om endelig vedtagelse af lokalplanen for »Borgmester Christiansens Gade« med den under sagsbeskrivelsen foreslåede ændring af § 10, stk. 3.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt med 33 stemmer imod 12.

For stemte: A, V, O, C, B og D.

Imod stemte: F og Ø.

=====

7) BR 132/2000. Byfornyelsesforslag for »Reventlowsgade-karreerne« (karré nr. 20, 21 og 22)

Indstilling om bemyndigelse til Bygge- og Teknikforvaltningen til - med de i indstillingen foreslåede ændringer - at lade det af Byfornyelse København udarbejdede byfornyelsesforslag for Reventlowsgade-karreerne udsende i offentlig høring i 2 måneder, samt om bemyndigelse til Bygge- og Teknikforvaltningen til at indgå forretningsføreraftale med Byfornyelse København - på grundlag af principperne i de aftaler, der indgås i forbindelse med byfornyelsen på Indre Vesterbro, samt til at afholde de med byfornyelsesbeslutningens gennemførelse forbundne udgifter.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Mikkel Warming (Ø): I denne ellers udmærkede sag har vi nogle enkelte bekymringer. Det handler bl.a. om nedlæggelsen af samtlige klubværelser. Dem vil vi godt have lov til at udbrede os om på skrift i høringsperioden, hvis vi må.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det vil blive muligt. Jeg skal lige høre, om andre ønsker ordet. (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Fristen for bemærkninger fra Mikkel Warming og andre, der når at sige det til mig her, vil være mandag kl. 12.

Sagen blev behandlet under ét med sag 133/2000.

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Enhedslisten - De Rød/Grønnes gruppe tog forbehold og ønskede i henhold til Byfornyelseslovens § 9, stk. 5, en kort begrundelse herfor optrykt i forbindelse med offentliggørelsen. Overborgmesteren fastsatte mandag den 10. april 2000, kl. 12.00, som frist for aflevering af begrundelsen.

=====

8) BR 133/2000. Forslag til lokalplan for »Reventlowsgade-karreerne«

*Indstilling om lokalplanforslag for området begrænset af Vesterbrogade, Reventlowsgade, Stampesgade og Colbjørnsensgade, »Reventlowsgade-karreerne« , med henblik på offentliggørelse, samt at indsigelsesfristen fastsættes til 2 måneder.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Sagen blev behandlet under ét med sag 132/2000

Indstillingen blev godkendt.

=====

9) BR 131/2000. Udarbejdelse Byfornyelsesforslag for »Hotel-karreen« (karré nr. 18)

*Indstilling om bemyndigelse til Bygge- og Teknikforvaltningen til - med de i indstillingen foreslåede ændringer - at lade det af SBS Byfornyelse s.m.b.a. udarbejdede byfornyelsesforslag for Hotel-karreen udsende i offentlig høring i 2 måneder, samt om bemyndigelse til Bygge- og Teknikforvaltningen til at indgå forretningsføreraftale med SBS Byfornyelse s.m.b.a. - på grundlag af principperne i de aftaler, der indgås i forbindelse med byfornyelsen på Indre Vesterbro, samt til at afholde de med byfornyelsesbeslutningens gennemførelse forbundne udgifter.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Sagen blev behandlet under ét med sag 135/2000.

Indstillingen blev godkendt.

=====

10) BR 135/2000. Forslag til lokalplan for »Hotelkarreen«

*Indstilling om forslag til lokalplan for området begrænset af Colbjørnsensgade, Istedgade, Helgolandsgade og Vesterbrogade »Hotelkarreen« , med henblik på offentliggørelse, samt at der fastsættes en indsigelsesfrist fastsættes på 2 måneder.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Sagen blev behandlet under ét med sag 131/2000.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Indstillingen blev godkendt.

=====

11) BR 130/2000. Indførelse af erhvervslicens samt dagbillet i forbindelse med restriktionerne på parkeringen i brokvartererne

Indstilling om indførelse af erhvervslicens samt dagbillet i forbindelse med restriktionerne på parkeringen i brokvartererne.

(Bygge- og Trafikudvalget)

Johannes Nymark (A): Det er en sag, der har været længe undervejs. Vi skulle egentlig have vedtaget nogle restriktioner i brokvartererne pr. 1. marts, men blev opmærksom på, at vi ikke havde behandlet de erhvervsdrivende i brokvartererne godt nok. Der er en klar forskel mellem Indre By og brokvartererne. Det har vi arbejdet med.

Der ligger nu et forslag, som formentlig ikke er særlig populært, fordi det prøver at begrænse parkeringen såvel over for private som over for næringsdrivende i brokvartererne. Men det er et resultat af, at vi har en stadig større trafik i København. Vi bliver nødt til at gribe ind over for det.

Dette forslag, som det ligger nu, med ændringsforslaget fra Socialdemokratiet, er et forsøg på at dele sol og vind lige. Vi tror altså, vi på den måde kan få en afdæmpning af trafikken, uden at der sker noget ubehageligt for nogen af parterne. Det er helt klart en afvejning imellem beboerne, erhvervsdrivende, pendlere. Det skal siges ganske klart, at det, vi går efter, er, at vi vil have begrænset pendlertrafikken ind til brokvartererne, som har været en belastning, og det er vi blevet tudet ørerne fulde af i efterhånden et par år. Derfor dette forslag.

Jens Johansen (F): Det er en sag, vi har haft oppe her før. Vi har jo også diskuteret den ret indgående. Det er en sag, der ikke afsluttes med, at den bliver vedtaget i aften. Det er et forsøg, og det kommer helt sikkert til at præge valgkampen, spørgsmålet om, hvorvidt denne ordning overhovedet har den tilsigtede virkning, nemlig at begrænse pendlingen ind til København og dermed forbedre miljøet for beboerne i byen.

Vi synes, at den ordning, som er foreslået af Socialdemokratiet, er for ringe. Vi havde gerne set skrappe restriktioner, og vi ønsker derfor også det forslag, som er stillet af forvaltningen, det er forslag E, stillet til afstemning. Så vil vi, ligesom man gør det med en salami, stemme for det mindst ringe af dem, der er tilbage, hvis ikke det skulle blive vedtaget.

Tine Peters (V): Jeg skal gøre det kort i forhold til sidste gang.

Den model, som bliver vedtaget i dag, er bedre end den oprindelige, den er bedre end den model E, som Socialdemokratiet først havde flertal for. Så på den måde er det meget godt.

Modellen åbner op for, at alle virksomheder, også liberalt erhverv og alle detailhandlere og ikke kun enkelte, kan være med i denne ordning. Det var jo en del af det ændringsforslag, som Venstre medsendte til udvalgsbehandlingen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Socialdemokratiet er blevet klogere, men ikke kloge nok. De malker stadig løs fra de erhvervsdrivende, som om det var en kommunal pengemaskine. Derfor vil Socialdemokratiet have 1.475 kr. for udstedelse af licens, 1 stk. licens om året, hvor forvaltningen jo ellers har oplyst, at det kun koster – eller kun og kun, men at det koster 275 kr. om året i administrationsomkostninger.

Der er altså et rent provenu her på 1.200 kr., som Socialdemokratiet vil stoppe ned i den store, sorte kommunekasse som ren profit fra de erhvervsdrivende. Jeg ved ikke, om Socialdemokratiet regner med, at de kan være med til at dække det store hul i sundhed og omsorg.

Venstre kan under ingen omstændigheder støtte, at erhvervslivet skal betale for dette forsøg. Venstre kan under ingen omstændigheder støtte i det hele taget, at man på den måde sørger for at få ekstra penge ind i kassen via et forsøg, som vi sætter i gang for at afprøve nogle ting og ikke tjene penge. Det kunne vi heller ikke i forbindelse med beboerlicenserne, og det kan vi heller ikke i forbindelse med erhvervslicenserne. Licenserne burde som minimum kun koste, hvad det koster at udstede dem.

Model B er bedre end model E. Det er efter Venstres overbevisning den næstbedste model. Vi havde helst set A'eren, det er jo ingen hemmelighed, men B'eren er jo trods alt et skridt i den rigtige retning. Derfor vil vi ikke stemme imod indstillingen, men undlade at stemme.

Samtidig vil vi igen for at fremhæve, at tingene ikke skal koste mere, end de nu engang koster administrationsmæssigt, være med på et ændringsforslag sammen med Dansk Folkeparti, som jeg regner med, at Peter Skaarup vil annoncere senere.

Mikkel Warming (Ø): Ej heller jeg skal gentage alt, hvad der blev sagt, sidste gang vi debatterede parkeringsrestriktionerne, blot slå fast, at for os er det både en trafikpolitisk og for så vidt også en erhvervspolitisk diskussion, man har, når man snakker erhvervslicenser.

Trafikpolitisk fordi hvis vi reelt ønsker at gøre noget ved pendlingen, reelt ønsker at nedbringe den, så er vi ikke sikre på, at den socialdemokratiske delen sol og vind lige er effektiv nok, og det er faktisk et overordnet mål for os at få trafikken bragt ned, at få begrænset pendlingen ind til og fra København.

Virker det så godt nok, det, der nu er foreslået, solen og vinden, der skal deles lige? Vi tillader os at tvivle. Vi vil i hvert fald holde fast i diskussionen i den tid, dette forsøg vil vare.

Vi vil ligesom SF holde fast i det oprindelige forslag, som også var erhvervs politik, netop at give licenser til en bestemt type erhverv, til de små erhvervsdrivende, til dem, der for alvor har behov for det, for at sikre deres muligheder. Det var det oprindelige forslag, vi var enige med Socialdemokraterne om i et par dage, som de desværre så ikke længere var enige med os i. Det holder vi fast i, og vi kan ikke støtte det kompromis, der ligger. Det er for os at se et klart tilbageskridt, og sådan nogle støtter vi ikke.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Peter Skaarup – han er her ikke. Så er det Ole Hentzen. Må jeg godt, inden Ole Hentzen starter, bede om, at gruppeformændene får tilkendegivet over for deres grupper, at vi skal være mindst halvdelen til stede i salen. Hvis man sikrer det i hver gruppe, så er der ikke noget problem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Ole Hentzen (C): Den konservative gruppeformand tog et lynhurtigt view og sagde, at der var vist 75 pct. til stede, så vi har det i denne sag rigtig fornuftigt.

Som det er sagt tidligere, så er det her et valg mellem pest og kolera, og i dette tilfælde har vi måttet vælge pesten, som hedder model B, som værende det mindst slemme. Men selvfølgelig ville A'eren være det bedste og ingen restriktioner overhovedet selvfølgelig det allerallerbedste.

Men det har jo ikke vist sig at være muligt at råbe noget fornuft op i Socialdemokratiet. Selv om der blev råbt i flere omgange, så er fornuften selvfølgelig også indtrådt i flere tempi, og nu er den altså endt i den radikale model, altså model B. Det kan man så håbe, at De Radikale selvfølgelig også støtter.

Men i hvert fald på ét punkt har man så selvfølgelig kaldt den B og radikal for at irritere både De Radikale, Konservative og Venstre. Det at begynde at skulle til at tjene på erhvervslicensen, nemlig med 1.475 kr., selv om alle tilkendegivelser jo klart siger, at det må man ikke, det er et skråplan uden lige, man er kommet ind på. Man skal selvfølgelig holde sig til det, det administrativt koster at udstede licenser. Så derfor vil vi naturligvis ikke stemme herfor.

Vi har drøftet i gruppen, hvor langt vi egentlig var nødsaget til at strække os her, og jeg kan kun sige så meget, at vi er nødsaget til at holde ørerne lidt stive, fordi det er jo salamimetoden, hvor gør man mindst skade, fordi lysten i Den Konservative Gruppe er ikke til at stemme for noget af det her. Det er muligt, vi bliver nødsaget til at undlade at stemme imod og derved ligesom afholde os fra at stemme, for ikke at få noget, der er værre end model B.

Men det må tiden ligesom vise. Jeg ønskede bare her at markere, at det bestemt ikke er af lyst, at Den Konservative Gruppe ender med, kan ende med, kan risikere at ende med, at være nødsaget til at skulle undlade at stemme til model B.

Under alle omstændigheder vil vi stemme imod disse 1.475 kr. Det ved vi nemlig, venstrefløjen under alle omstændigheder vil stemme vildt for. Altså det er jo så lækkert, penge i kassen, lovligt eller ulovligt, det er de sådan set flintrende ligeglade med, bare lidt penge i kassen, og så er den jo sådan set på plads, og den kan vi så afstemningsmæssigt tone rent flag på.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det skal jo ikke være nogen hemmelighed, at Det Radikale Venstre hele tiden har støttet model B, ikke kun fordi det hed model B, men også fordi det var den rigtige løsning, og at vi sad og var lidt chokerede over, at Socialdemokratiet ikke kunne støtte en løsning, som var til gavn for erhvervslivet, men at de var parate til at lave nogle linjer, som var helt ude i hampen, og lave nogle virkelig voldsomme restriktioner. Heldigvis har Socialdemokratiet jo ændret holdning og har fundet ud af, at model B, den radikale model, er den rigtige løsning.

Men så er der bare det lille punkt, at man jo skal ligesom have sig dækket lidt ind, fordi man nu er kommet til egentlig at starte med at synes, at den mere restriktive var den rigtige, så man fastholder et prisniveau for erhvervslicens på 1.475 kr. årligt. Det må vi jo nok sige er sådan noget, man har slæbt med fra den tidligere model E, og det har jo overhovedet ikke nogen virkning i model B. Det er model B, den rene løsning, vi ønsker.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Derfor skal jeg også sige, at vi ønsker, at der bliver afstemning om det 2. »at«, og at det skal hedde, at erhvervslicensen fastsættes til 275 kr. årligt, svarende til prisen for beboerlicens. Det var lige nøjagtig den ordlyd, der også var i den oprindelige model B, og den, der ligger fremme her, er sådan en tillempet socialdemokratisk model, som vi kan støtte, de andre »at«'er, da det er den radikale model. Men vi ønsker, at det 2. »at« bliver tilbage til den oprindelige ordlyd, nemlig 275 kr. årligt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det forslag vil indgå i de videre forhandlinger.

A. Benhaddou (D): Jeg var til borgermøde i går sammen med Dansk Folkeparti og Socialdemokratiets gruppeformand. Der var det faktisk ret kedeligt ikke at se nogen af de andre repræsentanter for nogen af de andre borgerlige partier ... (*Afbrydelser*). Ja, det er flot, at man melder afbud, men jeg synes, at det, vi hørte i går fra erhvervslivet, var så uhyggeligt og så vigtigt for erhvervslivet i København, at der bør man kunne være repræsenteret.

Jeg synes, det er vattet, at Venstre bare undlader at stemme og så siger: Jamen vi accepterer den næstværste løsning. For sådan som der er lagt op til nu, så er der faktisk lagt op til, at Socialdemokraterne ikke kan vende tilbage til den mest restriktive løsning. De er nødt til at vælge denne her. De kan ikke hoppe tilbage sammen med venstrefløjten. Det har vi jo hørt her i aften, også fra talerstolen, hvor Jens Johansen siger, at såfremt det mest restriktive forslag ikke bliver vedtaget, så er de jo så nødt til at gå med til den næstbedste løsning, og det er den, som Socialdemokraterne har fået med.

CD vil ikke være med til at støtte dette forslag. Vi vil ikke være med til det alene ud fra den overbevisning, at for CD er der tale om én ejermand, én bilejer, én afgift. Det kan ikke være rigtigt, at der skal være forskel. Der er ikke flere administrationsomkostninger ved at være bilejer som erhvervsdrivende end som privatejer. Derfor skal omkostningerne være ens, og hvis man kan forklare, at der er flere administrationsudgifter i forbindelse med administration af selve erhvervslicensen, så må man komme op her og forklare os det, fordi jeg kan ikke få det forklaret. Én ejer, én bil, én afgift.

Derfor går CD selvfølgelig fuldt ud ind for det ændringsforslag, der har været luftet fra Dansk Folkepartis side, og også de udmeldinger, som Det Radikale Venstre har været ude med.

Jeg kan desuden heller ikke rigtig forstå, at vi stadig tænker stort for vores by, men at man i dette forslag siger, at man tager hensyn. Altså formålet er at give beboerne i de lokale områder fortrinsret til at køre. Det vil sige, at Vesterbroborgerne og Nørrebroborgerne må gerne have en bil, de må gerne parkere hjemme ved sig selv, og de må også gerne parkere i Herlev, de må også gerne parkere i Ballerup, men ingen må parkere hos dem. Det er da lokalegoisme af en storby at være.

Det kan CD ikke acceptere. Vi går ind for en samlet storby, der er velfungerende både erhvervsmæssigt og i forhold til, at alle københavnere skal kunne respektere hinanden.

Så det er en klar udmelding fra CD: Vi kan ikke acceptere disse forslag, sådan som de ligger fremme, fordi på længere sigt vil det også betyde erhvervsflugt. Vi har fået klare meldinger i går fra flere erhvervsfolk, der siger, at hvis det her bliver vedtaget, så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

vil de simpelt hen flytte ud af København. Og så ligger vi her bagefter om 4 år, som jeg også har sagt tidligere, og skal finde ud af, hvorfor de flygtede, hvordan vi kan få dem tilbage igen, og hvordan vi kan få skatteborgerne tilbage til København. Det synes jeg, at Socialdemokratiet gang på gang har meldt ud.

Desuden skal jeg også gøre opmærksom på, at handelsstandsforeningen har lagt op til at anmelde Københavns Kommune, såfremt man vedtager dette forslag. Fordi i grundloven står der faktisk, at det kun er Folketinget, der kan fastsætte afgifter, og jeg har hørt klare meldinger om, at de her afgifter er klare afgifter, vi lægger på visse borgere i Københavns Kommune, og det har vi altså ikke bemyndigelse til ifølge grundloven. Så jeg vil ikke være med til at bryde grundloven, og derfor stemmer jeg selvfølgelig klart imod.

Peter Skaarup (O): Dansk Folkeparti er ikke med i Bygge- og Teknikudvalget, og derfor har vi ikke haft mulighed for at følge denne sag særlig tæt. Men vi må nok sige, efter at have gravet ned i sagen og også taget stilling til det i Økonomiudvalget, at der altså er nogle gevaldige problemer i den ordning, som man har lagt frem.

Vi har lyttet meget til, hvad også erhvervslivet i København siger i forhold til det her, beboere siger, som føler, at dette er en ekstraskat, der lægges oven i de mange andre skatter, som man må betale for at klare dagen og vejen, få det til at løbe rundt for private, men også for virksomhederne.

Derfor er den klare opfattelse, når man taler med folk i erhvervslivet, eksempelvis på Østerbro i går, hvor Benhaddou også var til stede, jamen det er, at dette er en helt uacceptabel ordning, der medfører, at virksomheder, hvis ikke de flytter fra kommunen, så flytter de hen, hvor de kan etablere deres eget parkeringsanlæg og er fuldstændig uafhængige af, hvad kommunen har tænkt sig at gøre i forhold til brokvartererne.

Det synes vi er en uheldig udvikling, for det er med til at skræmme mindre virksomheder, glarmestre f.eks. og malermestre og andre, der har en god forretning i brokvartererne forhåbentlig mange år frem, væk fra brokvartererne, og det er der ikke nogen, der kan være interesseret i. Ja, det skulle lige være Enhedslisten og SF, som gerne vil have erhvervslivet væk fra byen, som kunne være interesseret i det. Men mange andre har et ønske om, at det erhvervsliv, der betaler mange af de omkostninger, vi har i samfundet i den sidste ende, også kan finde sig til rette i Københavns Kommune og i brokvartererne fremover.

Der må vi nok sige, at det niveau, man fastholder i forhold til virksomheder og private, er et niveau, der har karakter af en ekstraskat.

Vi synes, det skal være sådan, at hvis man opkræver parkeringslicenser fra kommunens side over for private, men også over for virksomheder, så skal de parkeringslicenser ikke overstige det beløb, det koster at administrere ordningen. Det vil sige, at det skal selvfølgelig ikke være sådan, at andre, der ikke har brug for en bil, betaler til denne ordning. Men det skal heller ikke være sådan, at man brandskattes, og at man betaler ekstra ud over, hvad omkostningerne egentlig er.

Jeg ved, at man i Bygge- og Teknikudvalget har regnet på, hvad omkostningen er ved at administrere det her. Man siger altså, at det er ca. 275 kr. Vi må nok sige, at vi stiller os meget skeptiske over for, om beløbet er så højt, så derfor er det vores opfattelse, at det skal være sådan, at et ændringsforslag her i Borgerrepræsentationen skal lyde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

på, at beløbet skal være det, der er de rent faktiske omkostninger ved at administrere parkeringslicensordningen. Så derfor er det ændringsforslag, som jeg vil fremlægge til mødet i dag,

»at prisen for erhvervslicenser og licenser til private fastsættes til de faktiske omkostninger ved administration af parkeringslicensordningen,

at erhvervslicenser skal kunne bruges i alle bydele,

at erhvervslicenser udstedes til de biler med en totalvægt under 3.500 kg, der er indregistreret i virksomhedens navn, og

at virksomhederne kan ansøge om erhvervslicenser til medarbejderes biler, hvor medarbejderne har et konkret behov.«

Det sidste »at« er en slags dispensationsordning. Hvis det viser sig, at en virksomhed er i meget store vanskeligheder med denne ordning, så vil man kunne bruge det her til at argumentere sagligt for, at det ikke kan hænge sammen for den virksomhed, hvis omkostningerne er så store, og derfor skal man have en form for dispensation.

Nogle af de virksomheder, som kan have det problem inde på livet, er sådan nogle som værksteder, der har brug for, at man kan have biler, som kunder i forretningen har brug for i det øjeblik de skal aflevere den bil, de gerne vil have til reparation. Hvis ikke man laver et ændringsforslag til det forslag, vi kender her i dag, så vil det få helt utrolige konsekvenser for sådan nogle virksomheder i København, og det kan hverken venstrefløjen eller højrefløjen eller midterfløjen, eller hvilke fløje der end er i en Borgerrepræsentation, være tjent med.

Jeg tror også, at Socialdemokratiets medlem af udvalget, Johannes Nymark, vil nikke genkendende til, at på det møde, vi var til i går, var der en meget kraftig modstand. Der var altså automobilforretninger, som decideret vil flytte fra brokvartererne på grund af denne ordning, hvis denne ordning ikke bliver ændret.

Derfor synes vi egentlig, at hele Borgerrepræsentationen burde samles om i hvert fald at lave en dispensationsordning, så det er muligt at sikre, at de virksomheder, der kan komme alvorligt i klemme, får muligheden for at få hjælp imod ordningen.

Jeg skal sige, at det ændringsforslag, som jeg nu har nævnt her, også er dækkende for Venstres holdning er, så det er altså Venstre og Dansk Folkeparti. Jeg har også forståelsen af, at CD er enig i de pinde, de »at«'er, som er nævnt i forslaget.

Jeg håber i og for sig, at vi kan få en afstemning – hvis det er nødvendigt, det er det jo nok, fordi jeg tror, der er nogle, der vil være imod det alligevel – om hvert enkelt »at«, så vi sikrer, at i hvert fald dispensationsordningen har en mulighed for at komme igennem.

Jeg tror, hele Borgerrepræsentationen vil være godt tjent med i hvert fald at støtte dispensationsordningen, så erhvervslivet fortsat har den mulighed, at de i hvert fald kan få dispensation i forhold til de meget, meget store udgifter, som vil ramme virksomhederne utrolig hårdt og dermed også Københavns Kommune og de skatteindtægter, som vi gerne vil have ind i kommunen.

Peter Skaarup (O) stillede følgende ændringsforslag og begærede delt afstemning herom:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

"at prisen for erhvervslicenser og licenser til private fastsættes til de faktiske omkostninger ved administration af parkeringslicensordningen,

at erhvervslicenser skal kunne bruges i samtlige bydele,

at erhvervslicenser udstedes til de biler med totalvægt under 3500 kg., der er indregistreret i virksomhedens navn, og

at virksomhederne kan ansøge om erhvervslicenser til medarbejderes biler, hvor medarbejderne har et konkret behov."

Alle 4 "at" ér blev forkastet med 29 stemmer imod 17.

For stemte ved alle 4 afstemninger: V, O, C, L og D.

Imod stemte ved alle 4 afstemninger: A, F, Ø og B.

Jens Johansen (F) stillede følgende ændringsforslag: "Den i Bygge- og Teknikforvaltningens indstilling beskrevne model E fastholdes."

Ændringsforslaget blev forkastet med 33 stemmer imod 13.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, V, O, C, B og D.

Det af Johannes Nymark (A) i Bygge- og Teknikudvalget stillede og vedtagne ændringsforslag (-der dermed erstattede Bygge- og Teknikforvaltningens indstillings 1. "at") blev herefter vedtaget med 24 stemmer imod 10.

For stemte: A, F, B og L.

Imod stemte: O, C og D.

Undlod at stemme: V og Ø.

Lars Rimfalk Jensen (B) stillede følgende ændringsforslag: "Erhvervslicensen fastsættes til 275, - kr. årligt, svarende til prisen for beboerlicens."

Ændringsforslaget blev forkastet med 27 stemmer imod 20.

For stemte: V, O, C, B, L og D.

Imod stemte: A, F og Ø.

Indstillingens 2. "at" blev herefter vedtaget med 27 stemmer imod 19.

For stemte: A, F, Ø og L.

Imod stemte: V, O, C, B og D.

Endelig blev indstillingens 3. - 8. "at" vedtaget med 31 stemmer imod 6. For stemte: A, F, Ø, B og L.

Imod stemte: O og D.

Undlod at stemme: V og C.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

12) BR 121/2000. Forslag til lov om anlæg af Ringbanen mellem Hellerup og Ny Ellebjerg

*Indstilling om Københavns Kommunes bemærkninger til lovforslag om etablering af Ringbanen, samt at Økonomiforvaltningen og Bygge- og Teknikforvaltningen bemyndiges til indenfor de i sagsbeskrivelsen skitserede rammer at indgå nærmere aftaler med Banestyrelsen, Frederiksberg Kommune og HT om finansiering og drift mv. af forpladsanlæg i forbindelse med det videre arbejde med etablering af Ringbanen, at Københavns Kommunes medfinansiering på 64 mio. kr. sker ved, at der anvendes 40 mio. kr. af den pulje på 4 x 20 mio. kr., der i forbindelse med Budget 2000 blev afsat til gennemførelse af en trafikafviklingsplan i årene 2000 - 2003, at de københavnske medlemmer af HUR rejser spørgsmålet om regional finansiering af udgifterne til 1/3 af forpladserne til Flintholm Station, at der såfremt der træffes beslutning herom i HUR, sker en tilbageførsel af de hermed frigjorte midler til at fremme budgetforligets trafikdel, samt at det indstilles Økonomiudvalget at drøfte den kasse-mæssige dækning for de resterende ca. 24 mio. kr., som hovedsageligt vil skulle afholdes i årene 2004 og 2005.
(Bygge- og Teknikudvalget og Økonomiudvalget)*

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Siden vi sidst drøftede denne sag om Ringbanen, er der i Trafikministeriet blevet udarbejdet et forslag til anlægslov, der blev fremsat i Folketinget i sidste uge. Første behandling finder sted i næste uge, og lovforslaget påregnes vedtaget endeligt i dette forår.

På grund af den meget korte tidsfrist i forbindelse med høringen over udkastet besvarede Københavns Kommune høringen administrativt med forbehold for BR's senere behandling.

2 ting er blevet afklaret, siden vi sidst debatterede sagen her i salen. Det er nu blevet klart, at for det første hedder Ringbanens endestation »Ny Ellebjerg« og ikke »Sjælør Station«, og for det andet har HT afslået at medvirke til finansieringen af forpladserne ved Ringbanens stationer.

Om det første er der sådan set kun at sige, at valget af Ny Ellebjerg efter Trafikministeriets opfattelse har vist sig at være en nødvendig betingelse for justering af projektet, en nødvendig betingelse for, at den afsatte bevilling på godt 900 mill. kr. kan overholdes.

Sjælørløsningen, hvis jeg må kalde den det, er på grund af store udgifter til ekspropriering ca. 80 mill. kr. dyrere, så den løsning ville forudsætte en helt anden og ny politisk behandling på folketingsniveau, og det har man ikke skønnet var værd at risikere.

Om det andet særlige forhold, jeg nævnte, nemlig det, at HT har afslået at medvirke til finansieringen, er der næsten kun at sige, at det finder jeg er meget beklageligt. Det er mindre forståeligt, at HT ikke vil prioritere en medfinansiering af denne væsentlige styrkelse af hele banesystemet i hovedstadsområdet.

Så kunne man jo tilføje, at så må vi jo finde pengene selv, Ringbanen skal vi have, og spørgsmålet om et kommunalt bidrag på 64 mill. kr. til et så vigtigt baneprojekt til 1 mia. kr. skal i hvert fald ikke standse projektet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jeg vil godt samtidig sige, at jeg finder det noget ejendommeligt i lyset af, at vi nu netop taler om samlede investeringer i hovedstadsområdet, at vi taler om en regional bevidsthed også i forbindelse med investeringer, og det er jeg overbevist om kommer til at forpligte og forpligte samarbejdet i hovedstadsområdet endnu stærkere end det, vi har set her de seneste år. Derfor vil vi, og det fremgår også af indstillingen, tage sagen op i Hovedstadens Udviklingsråd med henblik på at få den regionale medfinansiering til dete.

Det er i indstillingen foreslået, at en del af pengene til Ringbaneforpladser i første omgang må findes i den pulje på 4 gange 20 mill. kr., der i budgettet for år 2000 blev afsat til trafikafviklingsplanen, det, vi kalder handlingsplanen for trafikafvikling i København. Den er jo opdelt i 5 delplaner, som alle kender, hvor et af delementerne og et ganske centralt et for at sikre en styrkelse af den kollektive trafik, ja, det er terminalforbedringer.

Der er i Ringbaneindstillingen angivet med et lidt løseligt skøn en fordeling af forpladsudgifter over perioden 2001-2005, og den tidsfølge vil indebære, at der i forbindelse med afviklingsplanens 4-års-periode frem til og med 2003 skal benyttes 40 mill. kr. til forpladser ved Ringbanen, først og fremmest ved Flintholm. Det er jo Flintholm, der bliver den tredjestørste station i kongeriget. Derfor virker det endnu mere paradoksalt, at det ikke er lykkedes at få overbevist resten af regionen om, at en regional medfinansiering vil være fornuftig.

Vi kommer til senere at fastlægge mere i detaljen den kasse-mæssige dækning af de resterende midler, som jo primært skal anvendes i årene 2004 og 2005.

Borgmester Søren Pind: Jeg vil godt sige, at der ikke var meget i det, overborgmesteren sagde, som vi er uenige i i Venstre, faktisk ikke noget.

Jeg vil godt bede overborgmesteren om at præcisere det tilsagn, som er givet både til Venstre og Konservative om trafikpuljen og det overperspektiv, som er i den. Det synes jeg godt, at vi vil høre her fra talerstolen, så vi er helt sikre på, at vi forstår hinanden.

Vi vil også godt slå fast, da det står lidt løst formuleret i indstillingen, at der fastholdes muligheden for videreførelse af Ringbanen til Amager inden for en overskuelig tidsramme. Det er noget, vi lægger meget vægt på, og det ønsker vi i hvert fald at tilkendegive her fra talerstolen. Men ellers har vi for så vidt ikke så mange kommentarer til sagen, som den ligger.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke andre har i denne runde bedt om ordet, så vi går til anden runde, i hvilken jeg godt vil sige, at jeg forestiller mig, og jeg har næsten papir på det fra alle de deltagende i budgetaftalen, at jeg forudsætter, borgmester Søren Pind, en 2-årig videreførelse af den pulje, der er indgået i budgetvedtagelsen, og jeg vil næsten være overbevist om, at andre også vil tilslutte sig en udvidelse af den karakter.

Indstillingen blev godkendt.

=====

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

13) BR 128/2000. Forslag til lokalplan »Ny Tøjhus« med tilhørende forslag til tillæg til Kommuneplan 1997

Indstilling om forslag til lokalplan for »Ny Tøjhus« for området begrænset af Amager Boulevard, Artillerivej, Njalsgade og Thorshavnsgade med tilhørende forslag til tillæg til Kommuneplan 1997 med henblik på offentliggørelse, samt at der i forbindelse hermed fastsættes en indsigelsesfrist på 2 måneder.

(Bygge- og Teknikudvalget og Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Om den sag vil jeg godt sige, at det jo er en sag, som drejer sig om en grund, der i ganske mange år har ligget hen som en tomt med rester af fundamenter, en spredt, mere eller mindre selvgroet bevoksning, mobile børneinstitutioner og så medborgerhuset Gimle naturligvis, der i en af de gamle kasernebygninger har haft en ganske flot placering og næsten i ensom majestæt midt på en kæmpestor grund, næsten som om der var tale om et engelsk herresæde, selv om omgivelserne der er af en anden beskaffenhed end det, der er omkring Gimle, men et medborgerhus, der på mange måder har været godt for lokalsamfundet, været godt for byen som helhed.

Man siger jo, at den tid, der er gået godt, ikke kommer skidt igen, og det er jo det, vi må holde os for øje nu, når vi skal beslutte, hvad grunden skal bruges til permanent, eller i hvert fald i mange, mange år fremover. Vi har jo hele tiden vidst, at det kun kunne være midlertidigt både for institutionernes vedkommende og for Gimles vedkommende.

Det, vi taler om grundmæssigt, er jo en af byens mest centrale, en af de bedste grunde, en af de meste attraktive grunde, placeret hvor den ligger. Der er nu i både ejerens interesse, kan man sige, og i kommunens interesse, en planlægning på vej, som kommer til at udnytte dette ganske spændende område.

Jeg skal ikke gå ind i detaljer i det, der er beskrevet i indstillingerne fra de 2 udvalg, men bare understrege, at det, der ligger til grund her, for det første er en aftale med det statslige ejendomsselskab Freja om at medvirke til løsning af problemerne med at genhuse Gimle, til at genhuse institutionerne. Gimlemedborgerhuset skal ned i havneparken, institutionerne skal hen på den tomme grund over for universitetet i Njalsgade. Freja har forpligtet sig til at medvirke ved denne flytning også økonomisk. Andre gode kræfter kommer til at skulle medvirke til det, der kommer til at blive et ganske spændende og det første nybyggede medborgerhus med en ganske central placering på havnefronten, og det forpligter naturligvis.

Det har også været nødvendigt, at Freja bidrog i denne øvelse, det har været væsentligt, kan man sige, for ikke at sige en afgørende forudsætning for, at Frejas bebyggelsesplan overhovedet har kunnet realiseres, og så det stykke forhandlingsplanlægning, der har været gennemført, har ført til løsning.

Der er en lang række andre ting, som man kunne fremhæve i denne sammenhæng, det vil jeg ikke gå ind på men samlet set lægge vægt på, at der er tale om en ganske fin balance i dette plankoncept.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Borgmester Søren Pind: Jeg skal heller ikke gå ind i detaljerne i denne sag, da det er vores ordfører på området, som vil forelægge Venstres holdning til spørgsmålet. Men der er sket en fejl i vores beslutningsprotokol for Bygge- og Teknikudvalget, hvor nogle af drøftelserne ikke er repræsenteret, i hvert fald de beslutninger, som blev truffet i udvalget. Derfor skal jeg stille det ændringsforslag, at § 3, stk. 4, 3. sætning, får følgende formulering:

»Der må indrettes 2 dagligvarebutikker med et bruttoetageareal på maksimalt 1.600 m² og 1 udvalgsvarebutik med et bruttoetageareal på maksimalt 1.000 m².«

Så er der et andet ændringsforslag til § 5, stk. 3, 5. afsnit:

»I område II kan der punktvis ud mod Amager Boulevard opføres indtil 3 bygninger i indtil 12 etager og 40 meters højde, såfremt det i forbindelse med den i henhold til stk. 9 fornødne supplerende lokalplan dokumenteres, at sådan bebyggelse vil tilføre området en særlig byarkitektonisk kvalitet.«

Samt afslutningsvis:

»At Bygge- og Teknikforvaltningen bemyndiges til at foretage de i medfør af ændringsforslagene fornødne konsekvensrettelser i lokalplanmaterialet.«

Så skal jeg samtidig oplyse til forsamlingen, at de af Bygge- og Teknikudvalget ønskede ændringer af modelfotografierne i lokalplanforslaget allerede er foretaget i det materiale, der foreligger for Borgerrepræsentationen i aften.

Og jeg forudser ikke, at der skulle være nogen problemer med de pågældende ændringsforslag, da de blev mødt med et bredt flertal i Bygge- og Teknikudvalget.

Mikkel Warming (Ø): Jeg kan så berolige borgmester Søren Pind – hvis han ellers kan løsrive sig fra Enhedslistens Gruppe dernede – med, at jo, det er fuldstændig korrekt, de ændringsforslag, der blev nævnt, var der bred enighed om.

Det ændrer ikke ved, at Enhedslisten har en række bekymringer og problemer med det forslag til lokalplan, den måde, som Ny Tøjhus-grunden skal benyttes. Det vil vi gerne kunne udtrykke skriftligt i høringsperioden ligesom tidligere i aften, så det vil jeg ikke komme nærmere ind på.

Men vi har også stillet et konkret ændringsforslag i aften, nemlig at i lokalplanens § 3, som omhandler anvendelsen, præciseres det, at »boliger« har status som »helårsboliger«. Det handler om en diskussion, som har været i bl.a. Bygge- og Teknikudvalget i nogen tid, og som også pludselig kom på den offentlige dagsorden, kan man roligt sige, her i slutningen af sidste uge, om, at man nu bygger, i dette tilfælde planlægger at bygge, over 70.000 etagemeter nyt, stort byggeri med store lejligheder, står der i lokalplanen. Så vil vi også gøre, hvad vi kan, sende de signaler, vi nu kan fra Borgerrepræsentationen, i lokalplanen om, at så ønsker vi også, at disse boliger er helårsboliger, at de attraktive boliger, man måtte bygge i København, også bebos af folk hele året.

Vi er udmærket klar over, at der er en masse juridiske aspekter i det her, og om vi opnår vores hensigter til fulde med dette ændringsforslag, henstår til diskussion. Men vi synes, det er et vigtigt signal, at Borgerrepræsentationen i aften tilslutter sig, at boliger i lokalplanområdet Ny Tøjhus har status som helårsboliger.

Tine Peters (V): Jeg skal blot tilkendegive, at det her lokalplanforslag lægger op til, at det kan blive et rigtig spændende område derude. Jeg synes, at vi i Bygge- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Teknikudvalget har beskæftiget os meget med de enkelte dele af det, især for at sikre, at der i det område på Amager er en god detailhandel og bliver mulighed for at etablere en god detailhandel, jævnfør de rettelser, som borgmesteren kom med, af rent teknisk karakter.

Vi er nu parate til at sende forslaget i høring, men jeg skal i hvert fald ikke undlade at sige her fra talerstolen, at Venstre er lidt betænkelige ved den lukning af Thorshavnsgade for biltrafik, der lægges op til. Men vi vil nu afvente høringsresultatet og senere tage stilling til det.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Jeg skal bare sige til Mikkel Warming til spørgsmålet om bopælspligt, jeg tror ikke, at Mikkel Warming har overset mine tilkendegivelser i debatten, at jeg har den holdning, at boliger i København skal bruges til, at mennesker bor.

Jeg har også den holdning, at København som moderne by og også moderne international by er nødt til at forholde sig til den kendsgerning, at der kan være behov for, Mikkel Warming, udlejning af muligheder for mennesker, der arbejder i kortere eller længere periode, ikke permanent. Jeg har den grundholdning, at boliger i København skal anvendes som boliger.

Vi kender endnu ikke omfanget af det fænomen, som Mikkel Warming har beskæftiget sig med, og som jeg har en klar holdning til, og det synes jeg, man skal bruge noget tid på at få kortlagt, eller den tid, der skal til. Jeg synes, man skal have det op på bordet og have en vedtaget politik på det område frem for at have løsrevne boliger rundt omkring uden at kende karakteren af det.

Så derfor vil jeg synes, at det vil være naturligt, at det tema bruger man lidt kræfter på, og for min skyld gerne hurtigt, i Bygge- og Teknikudvalget. Det kan sagtens håndteres, inden denne lokalplan kommer tilbage. Det synes jeg vil være den naturlige måde at håndtere denne problemstilling på, frem for her isoleret i dette lokalplanforslag uden at have haft en principiel diskussion om det.

Mikkel Warming (Ø): Det er selvfølgelig meget rart, at overborgmesteren nu garanterer, at denne politiske drøftelse er færdig, således at når lokalplanen vedtages endeligt, kan der skrides ind og sikres kommuneplanmæssigt, så godt man nu kan juridisk, at der er tale om boliger, som også bebos af mennesker hele året.

Det ændrer ikke ved, synes jeg, at det er interessant, at overborgmesteren med rette har en grundlæggende forargelse over muligheden for at bruge dyre, attraktive, store lejligheder uden at bo i byen helårs, uden at betale skat i byen, og så ikke vil gøre noget ved det. Vi fastholder forslaget.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Jeg må sige til Mikkel Warming, at det handler jo ikke om ikke at ville gøre noget ved det. Jeg tror ikke, at Mikkel Warming i en gradbøjning af min forargelse alternativt til hans kan sige, hvem der er mest forarget, og hvem der ønsker mest, at boliger i København skal bruges til at bo i, og ikke have et gods på Lolland og en sommerbolig i København. Det er jeg ikke tilhænger af. Jeg er også tilhænger af, at denne by er i stand til at optræde som en moderne international by.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jeg er meget enig med Mikkel Warming i, at tidshorizonten for en afklaring af det her bør være, og det kan vi da godt aftale, inden for den endelige vedtagelse af dette lokalplanforslag med kommuneplantillæg.

Jeg forstår på den baggrund, at Mikkel Warming renoncerer på sit forslag ... (*Op- hold*). O.k., det er tilfældet. Ikke flere ønsker at udtale sig. Forhandlingerne er afsluttet.

Søren Pind (V) stillede følgende ændringsforslag til lokalplanforslaget:

"§ 3, stk. 4, 3. sætning, får følgende formulering: "Der må indrettes to dagligvarebutikker med et bruttoetageareal på maksimalt 1.600 m² og én udvalgsvarebutik med et bruttoetageareal på maksimalt 1.000m²."

§ 5, stk. 3, 5. afsnit: "I område II kan der punktvis ud mod Amager

Boulevard opføres indtil 3 bygninger i indtil 12 etager og 40 m's højde, såfremt det i forbindelse med den i henhold til stk. 9 fornødne supplerende lokalplan dokumenteres, at sådan bebyggelse vil tilføre området en særlig byarkitektonisk kvalitet."

"At Bygge- og Teknikforvaltningen bemyndiges til at foretage de i medfør af ændringsforslagene fornødne konsekvensrettelser i lokalplanmaterialet."

Ændringsforslaget blev godkendt uden afstemning.

Indstillingen blev herefter godkendt uden afstemning.

Ved afslutningen af forhandlingerne trak Mikkel Warming (Ø) sit ændringsforslag til lokalplanforslaget, der var sålydende:

"I lokalplanens § 3 - Anvendelse, skal det præciseres, at "boliger" har status som "helårsboliger"

Forvaltningen bemyndiges til at foretage konsekvensrettelser af materialet" tilbage og ønskede samtidig i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

"Enhedslisten trak forslaget om, at boliger får status som helårsboliger, idet overborgmesteren garanterede, at der var fastlagt en politik for at sikre, at boliger i København bebos af mennesker, der betaler skat i byen, inden lokalplanens endelige vedtagelse".

Socialistisk Folkepartis gruppe og Enhedslisten - De Rød/Grønnes gruppe tog forbehold og ønskede i henhold til Planlovens § 24, stk. 2, en kort begrundelse herfor optrykt i forbindelse med offentliggørelsen. Overborgmesteren fastsatte mandag den 10. april 2000, kl. 12.00, som frist for aflevering af begrundelsen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

=====

14) BR 120/2000. Forslag til vedtagelse af indkøbspolitik for Københavns Kommune

*Indstilling om vedtagelse af forslag til Københavns Kommunes Indkøbspolitik.
(Økonomiudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

=====

15) BR 137/2000. Aftale om frikøb af tilbagekøbsrettigheder i den almene boligsektor og løsning af boligsociale opgaver

*Indstilling om aftale med den almene boligsektor om frikøb af Københavns Kommunes tilbagekøbsrettigheder.
(Økonomiudvalget)*

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Alle husker den debat, vi havde i Borgerrepræsentationen sidste forår endende med på det sidste møde inden sommerferien beslutninger om tilbagekøb, herunder at forvaltningen skulle tage kontakt til den almene sektor.

Målet med den kontakt var i fællesskab med sektoren at se, om man bedre kunne benytte sig af den frikøbs- og udskydelsesordning, der var tale om i forbindelse med kommunens tilbagekøbsrettigheder, og gøre det på vilkår, som også var forenelige med de principielle beslutninger, der var truffet i Borgerrepræsentationen, og løsningen af de opgaver, som den almene sektor varetager.

Der ligger nu, efter ganske mange, efter ganske lange og omfattende forhandlinger, et udkast til forslag til rammeaftale med sektoren, som vi i aften skal tage stilling til. Den aftale har 4 hovedelementer. For det første er der tale om en kommunal anvisningsret, for det andet om frikøb af alle almene boligejendomme nu. For det tredje sikring af en maksimal huslejestigning, og endelig for det fjerde en aftale om kommunens anvendelse af indtægten fra frikøbet.

Med denne aftale får kommunen fordoblet sin anvisningsret til 2.150 lejemaal pr. år, svarende til kommunens aktuelle behov. Heraf skal 600-800 lejemaal benyttes til hjemløse, psykisk syge, handicappede osv., hvor man jo ved, at der er et stort aktuelt behov.

Alle berørte boligafdelinger, svarende til ca. 37.000 lejemaal i København, kan med dette købe sig fri af tilbagekøbsretten, og kommunen bevarer alene tilbagekøbsretten til de institutioner, som er beliggende i de almene ejendomme.

Det beløb, det drejer sig om, finansieres ved optagelse af sædvanlige realkreditlån med pant i de berørte ejendomme. Det er sådan, at Landsbyggefonden yder ydelsesstøtte for at sikre, at lejeforhøjelserne ikke bliver større end 30 kr. pr. m² pr måned, og en indfasning over en 3-årig periode med maks. 10 kr. pr. m² før eventuel boligsikring eller boligydelse. Det svarer til en månedlig huslejeforhøjelse pr. 1. april 2002 på op til 50 kr. for en typisk lejlighed i København på 60 m². Så er det aftalt, at til særligt belastede af-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

delinger kan Landsbyggefonden yde et yderligere driftsbidrag. Så der er tale om håndterbare, kan man sige, lejestigninger.

Efter en kommunal rabat på 470 mill. kr. og den aktuelle værdi af institutionerne på ca. 140 mill. kr. er der ca. 1,8 mia. kr. til kommunens rådighed. Denne engangsindtægt foreslås anvendt til styrkelse af kommunens boligpolitik og til at nedbringe kommunens store gæld.

Det, det her drejer sig om, er, at kommunen forpligter sig til at anvende 400 mill. kr. til grundmodningsudgifter, infrastruktur, f.eks. i havneområder, f.eks. i Ørestaden eller på Østamager eller andre steder, muligheder, som kan styrke vilkårene for kommunen for at få kvalitetsboliger i såvel alment som privat regi. På den måde skabes bl.a. mulighed for at fastholde, ikke mindst fastholde og tiltrække borgere, der ønsker boliger af en anden kaliber end den, der gennemsnitlig er tale om i København i de mange små lejligheder, vi har, som jo ikke opfylder de behov, som bl.a. mange børnefamilier, der alternativt søger ud, ønsker.

Det resterende beløb på ca. 1,4 mia. kr. benyttes til nedbringelse af kommunens gæld, og kommunens gæld er jo som bekendt på ca. 12,4 mia. kr. Det vil komme til at betyde en årlig rentebesparelse på ca. 60 mill. kr. og dermed et større økonomisk råderum fremover.

Endelig forpligter kommunen sig til i 2001-2004 at anvende 10 mill. kr. om året til en intensiveret boligsocial indsats i den almene sektor.

Det er naturligvis på den måde, det er beskrevet, en forudsætning for aftalen, at alle berørte almene boligorganisationer tilslutter sig, og at Folketinget vedtager den nødvendige hjemmel herfor.

Jeg vil godt sige til sidst, at vi har fået en efter min opfattelse god aftale. Vi har én gang for alle fået truffet en aftale om frikøb af tilbagekøbsrettighederne i den almene sektor. Vi har fået skabt et økonomisk råderum. Vi har fået nedbragt kommunens store gæld, og endelig, ikke mindst, får vi mulighed for at styrke vores boligpolitiske indsats over for alle grupper og her i særlig grad med en social profil.

Jeg vil også godt kvittere for forhandlingerne i forhold til den almene sektor, for hvem det her har været en ganske svær sag. Jeg håber og tror på, at vi med dette nu kan koncentrere os igen for alvor om i samarbejde at bidrage til at forme fremtiden og den del af Københavns boligpolitik fælles, frem for det, som jo også ved denne sag har betydet lidt spredt skydække over et i øvrigt ganske godt samarbejde kommune og almen boligsektor imellem.

Jeg skal på den samlede baggrund anbefale, at man tiltræder aftalen i aften.

Morten Kabell (Ø): For ca. et år siden havde vi i denne sal en debat om, eller om man så må sige første del af denne debat, hvor der fra vores side i høj grad blev lagt an på, at skal der findes en løsning, og det skal der, så skal det være en løsning, som vil være acceptabel for såvel boligbevægelsen, for lejerne i boligbevægelsen og for generelt ønsket om at bevare en almennyttig sektor.

Vi stillede dengang forslag om den for os naturlige konsekvens, det ville være, at Københavns Kommune købte ejendommene tilbage og lod dem indgå i et særskilt ejendomsselskab, således at man kunne bevare ejendommene som lejeboliger, således at de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

ikke gik ind og blev til samme fadæse boligmæssigt, som man gjorde med kommunens tidligere ejendomme.

Det kunne vi ikke dengang få medhold i, få flertal for. Derfor har vi også været inde, både her og mine partifæller på Christiansborg, og diskutere, hvordan man så kan finde en løsning, hvordan man kan finde ud af noget, som vil blive til noget holdbart, og som på én og samme tid sikrer kommunens økonomiske interesser, sikrer vores ret, vores interesser i forhold til alle de øvrige ejendomme i Københavns Kommune, der er omfattet af tilbagekøbsklausulerne, og også sikrer beboerne mod at blive ramt for hårdt.

Enhedslisten kan ikke tiltræde den foreliggende aftale. Det kan vi ikke, ikke så meget fordi vi egentlig synes, det er dårligt, at man indgår en sådan aftale, det er fint. Niveauet for, hvordan man er endt i forhold til lejeforhøjelserne, kunne vi også godt acceptere, hvis forudsætningerne var derfor. Men forudsætningerne for at acceptere det er der ikke. Denne aftale er basalt set blevet til en særskat på lejerne for at kunne betale kommunens gæld. Det kan vi ikke tiltræde.

Enhedslisten har ønsket, og vi har også anmodet om, at man gennemførte en lang række politiske drøftelser, efter at vi har set aftalen, således at man kunne forbedre aftalen, forbedre hvad provenuet på de 1,85 mia. kr. skal bruges til. Det ønske har vi ikke kunnet komme igennem med, og vi må derfor tage konsekvensen i aften og stemme nej.

Vi har ønsket, at de ca. 1,85 mia. kr. skal bruges til at give den almennyttige sektor og Københavns boliger generelt et løft. Det er et ønske fra Enhedslistens side at stoppe den ghettificering, som mange snakker om sker i visse af vores kvarterer i byen.

Vi har tidligere set Byudvalget komme med nogle forslag til, hvordan man kan lette lånene i ejendommene, således at huslejeniveauet blev lavere, og vi har tydelige, klare erfaringer for, at en sådan sænkning af lejeniveauet betyder, at mange flere har råd til at bo i ejendommene, og således at beboersammensætningen i de almennyttige boliger bliver mere varieret, end den er i dag, til gavn for alle.

Vi har ønsket at bruge pengene på en gældsnedbringelse, ja, men ikke en gældsnedbringelse, der bare handler om, at vi skal betale noget af kommunens 12 mia. kr. gæld, en gældsnedbringelse, der handler om nedbringelse af den bygningsmæssige gæld, den massive gæld, som kommunen har fået opbygget igennem det seneste år, på, har vi fået at vide, ca. 850 mill. kr., og som handler om manglende vedligeholdelse. Den gæld er det afgørende for Enhedslisten, at vi får gjort noget for at rette op på, vi får styrket vedligeholdelsesindsatsen.

Den tredje massive indsats, vi vil gøre, er nye kvartersløftprojekter for igen at højne byens kvalitet, sikre bedre forhold for dem, der bor i byen.

Ingen af de ting har vi kunnet komme igennem med. Vi har end ikke kunnet komme igennem med et ønske om, at man ville snakke om, hvordan man kunne bruge pengene, hverken de 1,45 mia. kr., der ifølge forslaget rent skal bruges til gældsnedbringelse, eller de 400 mill. kr., som man vil afsætte til en generel forbedring, som der står, uden dog at man er særlig konkret om, hvor pengene skal bruges.

Derfor må jeg sige, at jeg er lidt ked af den aftale, der ligger her i dag. Jeg er ked af, at den skal hastes sådan igennem. Jeg er ked af, at man har sådan et hastværk med noget, som kun er et halvfærdigt arbejde.

Jeg vil igen appellere, har forsøgt at appellere også tidligere i dag, til Socialdemokratiet om at være med til at udskyde behandlingen, være med til at gennemføre nogle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

solide politiske drøftelser, således at vi her i Borgerrepræsentationen samlet kunne anbefale aftalen. Men da også for, at jeg vil være i stand til at anbefale min folketingsgruppe at være med til at gennemføre sin del af aftalen, nemlig den aftale, der hedder, at staten skal godkende en lang række lovændringer.

Det har man ikke ønsket. Vi tager konsekvensen i salen i dag og stemmer nej, og jeg tager konsekvensen, det samme gør Enhedslisten, og meddeler, at vi ikke kan anbefale vores folketingsgruppe, som jeg også har hørt er tungen på vægtskålen i Folketinget, at gennemføre denne aftale.

Louise Frevert (O): Ja, så lad mig sige det på en anden måde: Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti synes, det faktisk er en glimrende indstilling, som her foreligger. Vi synes, at det faktisk er en ret god løsning på problemet.

Der er dog én ting, vi ikke synes er helt i orden, og det er, at man lader de 1,4 mia. kr. gå til afvikling af gælden, så vi vil føle, at de penge går ned i et bundløst hul.

Vi vil i stedet for øremærke 500 mill. kr. og bruge dem til at renovere og udbygge de københavnske folkeskoler. En nedslidning har været til stede i de sidste 15-20 år med Socialdemokraterne i spidsen, hvor der ikke har været givet ressourcer nok til renowering af folkeskolen. De er simpelt hen så nedslidte, at det vil være fatalt, at når man havde et beløb, der var så stort som det her, at det var muligt at forbedre forholdene for folkeskolen, var dette lige sagen til at kunne gøre det. Derfor har Dansk Folkeparti fremsat et ændringsforslag, der lyder således:

»Af den indtægt på 1,8 mia. kr., Københavns Kommune får tilført, bruges 500 mill. kr. på renowering og udbygning af Københavns folkeskoler.«

Med de synspunkter, som Enhedslisten just har fremsat her, så vil jeg da håbe, at Enhedslisten, også med det kendskab jeg har til repræsentanten og ordføreren på området, vil støtte vores forslag.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Den Konservative Gruppe kan på 2 områder ikke støtte indstillingen om den almene boligsektors frikøb af tilbagekøbsrettigheder. For det første kan vi ikke støtte kæmperabatten på de 450 mill. kr. til de sociale boligselskaber i forbindelse med frikøbet. Og for det andet ønsker vi, at hele frikøbsbeløbet bruges til gældsnedbringelse. Vi stiller derfor forslag om dette i forbindelse med behandlingen af sagen.

Vedrørende rabatten. Socialdemokratiet har jo altid holdt hånden over de socialdemokratisk dominerede organisationer. Socialdemokratiet har altid været sine venners ven og beskytter, og det gælder også den såkaldte almene boligsektor, hvis almenhed består i tilførsel af offentlige midler til nedbringelse af huslejerne. Dette kan så de velbetalte venner i ledelsen af selskaberne bryste sig af.

I den sag, vi behandler i aften, skal vennerne i den såkaldte sociale boligsektor have en rabat på 450 mill. kr. i forhold til, hvad tilsvarende private ejendomme skulle have betalt. Til de 450 mill. kr. skal lægges den rabat, der ligger i, at der på frikøbstidspunktet bruges en 2 år gammel vurdering. Ejendommene er jo som bekendt for opadgående med hensyn til priserne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Dertil kommer, at den socialdemokratisk dominerede regering yderligere hjælper vennerne i den sociale boligsektor med penge. Denne hjælp kommer fra hele landet og ikke specielt de københavnske skatteydere, så det må blive Folketingets sag.

Den tynde begrundelse for rabatten er, at de sociale boligselskaber vil øge den andel af ledige lejligheder, som kommunen kan anvise til, fra 1/4 til 1/3. Hvis Socialdemokratiet virkelig lagde vægt på at få lejligheder stillet til rådighed for de dårligt stillede, kunne kommunen overtage 36.000 lejligheder for stort set ingen penge, efterhånden som tilbagefaldsklausulerne blev aktuelle for de sociale boliger.

Et tilbagefald til kommunen ville bringe lejerne ind under omkostningsbestemt leje og ind under huslejenævnens beskyttelse. Det er de nemlig i øjeblikket ikke, fordi de sociale boligselskaber ikke kan tilrettevises af huslejenævnen, og de bliver heller ikke underkastet omkostningsbestemt husleje. Altså lejerne er beskyttet mod opsigelse af lejeloven, de vil få huslejenævnens beskyttelse og omkostningsbestemt leje.

Hvorfor i alverden skal kommunen ikke indkassere den store gevinst, som kunne høstes, til brug for nedbringelse af den kæmpemæssige gæld, som sidst er opgjort til 12½ mia. kr.? I øvrigt, ved at følge indstillingen løber kommunen også en risiko for, at de privates tilbagekøbsbeløb i de kommende år på 2½ mia. kr. også skal tildeles rabat.

Endvidere risikerer den ene milliard kroner, kommunen allerede har indkasseret siden 1996, også at skulle tildeles en rabat. Der gælder jo lighed for loven i Danmark, og domstolene, som i sidste ende skal afgøre, om kommunen begunstiger særlige grupper, vil næppe falde for de tynde argumenter, der i bund og grund går ud på at holde liv i en række boligselskaber, hvis eksistensberettigelse ikke eksisterer mere.

Vedrørende anvendelsen, det var det andet punkt, af hele frikøbsbeløbet til gældsnedbringelse, ja med den meget store gæld, kommunen har, med den store rentebyrde, kommunen har, hvorfor i alverden skulle vi da ikke bruge alle de penge, vi ekstraordinært får i kassen, til at nedbringe vor gæld med?

Jens Johansen (F): Da vi sidste gang her i salen drøftede denne her sag om tilbagekøbsretten på de almene selskabers ejendomme og grunde, stillede vi et forslag, der til forveksling ligner det, der her er blevet resultatet. Det synes vi er fint arbejde, det er godt forhandlet på plads, og vi er ikke i tvivl om, at det var vores bidrag dengang, der også har gjort, at dette resultat er blevet, sådan som det er blevet.

Derfor vil vi gerne være med til at bære det igennem. Vi mener, det er rimeligt og rigtigt, det sagde vi også, dengang debatten var her, at de almene boligselskaber får en rabat på baggrund af det store boligsociale arbejde, som de yder.

Vi vil så til gengæld gerne have synliggjort, hvad Borgerrepræsentationen for så vidt også har tiltrådt, hvad det er for nogle aftaler, vi har med boligselskaberne om at løse boligsociale opgaver for kommunen, så det bliver synligt ligesom så mange andre opgaver, som varetages af eksterne parter for kommunen. Når de almene boligselskaber løser en opgave, som vi i kommunen og i selskaberne bryster os af, jamen så vil vi også gerne konkret se, hvad det er, det drejer sig om.

Der mener jeg, i modsætning til den konservative ordfører, at der ikke er nogen præcedens i forhold til de private boligejere. De private boligejere løser ikke boligsociale opgaver for Københavns Kommune. De private boligejere kan derfor heller ikke vente nogen rabat, sådan som de almene selskaber har fået det her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Så er fondene blevet trukket ind som en mellemfinansiering. Det var også et forslag, vi stillede på det tidspunkt, og et synspunkt, vi gjorde gældende, og kommunen og boligselskaberne har sammen henvendt sig til regeringen for at få lavet lovgivningen om. Det erindrings jeg, at vi konkret stillede forslag om.

Når det så bliver resultatet, det, som vi dengang sagde, ja, så kan vi kun tiltræde resultatet. Vi synes, der er sund fornuft i at reducere gælden, vi vil gerne være med til den gældsreduktion, der her er foreslået. Vi vil også gerne være med til at anvende de ca. 400 mill. kr. til formål, der ligger inden for de rammer, som ligger i aftalen. Vi regner selvfølgelig med at blive taget med ind i drøftelserne af, hvordan det skal udmøntes, når det kommer til det stykke.

Vi kan altså stemme for indstillingen.

Det her paradeforslag fra Dansk Folkeparti om, at nu skal pengene bruges på at forgyldte skolerne: Jamen lad os drøfte skolerne og deres vedligeholdelse og istandsættelse, når vi i efteråret skal forhandle budgetter.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det Radikale Venstre kan også tiltræde indstillingen. Det har været vigtigt for Det Radikale Venstre, at man ikke på afgørende måde favoriserede den almene boligsektor i København i forhold til private, der har foretaget frikøb i forhold til kommunens tilbagekøbsret.

Jeg forstår og er for så vidt også enig i en hel del af de betragtninger, Thustrup har gjort sig. Men jeg synes alligevel ud fra en samlet vurdering, at det er muligt at forsvare, at der ikke er sket en afgørende favorisering af den almene boligsektor, fordi Københavns Kommune har fået anvisningsret til 33 pct. af alle almene boliger. Det er dog også, synes jeg, noget, som kommunen vel kan få gavn af i mange forskellige sammenhænge. Vi vil i hvert fald ikke komme ud for, at man skal ekspropriere ejendomme, hvis man skal leve op til at kunne huse flygtninge bl.a., så har vi en anvisningsret.

Så synes jeg, det er tilfredsstillende, at man dels bruger pengene, indtægten på 1,8 mia. kr., til gældsafvikling, og at man bruger resten til investeringer. Som det er lagt frem, så er det både i forbindelse med grundmodninger og infrastruktur. Det er jo nogle områder, hvor det er vanskeligt at finde penge til investeringer.

Jeg synes, at det er vigtigt, at vi ikke brænder pengene op på drift, men at København ikke bliver afgørende fattigere ved denne disposition. Så der er balance i tingene, når det er de formål, man anvender pengene til. Havde det været drift, så havde Det Radikale Venstre overhovedet ikke gået med til denne disposition.

Men alt i alt tror jeg, det er den bedste forhandlingsløsning, hvis man også skal tænke lidt på, at der er mange interesser i denne sag, også nogle beboeres interesser, og det har også været afgørende for Det Radikale Venstre.

Borgmester Søren Pind: Der er 2 forhold, vi finder kritisable i den, jeg ved ikke, om vi skal kalde det indgåede aftale, for det er den vel først, når Borgerrepræsentationen har bekræftet den.

Det ene er det forhold, at der bliver ydet en rabat på tæt ved 500 mill. kr. til den almenyttige sektor. Det andet er, at det i virkeligheden vil betyde et tab af boligkvalitet for københavnernes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Vi har meget, meget vanskeligt, når vi ser på den behandling, som vi udsætter helt almindelige, private boligejere for i de her sager, ved at forstå, hvorfor den almennyttige sektor skal have en rabat på næsten 500 mill. kr. Det har vi i sagens natur et forklaringsproblem over for, og vi mener faktisk, at først og fremmest Socialdemokratiet her har et forklaringsproblem.

Det, vi egentlig beklager mest, er ikke så meget et spørgsmål om penge. Det er et spørgsmål om livs- og boligkvalitet. Københavns Kommune står over for en enestående chance for over de næste 40 år at få givet folk ansvaret for boligen tilbage.

Socialdemokratiets medlem af Borgerrepræsentationen, Erik Vinding, stod for et par møder tilbage og underholdt forsamlingen om, hvilke fantastiske resultater Tor's frasalg af ejendomme egentlig havde befordret. Tænk, boligmassen var blevet bedre, folk var blevet gladere, kvaliteten var steget. Der var faktisk ikke grænser for de positive ting, som Erik Vinding kunne sige, at privatiseringen af Tor's boligmasse havde medført.

Må jeg ikke godt sige til Erik Vinding, og må jeg ikke godt sige til Socialdemokratiet: Hvor er dog dejligt at være enig, hvor er det dog dejligt at få sat indhold på de der brede perspektiver om det nye København. Men derfor synes vi måske nok, det er så meget desto mere beklageligt, at man ikke vil bruge denne chance for at få givet masser af tusinder af lejligheder og boliger i den københavnske boligmasse tilbage til det enkelte menneske.

Derfor er det her i virkeligheden slet ikke en snak om økonomi. Selvfølgelig er det rart, at vi får betalt ned på vores gæld, selvfølgelig er det rart, at der kommer nogle penge i kassen. Men det, der i virkeligheden går tabt ved denne aftale i aften, er, at den styrkelse af København, man kunne have håbet på, den forøgelse af livskvaliteten og boligkvaliteten, der ville have været resultatet af at stå fast på hjemfaldspligten, taber vi nu på gulvet. Det synes jeg er et problem, det synes jeg er et problem for Socialdemokratiet, der ellers kalder sig et menneskeligt parti.

Vi vil støtte og stå sammen med og værne om Det Konservative Folkeparti.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det kalder alligevel på et indlæg.

Lars Hutters (L): Jeg tror, der er adskillige af Borgerrepræsentationen, der erindrer den dramatiske forhandling omkring hele tilbagekøbsdeklarationen omkring dette punkt og kan erindre, hvor meget modvilje der var i bolig- og lejerorganisationerne.

Jeg erkender, at der er gjort en stor indsats i forhandlingerne om dette område, men jeg har også i de sidste dage måttet konstatere, at der er en meget stor modvilje hos mange lejerorganisationsrepræsentanter. Det skyldes først og fremmest, sådan har jeg forstået det, at man er usikker på, hvad hele dette beløb bliver anvendt til, om det er til at løse de store problemer, som mange af de sociale boligorganisationer er i ude omkring i områderne.

Jeg forsøgte i Økonomiudvalget, det ved alle medlemmerne af Økonomiudvalget, at vi fik drøftet det her igennem, men jeg syntes ikke rigtig, der var tid til at få nået frem til en løsning, som tilgodeså, at de store beløb, der er tale om her, primært og først og fremmest kom boligområderne og lejerne til gavn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Så derfor, efter at have overvejet situationen, og selv om jeg er meget positivt indstillet over for selve aftalen, så mener jeg, at der bør forhandles partierne imellem et fornuftigt forslag, som imødekommer berettiget københavnernes krav om at få løst en del af de boligsociale problemer ud fra den sum, der kommer ind ved denne aftale.

Så på den baggrund skal jeg for at give tid til forhandlinger imellem partierne foreslå, at sagen tilbagevises til Økonomiudvalget.

Ole Hentzen (C): Da jeg læste sagen første gang, så tænkte jeg: Det bliver du nødsaget til at læse igen, for denne her skimning viste mig sådan set, at man måske kunne nedbringe gælden med knap 1½ mia. kr., og det er jo i sig selv positivt. Men der var nogle umiddelbare ting, som stødte mit øje.

Jeg var med i sin tid, da man lavede denne almene ordning fra 1995, altså hvor revl og krat, der havde disse tilbagefaldsklausuler, ligesom skulle forhandles på plads, ens vilkår, ingen skulle have det værre, ingen skulle have det bedre. Diskussionen bag lukkede døre drøftede en særstilling for den almennyttige sektor samt for de private andelsboligforeninger. Det gjorde man, fordi netop disse 2 grupper ikke havde afskrivningsmuligheder, og afskrivningsmuligheden i sig selv er jo et problem for dem, der har en tilbagefaldsklausul, især hvis man har brugt den, fordi så skal man i princippet beskattes af den. Men resultatet af forhandlingerne blev, at alle skulle behandles lige.

Og så skal jeg opleve at læse, at man nu laver en aftale med hele sektoren for det almennyttige, hvor man fraviger præmisserne fra dengang. Efter at man har glædet sig i 5 år over de styrtende med millioner, der kom ind på nogle helt regelrette præmisser, hvor alle har næsten kunnet slå op, at hvis min lejlighed, min ejendom ønskes frikøbt på de her vilkår, så er det x antal kroner, jeg skal betale ved kasse 1.

Og så kommer der en aftale her, som for det første siger: Hvor er vi dog glade for, at vi er blevet enige. Det, vi er blevet enige om, er: Nu skal I se, venner. Vi skynder os at lave aftalen, helst inden 15. maj her i år, fordi så kender vi formelt ikke vurderingsgrundlaget pr. 1. januar år 2000, og altså er vi nødsaget til at bruge 1. januar 1999.

Så kunne alle jo glæde sig over det og så tænke: Nå, o.k., hvis de så bare også betaler, så er det jo regelret nok. Hvis man når ligesom at få noget vedtaget her inden 15. maj, hvor det hele er på plads, ja, så skulle betalingen erlægges derefter. Men næh, ikke i denne aftale. Der skal betalingen finde sted inden udgangen af 2001, altså med 1½ års forsinkelse. Det betyder, at der kommer en ny årsvurdering, som man kender fra 15. maj år 2001, inden betalingen skal falde.

Hvis det ikke kaldes manipulation af denne Borgerrepræsentation samt alle de øvrige, som har erhvervet rettighederne, så ved jeg ikke, hvad det er. Enhver ved, hvad årsvurderingerne stiger, for det har været udgivet som vejledning fra Told og Skat. Man må bare ikke offentliggøre dem før 15. maj.

Jeg vil gerne høre den, der vil postulere, at for den almennyttige boligmasse, altså hele udlejningsmassen her i København, er vurderingen faldet fra 1. januarvurderingen 1999 til 1. januar år 2000. Jeg vil vove den påstand, at den er mindst steget med 5 pct., og det er et meget forsigtigt skøn. 5 pct. af 2,4 mia. kr., venner, er en ekstra rabat på 220 mill. kr., og de er da rare at tage med selvfølgelig, og à 2 år, vel at mærke, og hvad sker der næste år?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Så giver man en ekstra rabat på de der institutioner i de offentlige almene bebyggelser. Mit spørgsmål til overborgmesteren skal være: I alle de ordninger, hvor der har været frikøb, har der ikke ligget nogen som helst offentlige institutioner, altså lejemål. For jeg har aldrig set, at man har uddraget det af vurderingen. Nu laver man altså kunstige vurderingsnedskrivninger, fordi der er nogle lejemål deri, hvor kommunen betaler en tårnhøj husleje, ja vi kender det jo alle sammen, vi har haft sagerne på her. Vanvittigt høje kvadratmeterpriser betaler vi jo for institutioner, så snart de ligger i almennyttige bebyggelser, og det har intet med markedsleje at gøre.

Så siger man: Vi får nogle bedre anvisningsvilkår. Jeg kan intet sted se i denne besvarelse, hvad der er sket med den ret, som kommunen har til 100 pct.s anvisning til FSB's lejligheder. Hvor er de blevet af? Da vi sidst behandlede sagen for at indgå i den almene aftale med 25 pct.s anvisning i samtlige boligselskaber, stod der udtrykkeligt: Kommunen fastholder dog sin juridiske ret til senere at kunne benytte sin 100 pct.s anvisning til lejlighederne i FSB.

Hvor er denne anvisningsret henne? Har Socialdemokratiet skrottet den samtidig, så må denne forsamling have at vide, at hvis de godkender denne aftale, har de samtidig skrottet anvisningsretten til alle lejligheder i Københavns FSB-bebyggelser.

Og som det sidste formuleringen i indstillingen fra Økonomiforvaltningen, der siger:

»Forvaltningen vurderer i øvrigt, at aftalen ikke vil have indflydelse på administrationen af tilbagekøbsrettighederne uden for den almene sektor eller svække kommunens stilling i den verserende retssag.«

Nej, det er rigtigt, det kan da godt være i den verserende retssag. Men i de tidligere retssager og dem, der kommer, har hele betalingsmomentet jo været en del af det, og hvordan tror kommunen, dens retsstilling vil være, når det nu kommer frem, at man kan få altså en betalingsfrist på noget, der ligner 2½ år, at man kan få lov til at betale efter en årsvurdering, som ligger 2 år tidligere end betalingstidspunktet? Vurderer kommunens jurister virkelig, at et ændret betalingsmønster og et ændret vurderingsmønster ikke har indflydelse på, om man får retssager på halsen?

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, ja, jeg er faktisk vidende om, at hvis Borgerrepræsentationen vedtager denne aftale i den skikkelse, det ligger, så får kommunen retssager på halsen med mulighed for, at man ønsker den samme behandling, som den giver de almennyttige boligselskaber her, og det er vel rimeligt, for det var det, en Borgerrepræsentation med et meget stort flertal vedtog i 1995.

Et af Lars Hutters (L) fremsat forslag om sagens tilbagevisning til Økonomiudvalget blev forkastet med 26 stemmer imod 22.

For stemte: V, Ø, O, C og L.

Imod stemte: A, F, B og D.

H. Thustrup Hansen (C) stillede på vegne af Den Konservative gruppe og Venstres gruppe følgende ændringsforslag:

"1. Venstre og konservative foreslår, at der ikke gives rabat i forbindelse med den almene boligsektors frikøb af tilbagekøbsrettigheder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

2. Venstre og konservative foreslår, at hele frikøbsbeløbet bruges til gældsnedbringelse."

Begge ændringsforslag blev forkastet med 39 stemmer imod 9.

For begge stemte: V og C.

Imod begge stemte: A, F, Ø, O, B, L og D.

Louise Frevert (O) stillede følgende ændringsforslag: "Af den indtægt på 1,8 milliard Københavns Kommune får tilført, bruges 500 mill. på renovering af Københavns Folkeskoler."

Ændringsforslaget blev forkastet med 29 stemmer imod 5.

For stemte: O.

Imod stemte: A, V, C, B, L og D.

Undlod at stemme: F og Ø.

Indstillingen blev herefter godkendt med 32 stemmer imod 16.

For stemte: A, F, O, B, L og D.

Imod stemte: V, Ø og C.

Morten Kabell (Ø) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen: "Enhedslisten mener, at der er flere gode formål, der bør tilgodeses jvf. vores protokolbemærkning i økonomiudvalget: "Enhedslisten kan ikke umiddelbart tiltræde aftalen, men indgår meget gerne i forhandlinger om anvendelse af provenuet - eller dele deraf - til en forbedring af forholdene i de områder hvor lejerne bor. Initiativerne kan række fra regulering af huslejer over boligsocial indsats over prioritering af vedligeholdelsesstandarden i skoler, institutioner og offentlige anlæg til "kvarterløft" i bred forstand." - og eksempelvis plejehjem!"

=====

16) BR 119/2000. Ændring af retningslinier for Revisionsdirektoratets administration af forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen mv.

Indstilling om ændring af retningslinier for Revisionsdirektoratets administration af forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen m.v.

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

17) BR 124/2000. Vision for samarbejdet »København og Malmø - Én by«

Indstilling om at Borgerrepræsentationen tiltræder visionen for samarbejdet mellem Københavns Kommune og Malmø Stad, samt om at der udpeges 9 medlemmer til den politiske arbejdsgruppe.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det forslag, som ligger her, er et af de vægtige bidrag i arbejdet for fremme af det at få en fælles vision, for det at få fortsat integrationsarbejdet i Øresundsregionen. Det er ... Jeg beklager, hvis jeg forstyrrer, Grete Henius ... jeg håber ikke, jeg forstyrrer samtalen. O.k.

Mange broer bliver bygget i øjeblikket, og mange samarbejder er i gang hen over Sundet. Jeg kan sådan set godt følge dem, der siger: Kunne der ikke komme lidt mere saft, kunne der ikke komme lidt mere kraft over den formulering af den vision, der ligger her? En formulering af en sådan vision er jo ikke et statisk fænomen, men er en proces og en vision, der kommer til at udvikle sig. Sådan tror jeg det er med den som med alle de andre visioner, der kommer til at matche de broer, der bliver bygget.

Jeg plejer at sige, at selve broen jo kun er et stykke arkitektur i stål og beton. Den er ikke i sig selv nogen sikkerhed for eller garanti for, at integrationen i regionen lykkes. Det, der skaber sammenhæng, det, der skaber integration, er de mentale broer, der bliver bygget på tværs af Øresund. Onde tunger siger jo godt nok, at broen er et forsøg på at genvinde, hvad vi tabte i forbindelse med freden i Roskilde.

Vi har godt nok valgt at kalde visionen for »København og Malmø - Én by«, ikke fordi vi opfatter Malmø som en forstad til København, en slags København M, men fordi det integrationsarbejde, der pågår, i løbet af få år vil komme til at betyde, at mange mennesker kommer til at føle sig som boende i ét bysamfund, om end det er skilt af en landegrænse, om end det er skilt af et stykke vand.

Det handler for mig at se om på mange måder at få forenet de kræfter, der er i den her region på begge sider af Sundet til gavn for borgere, til gavn for virksomheder, der er lokaliseret i regionen.

Der er det her papir et meget overordnet papir, et meget overordnet grundlag, platform at arbejde videre fra. I den arbejdsgruppe, der er foreslået nedsat, er det meningen, at arbejdet skal konkretiseres, og det er naturligvis også der, retningslinjerne for det nærmere arbejde skal udvikles.

Der er på en række områder, på kulturområdet, på skoleområdet og på en række andre felter et udstrakt samarbejde. Ikke alle er lige langt i det arbejde, og det er naturligvis ikke sådan, at de projekter, de samarbejdsrelationer skal ødelægges eller erstattes. De skal køre videre, men på en række områder kunne der være behov for en samling, der kan være behov for et forum, hvor man kan udvikle nye projekter, nye ideer, nye visioner for arbejdet.

Der er også mellem Københavns og Malmø Kommuner i dag allerede en lang, lang række af projekter, offentlige projekter, men der er også i den private sektor mellem foreninger, idrætsforeninger osv. en lang række samarbejder. De samarbejder er i hastig knopskydning, og det kan være hensigtsmæssigt, at der mellem de 2 byer er et forum, hvor man kan bidrage til udvikling af de mange projekter, understøtte den udvikling, der er i gang.

I marts måned, den 7. marts mere præcist betegnet, var vi en række her fra Borgerrepræsentationen, der besøgte styret i Malmø Stad på det gamle rådhus i Malmø. Det er intentionen, at disse møder skal finde sted en gang om året. Ikke fordi København og Malmø skal erstatte det arbejde, der kører i Øresundskomiteen, det der kører mellem

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

HUR og kommer til at køre mellem HUR og Skåne Len, men det er tanken, at det samarbejde forhåbentlig går hen og bliver en spydspids i det, der kommer til at ske i regionen i de næste mange år med mulighed for naturligvis ikke en, men masser af gange, at komme til at justere den vision, der foreløbig er et fælles arbejde mellem de 2 byer.

Jens Johansen har bedt om ordet, mener jeg at kunne se. Der er stadig lidt taletid tilbage.

Jens Johansen (F): Jamen det er jeg da glad for at høre. Jeg skal så bruge lidt af den, bare en lille bitte smule, og så håber jeg, at overborgmesteren hører efter, fordi det er jo høretid for overborgmesteren, når jeg har taletid.

Vi synes, det er godt med samarbejde mellem København og Malmø. Vi synes, det er rigtig godt med integration af de 2 byer. Vi synes, at dette papir, som er fremlagt her, er noget tyndt.

For det første synes vi, at visionen om København og Malmø, der forpligter sig til at arbejde mod det mål, at de 2 byers borgere kommer til at føle sig som borgere i én by, bør konkretiseres i den strategiske del.

Det er selvfølgelig meget godt, at vi på den måde kan appellere til borgernes følelser. Ikke desto mindre synes vi, der mangler konkretisering. Det har vi bl.a. også efterfølgende sagt i Økonomiudvalget og understreget, at det er vigtigt, at det også har budgetmæssige konsekvenser ud over det, at Eurocities holder et møde, hvor København og Malmø i fællesskab er vært. Derfor har vi dels et ændringsforslag til visionen, dels en tilføjelse til strategien og dels en tilføjelse til den politiske ramme for samarbejdet.

Visionen foreslår vi erstattet af:

»København og Malmø forpligter sig til at arbejde sammen mod det mål, at de 2 byers borgere oplever konkrete fordele ved, at de 2 byer i fremtiden er knyttet tættere sammen i det sammenhængende byområde, der danner et naturligt centrum i Øresundsregionen.

Ved i fællesskab at diskutere og udvikle rammerne for de 2 byers udvikling kan politikerne i København og Malmø være med til at skabe disse forbedringer for borgerne på begge sider af Sundet.«

Til strategien har vi en tilføjelse, nemlig:

»Samarbejdet mellem Københavns Kommune og Malmø er ikke født af et ønske om at harmonisere og ensrette de 2 byer, men i ønsket om, at der i krydsfeltet mellem forskellige traditioner og erfaringer kan skabes spændende og konkrete samarbejdsprojekter til gavn for borgerne i København og Malmø.«

Til den politiske ramme for samarbejdet har vi et forslag om en tilføjelse:

»Borgerrepræsentationen modtager en gang årligt en redegørelse for eksisterende og iværksatte samarbejdsprojekter mellem Københavns Kommune og Malmø samt en redegørelse for den politiske arbejdsgruppes initiativer.«

Så ved jeg ikke, om det er nu, man gør det, men jeg vil da i hvert fald sige, at vi vil foreslå – nej, det kan bringes til afstemning senere. Vi vil så foreslå sagen tilbagesendt til Økonomiudvalget til konkretisering og til bearbejdning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Morten Kabell (Ø): Ligesom SF's ordfører kan Enhedslisten godt tilslutte sig, at samarbejde er godt. En vision for samarbejdet vil også være helt fint. Et tættere samarbejde byerne omkring Øresund imellem er også glimrende.

Men visionen, som den ligger her i dag, er en blanding af varm luft og ordgejl. Øresundsbroen afføder godt nok i disse år mængder af varm luft. At det så er første gang, hvis nogen sinde, man bygger en fast forbindelse, som ikke giver nogen tidsbesparelse på rejserne, men alene giver miljømæssig belastning og utrolige gener for de berørte lokalbeboere, er så noget andet. Det tog vi for nogle år siden.

Men lad os her bare forholde os til visionen. Visionen er utroligt luftig og føle-føleagtig. Der er ikke meget i denne vision, som ikke vil falde for banalitetstesten. F.eks. er strategien ikke just det, jeg vil kalde en strategi, for der er ikke noget som helst, der egentlig forholder sig til, hvordan man sådan rent strategisk skal arbejde. Næh, de 2 byer skal gøre en ekstra indsats her, hvor det gør en forskel. Ja, det burde da være relativt banalt. Der er trods alt ingen grund til at gøre en ekstra indsats der, hvor det ikke giver nogen forskel.

Arbejdsgruppen, der kommer senere, for den politiske ramme, skal mødes mindst 2 gange om året og arbejde med at identificere de områder, hvor en fælles indsats er nødvendig. Ja, det ville da også være dumt at mødes 2 gange om året og identificere de områder, hvor en fælles indsats er unødvendig.

Det er sådan de mest konkrete områder i denne vision. Kort sagt er visionen stort set ligegyldig. Der står ikke noget som helst i den, som egentlig får nogen som helst betydning for andre end de 9 repræsentanter fra hver side af Sundet, der skal spille deres tid med at mødes en gang imellem i den fælles arbejdsgruppe. Det må de da også gerne for vores skyld, men vi ser egentlig ikke nogen grund til, at man vedtager en vision, som ikke har noget indhold. Det er dog alligevel lidt for meget at spille Borgerrepræsentationens tid med og måske især at spille borgernes tid med.

Derfor må vi sige, at vi forholder os ikke til SF's ændringsforslag. Det er umuligt på den måde at forholde sig til noget, som så langt kommer så meget ud, og som skal erstatte noget, som man har arbejdet igennem. Det vil vi ikke forholde os til.

Omvendt vil vi tage konsekvensen af, at visionen her er ren luft. Vi er helt med på at sende den tilbage, men vi har ikke tænkt os, såfremt det bliver afvist, at stemme hverken for eller imod visionen, for den indeholder ikke et eneste element, som man kan være hverken for eller imod. Det er luft og ordgejl og intet andet.

Peter Skaarup (O): Ofte, når man render herop på talerstolen, så er det for at fortælle, hvor tilfreds man er med et eller andet. Nu vil jeg så for en gangs skyld sige, at jeg synes, jeg er meget tilfreds med, at Københavns Kommune og overborgmesteren har taget initiativ til et samarbejde med Malmø.

Det er fuldstændig klart, at når vi får denne Øresundsforbindelse den 1. juli, så skal vi selvfølgelig have et udbygget samarbejde med Malmø, det siger sig selv, og så kan Enhedslisten komme med nok så mange mærkelige udtryk som »føle-føle-agtig« og »luftig«.

Men det kan jo godt være, selv om der måske ikke er så meget i det på det konkrete plan, at der så kan være en idé i, at vi holder fast i hinanden, og at vi sørger for, at den region, vi er med i sammen med Malmø, kan virke også uden for dette område, vi nor-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

malt beskæftiger os med, nemlig København og hovedstadsområdet, men kan virke til fordel for, at vi kan få virksomheder, vi kan få et øget kulturelt samarbejde med Skåne, og mange af de skåninger, der er ovre på den anden side, føler sig jo faktisk meget danske og har et nært tilhørsforhold til Danmark.

Derfor er det helt åbenbart, at det her er fornuftigt, og vi støtter det varmt.

Lars Rinfalk Jensen (B): »København og Malmø - Én by«. Der var nogle, der snakkede i vores bagland om, at det lød nærmest som en titel på et eller andet fremtidsværksted. Vi synes også, at det faktisk lyder ligesom lidt tynd luft, det, der kommer frem her.

Visioner er der en masse højtflyvende af, men vi synes faktisk, at det er mest tynd luft. Altså visioner og noget med, at man skal forsøge at lave et samarbejde, bør forankres i det folkelige. Det bør være et spørgsmål om, at man inddrager befolkningen i det, man inddrager de folkevalgte i det her. Det skal ikke kun være et spørgsmål om, at det er overborgmesteren eller diverse direktører eller næstformænd i Borgerrepræsentationen, eller hvad det er. Visioner skal forankres i befolkningen, hvis man gerne vil have befolkningen med i nogle visioner, hvis det skal høre sammen.

Vi har konkret omkring det 2. »at«, at der synes vi, at det virker lidt besynderligt, at man i denne forsamling kun skal være 9, når man normalt snakker om, at vi har udvalg, der består af 11. Men der kunne måske være skumle bagtanker bag, at man lige præcis har valgt tallet 9. Det kunne så være meget spændende at høre, hvorfor det lige præcis skal være 9 og ikke 11, som vi normalt har i vores udvalg.

Vi synes, at der er muligheder for et samarbejde, og der kan være mange gode ting. Men nu har Frederiksberg ligget inde midt i København igennem utallige år, og man må nok indrømme, at det ikke er sådan, at vi bliver overbebyrdet med samarbejdsaftaler med Frederiksberg. Det kunne være, man skulle prøve at vende næsen lidt indad og prøve at kigge på, jamen hvad med, om vi får et samarbejde med Frederiksberg, før vi begynder at kigge på at lave et samarbejde med den anden side af Øresund?

Hvis vi endelig skal lave et samarbejde med Malmø, så synes vi, at der er flere ting, der kunne komme ind, og nogle af de ting, vi gerne lige vil nævne, er sådan nogle kulturelle ting. Vi kunne godt lave kulturelle fælles ting med dem. Vi kunne også godt lave noget omkring uddannelse.

Vi savner, at der er noget konkret. Det her er tynd luft, der står intet i det. Vi vil derfor støtte det, som Morten Kabell har sagt, at det her er jo ikke et papir, som vi egentlig skal bruge så frygtelig meget tid på. Derfor vil jeg også godt sige, at Det Radikale Venstre kan ikke støtte disse højtflyvende visionsplaner, og medmindre der kommer noget mere konkret på banen, så synes vi faktisk ikke, at vi skal bruge tid på det her.

Lars Hutters (L): Som bekendt ligger Malmø kun 30 km fra os, hvis det er så langt overhovedet. Til den anden side vestpå ligger Roskilde, 30 km. Jeg har undret mig kolossalt i al den tid, jeg har været i Borgerrepræsentationen, over, hvorfor der ikke er et tættere samarbejde ovre på den anden side af Sundet.

Så jeg vil godt sige med det samme, at jeg hilser alt velkommen, der overhovedet fremmer muligheden for, at det spændende arbejde, der er ovre på den anden side af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Sundet, som der lige var en af borgerrepræsentanterne, der sagde. Jeg er jo meget kendt derovre, og jeg føler mig næsten som halv skåning ... (*Afbrydelse*). Jeg kører på cykel, hvis jeg må have lov til at være her, jeg kører ikke i bil du.

Så jeg støtter det varmt. Selvfølgelig jo mere konkret, jo bedre, men jeg stemmer for det her. Det er på tide, at der sker noget.

Jeg vil da godt med det samme sige, at hvis der skal være borgerrepræsentanter, der ikke ved, hvad Skåne er, så skal jeg tage initiativ til, at der bliver afholdt et møde midt i Skåne, hvor der bliver mulighed for at opleve alt, hvad Skåne indebærer, fordi jeg bor faktisk midt i Skåne. Det er et fantastisk spændende område, som er præget af, at man tydeligt kan se, at det for nogle hundrede år siden var dansk ... (*Afbrydelse*). Jamen det er korrekt, der er utroligt spændende bygningsværker. Men man kan også mærke, det er svensk. Det har faktisk det hele.

Så jeg støtter det naturligvis varmt. Netop på grund af, at der skal være den der slagkraft i det og den der opbakning fra Borgerrepræsentationen, så synes jeg naturligvis, det er synd, at der ikke er så mange repræsentanter som overhovedet tænkelig muligt fra Borgerrepræsentationen, der sidder i den politiske styregruppe, så derfor skal jeg da stille ændringsforslag om, at der i stedet for 9 kommer til at sidde 11 borgerrepræsentanter i den politiske styregruppe.

Jeg er helt sikker på, at mine venner ovre på den anden side, i Malmø, vil mene det samme. De ser meget frem til, så vidt jeg kan høre det fra Malmø, det gode samarbejde, vi kan have.

Lad os nu for en gangs skyld lade være med at hænge os i petitesser. Lad os være glade for, at det kommer i gang, at der er processer i gang. Det kan godt være, det kunne have været lidt bedre, men altså vi er i gang, og vi skal vise den 1. juli, at vi rækker hånden over på den anden side, og at vi vil være med til at gøre denne region utroligt politisk stærk.

11 borgerrepræsentanter bør der sidde i den politiske styregruppe. Det har du noteret – ikke, overborgmester?

Lars Engberg (A): Altså jeg synes, at det er en meget lidt visionær modtagelse, dette forslag har fået. Jeg kan faktisk skrive under på hvert eneste ord, som Lars Hutters har sagt. Her er en mand, der ligesom os siger, ja men vi vil godt sætte et mål op, vi går denne vej, og vi fylder selvfølgelig ud med de konkrete ting hen ad vejen, sådan må det da være, men vi sætter et mål op, som vi går hen imod.

Hvorfor vil nogle politikere aldrig nogen sinde tage stilling til målsætninger, men udelukkende forholde sig til meget konkrete og jordnære forslag? Det synes jeg egentlig er lidt en skam, fordi det er da politikernes opgave netop at sætte visionerne og målsætningerne op, og så må det konkrete følge siden hen.

Så jeg køber ikke den der med, at det her er tynd luft, osv. Jamen visioner er jo, havde jeg nær sagt, pr. definition meget generelle og skal vel være det. Det er ikke tilfældigt, at dette bliver præsenteret som visioner og ikke som en konkret samarbejdsaftale eller en handlingsplan for samarbejdet mellem København og Malmø.

Til SF's forslag om nogle småændringer: Ja, jeg ved ikke rigtig. Det kan da godt være, det bliver lidt bedre osv., jeg skal ikke kunne sige det, men ærlig talt, er det særlig væsentligt, er det ikke sådan lidt bessermachen? Jeg mener, når 2 parter, oven i købet på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

2 forskellige sprog, sidder og laver en samarbejdsaftale, så er det klart, at man godt kan gå ned og lave semantiske analyser af teksten og så komme med nogle sproglige forbedringer, men er det overhovedet det værd?

Jeg synes, det er besynderligt, at f.eks. SF og Enhedslisten i virkeligheden foreslår, at vi vedtager nogle målsætninger her, som ikke er forhandlet med den anden part, og det kan man jo ikke. Der er blevet forhandlet med Malmø, og der er nået et forhandlingsresultat, og så kan man jo ikke komme og sige bagefter, at det er noget helt andet, vi gerne ville have vedtaget. Så det der med at stille ændringsforslag til et forhandlingsresultat mellem 2 parter er i virkeligheden ikke særlig praktisk.

Jeg synes, at vi skal vedtage det, der ligger nu i den målsætningsform eller den visionære form, det har, og så kan vi komme videre, det lægger det jo også op til, med det konkrete samarbejde, som selvfølgelig også vil blive forelagt Borgerrepræsentationen til debat og beslutning siden hen.

A. Benhaddou (D): Man behøver jo ikke nogen lange foredrag omkring denne beslutning. Jeg vil bare tilkendegive på CD's vegne, at vi varmt støtter dette forslag. Vi går meget ind for et tættere samarbejde mellem de nordiske lande, og et af dem er det her.

Det kan godt opfattes som varm luft, som det blev sagt heroppefra af Morten Kabbell, men varm luft er bedre end ingenting.

Så det her er noget af det rigtige, første skridt, man kan komme hen imod et tættere samarbejde mellem 2 byer, der bliver forbundet af en bro her til juli.

Der står da også klart her, at hensigten er, at der skal oprettes en arbejdsgruppe bestående af 9 repræsentanter, som hver for sig skal arbejde, og så skal de finde ud af, hvordan de kan identificere de områder, hvor man kan finde nogle fælles arbejdsområder og fælles mål.

Det synes jeg i sig selv ikke er varm luft. Det er en vision, man har fra begge byer, og det er noget, man kan bygge videre på, nemlig at finde nogle fælles mål, der kan gøre, at vi bliver bedre integreret med hinanden, både Malmø og København.

Så ligesom SOL støtter jeg varmt det første skridt hen imod et samarbejde mellem København og Malmø.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det borgmester Søren Pind, som var optaget af andet før og derfor blev byttet rundt med Benhaddou.

Borgmester **Søren Pind**: Hvorfor står der »1,35«?

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er, hvad der er tilbage.

Borgmester **Søren Pind**: Tak for det. Jeg har nu 30 sekunder tilbage af min taletid.

Jeg vil godt sige til Lars Engberg, at jeg er sådan set ikke uenig i, at dette er et visionært forslag. Vi stiller os positivt over for det, vi glæder os over det. Alle de bestræbelser, der kan være for at gøre København og Malmø til én by, vil vi være med til, vi vil understøtte det, og vi vil stemme for hver enkelt gang. Så der skal ikke lyde én mislyd fra os. Vi synes, det er spændende og positivt, og vi glæder os til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det *hr.* Hentzen.

Ole Hentzen (C): Tak, *hr.* overborgmester.

Jamen der skal da ikke være tvivl om, at selvfølgelig vil vi også fra konservativ side støtte disse visionstanker, der er, og så kan man diskutere, om de er konkrete nok eller ikke konkrete, og det daglige samarbejde må ganske simpelt vise, hvor konkret tingene kan blive. Der er jo andre parter end lige netop de 2 byer, som skal være med til at konkretisere, at vi får det ud af det, som vel er indeholdt i denne visionære formulering.

Jeg forstår, at der har været en drøftelse i relation til, om der skal være 9 eller 11. Matematikken siger vel egentlig, vi gambler jo på fremtiden, vi tror jo på den, men vi må gamble en gang imellem, og vi i den borgerlige valggruppe fra konservativ side synes egentlig, vi skal gamble på de 9. Det giver jo en mulighed for stadig at kunne få de 4 medlemmer, som 11-modellen under alle omstændigheder giver, og til gengæld kan man sige, at gevinsten egentlig er størst i den lille valggruppe som mulighed.

Så derfor synes vi egentlig, vi skal afholde os fra stemme for det her. Vi tager de 9, som nu forhandlingsgrundlaget har udmøntet sig i, og så tager vi en lodtrækning.

Martin Günter (F): Det var egentlig Lars Rimfalks bemærkninger, der lige fik mig til at komme herop. Han havde en eller anden fornemmelse ligesom Enhedslisten og SF af, at det var et lidt tyndt og luftigt grundlag, og der er jo også meget mere substans i det, SF har stillet som ændringsforslag her.

Men Lars Rimfalk sagde bl.a., at han kunne forstå det, hvis man lavede noget på kulturområdet. Der synes jeg da, at man skylder at sige til forsamlingen, at der allerede eksisterer noget, der hedder »Udvalget vedrørende udvikling af det kulturelle samarbejde med Malmø«. Der sidder 3 medlemmer her fra forsamlingen. Det er borgmester Thustrup Hansen, Mona Heiberg og mig selv. Det blev nedsat i sidste uge på initiativ af SF's kulturborgmester.

Så der findes allerede et udvalg til kulturelt samarbejde mellem København og Malmø. Så det er ikke af den grund, at man behøver at lave en ny vision eller et nyt organ.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er korrekt.

Mona Heiberg (A): Nu blev ordene sådan set sagt af Martin Günter. Vi har nemlig, Lars Jensen, netop denne gruppe, hvor vi udveksler synspunkter på det kulturelle område, og hvor vi faktisk også udveksler personale i de kulturelle institutioner i Malmø og i København. Det fungerer eminent godt. Det er et rigtig godt arbejdende udvalg, som jeg er sikker på også nu vil blive ved.

Derfor vil jeg også sige til Martin Günter, jamen SF har da i hvert fald så indflydelse, idet Martin Günter sidder dér og nu også den anden borgmester plus næstformanden. Jeg mener, SF er vel et af de partier, der rigtig vil få indflydelse på det samarbejde over Sundet med hele 3 medlemmer i 2 forskellige fora.

Men immervæk kan jeg altså ikke forstå, at man ikke synes, at de 2 forslag tilsammen er da visioner, der vil noget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak, så går vi til anden runde, hvor jeg kan se, at jeg selv er noteret på min skærm først.

Jeg er meget, meget enig i det, min ven Lars Hutters sagde, sådan set også på dette punkt som på en række andre. Jeg er lidt græskkatolsk, om det er 7, 9, 11 eller 13 mennesker, vi snakker om.

Jeg vil ikke sige, jeg er græskkatolsk over for, hvad der står i teksten, men jeg synes rent faktisk, at når vi nu indleder dette arbejde og gør det, det kan Martin Günter bekræfte efter vores besøg i Malmø, efter en mere åben proces, det skal man nok passe på med ikke at sige i forhold til vores venner på den anden side, men en meget åben proces.

Så uden at vi egentlig havde fået drøftet det ud over i Økonomiudvalget, så måtte vi sige, vi var nok lige et halvt hestehoved foran, selv om svenskerne eller skåningerne på så mange andre områder har været lidt foran os i denne sammenhæng.

Jeg vil sige til dem, der mener, der er samarbejdsorganer, at jeg vil opfordre udvalgene til at lave samarbejder, konkrete samarbejder. Om man vælger, at 3 går sammen på den ene side med 3 på den anden eller 5 eller 7, synes jeg, man skal finde ud af. Jeg synes, der er meget musik i, at Borgerrepræsentationen og Malmø's Stads styre mødes en gang om året.

Jeg synes, der er meget musik i, at vi laver et organ. Hvis man mener, det er luftigt, og Morten Kabell sagde, det kun er de 9, der får noget ud af det, det mente Lars Jensen sådan set også, og så skulle man hellere udvide det til 11. Altså hvorfor skulle man genere 11 mennesker, når man kan nøjes med 9? Det synes jeg er svært at se en argumentation for.

Jeg er sådan set, undskyld udtrykket, græskkatolsk i forhold til det. Der har været en proces, der har ført frem til et papir, og hvis vi, efter at vi er kommet i gang, vi ved ikke, hvordan det konkret er behandlet lige på den anden side af Sundet nu, næste år har behov for at ændre det papir, så ændrer vi det papir. Hvis vi har behov for at finde ud af, at der skal være 2 mindre eller 2 mere, så gør vi det. Det handler om at komme i gang.

Jeg vil sige, at jeg undrer mig måske lidt over processen. Nu skal man ikke være sur, når man skal gå i gang med noget, men glad. Det er, at det er mere end 1½ måned siden, at jeg første gang i Økonomiudvalget orienterede om det her, inden vi tog af sted til Malmø. Så har det været behandlet i Økonomiudvalget, hvor det havde været rart at få nogle af de konkrete forslag, som er kommet nu.

Jeg vil sige, jeg kan ikke overskue rigtigt, jeg vil ikke anbefale en tilbagevisning til udvalget.

Til de 2 ændringsforslag, SF har, omkring vision, omkring strategi, omkring en politisk ramme for samarbejdet, vil jeg sige, at jeg er meget enig i, og jeg synes, det er et godt forslag, som Jens Johansen har stillet på SF's vegne, om, at Borgerrepræsentationen en gang om året modtager en redegørelse for eksisterende og iværksatte samarbejdsprojekter mellem Københavns Kommune og Malmø og en redegørelse for den politiske arbejdsgruppes initiativer. Det synes jeg er en mægtig god ting, det skulle have været med fra starten, og det synes jeg, vi skal gøre.

Hvis det så fører til, at vi om et år synes, vi venter på visionen, justerer vi visionen, og vi vil konkretisere de arbejder, der skal foregå, som Lars Jensen, det er jeg meget enig i, det er jo ikke, hvad vi sidder og laver, 9 eller 11 mennesker herfra og 9 eller 11

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

mennesker fra den anden side, men de mennesker, der er i gang ude i byen og på den anden side af Sundet med at konkretisere visionen.

Det er meningsløst, hvis det kun er os. Det er meningsløst, hvis det kun er i Malmø Stads styre og i Borgerrepræsentationen, at den debat er. Den foregår jo ude i byen, og hvis vi kan bidrage bare lidt til det uanset lyrikken i visionen, så synes jeg, det vil være en god ting.

Derfor er jeg for det her arbejde næsten lige så begejstret, som Lars Hutters er for det her arbejde. Nu synes jeg, det gælder om at komme lidt mere konkret i gang.

Morten Kabell (Ø): I virkeligheden var det glimrende, at overborgmesteren kom før mig her i anden runde, fordi han gik jo i gang med at uddybe nogle af de ting, som kunne være interessante at vide noget om. Desværre fik man godt nok ikke nogen svar, det var sådan lidt kedeligt.

Processen bliver der talt så meget om, overborgmesteren talte om processen, det samme gjorde Socialdemokratiets ordfører, Engberg, gjorde opmærksom på, at processen her havde jo ført frem til et forhandlingsresultat. Så tillader jeg mig bare at spørge: Hvem er det, der har været en del af denne proces? Jeg har ikke, Enhedslisten har ikke. Det er faktisk ikke Borgerrepræsentationen, der har været en del af nogen som helst proces, der fører frem til, at man skal vedtage dette stykke papir i aften.

Jeg kan så forstå på Lars Engberg, at han har været en del af en proces, fair nok. Kramer har selvfølgelig også været en del af en proces, og sådan må det være. Så kan det være, der også har været nogle embedsmænd i Økonomiforvaltningen, det ved jeg jo ikke noget om, for i bund og grund ved vi jo ikke, hvem der har været en del af denne proces, der ligesom har været så frugtbar og visionær og ja, positiv, så vi nu ender op med dette stykke papir. Fordi det har ikke været igennem nogen som helst form for politisk forum indtil nu.

Hvis det havde det, så synes jeg da, det havde været fint. Så havde vi da kunnet nå til nogle resultater. Så kunne det være, man havde vedtaget nogle visioner om, ja, man kunne have haft en vision om, at vi har et fælles uddannelsessystem, hvor folk kan uddanne sig på begge sider af Sundet, eller nogle fælles kulturelle rammer på begge sider af Sundet, som byerne kan bidrage til. Der er mange andre muligheder, hvor vi kunne have sagt, jamen det her kan være en vision for det fremtidige samarbejde. Se, det havde været en vision, det havde ikke bare været nogle luftige, løse ideer om, at man godt kunne tænke sig engang med tiden at få en vision om samarbejdet.

Der er altså intet som helst visionært i det her, andet end, som jeg sagde i min første runde, ren, varm luft. Det synes jeg er lidt tankevækkende i det her, for hvis vi mener, at vi skal have et tæt og godt samarbejde mellem befolkningerne på den skånske og den sjællandske side af Øresund, og det mener jeg faktisk, jeg synes faktisk, det er positivt, jeg holder meget af at færdes i Skåne, jeg takker også for Lars Hutters' tilbud om, at vi kan få noget at vide om Skåne. Personligt har jeg ikke det store behov for det. Jeg er ofte i Skåne og har et godt, tæt samarbejde med mange skåninger.

Men jeg vil da så sige, det er jo ikke denne her vision, man sådan får noget at vide om Skåne i, endsige at man kunne få nogen som helst visioner om, hvad det er, vi kunne samarbejde med Skåne om, det står der intet om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Derfor er det så tyndt, så jeg vil sige, at det eneste, vi kan gøre, er faktisk at undlade at stemme, fordi der er jo ikke noget, der er positivt, men der er heller ikke noget, der er negativt. Det er intet andet igen end varm luft.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det godt, det ikke var en tunnel, vi fik.

Jens Johansen (F): Jeg vil godt gentage det, jeg startede med, nemlig at vi synes, at sagen bør tilbagesendes til Økonomiudvalget til bearbejdning, til behandling. Derfor har vi også lavet nogle ændringsforslag, for at de kunne indgå i de fortsatte drøftelser i den proces, som vi er kommet ind i siden sidste økonomiudvalgsmøde, andre har været i gang, kan vi høre, og for at få konkretiseret, hvad strategien sigter til, og hvad målet er.

Jeg vil gerne sige, vi har nogle konkrete problemer med de formuleringer, der er i det her.

Jeg vil gerne først sige, at vi ikke er imod samarbejde, vi er ikke mod integration i Øresundsområdet, vi er ikke imod, at de 2 byer Malmø og København arbejder sammen. Det burde også være klart for enhver, fordi i sidste valgperiode var jeg, mens jeg var kulturborgmester, en af de første til at etablere et konkret samarbejde mellem de 2 kommuner, det, som Mona Heiberg så smukt heroppe stod og beskrev, som fungerer både på medarbejderplan og på institutioner og på at sammenholde ressourcer, så de bliver en fælles ressource for borgerne i København og Malmø, frem for at vi dublerer hinanden og på den måde driver hver sin lille bolchebutik.

Det samarbejde på kultursiden fungerer på baggrund af en hensigtserklæring, der både fastlægger nogle rammer og er konkret. Vi synes ikke, at der er rammer eller konkretiseringer, hverken i det her mål, som handler om de 2 byer som én by, altså så vidt jeg ved, er det anden magt, nemlig svensk territorium, vi er inde at ville annektere til København her, og det er da vist et udenrigspolitisk spørgsmål, og det er da mig bekendt Folketinget, der driver udenrigspolitik, og ikke Københavns Kommune. Ikke desto mindre finder vi stadig væk, at det er vigtigt at integrere de 2 byer.

Men når man så læser poesien under overskriften »Strategi«, ja så står der, at strategien til at realisere visionen og at nå målet er, at borgerne skal føle sig som borgere i én by, og et mål skal selvfølgelig være målbart, så vi skal ud og måle, om borgerne nu føler sig som borgere i én by, for at vi kan se, om det er lykkedes at nå målet.

Det er strategien, at de 2 byer gør en ekstra indsats der, hvor de kan gøre en forskel. Er der nogen, der kan forklare mig, hvad det er, København og Malmø her skal gøre sådan helt konkret for at nå målet, så borgerne kan føle, at de lever i én by? Jeg synes ikke, at vi plejer at tage stilling til ting på et så luftigt grundlag. Jeg spørger bl.a. Benhadou, CD'eren, som mener, at det her er fint og flot og konkret: Hvad betyder de her ord?

Men altså de 2 byer ønsker at gøre en forskel, hvor det kan mærkes, javel, og forpligter sig til at igangsætte initiativer, der endnu ikke er tænkt. Ja, det kan jeg godt se, for det fremgår selvfølgelig ikke af teksten, hvad det er for nogle initiativer, der skal igangsættes, så de er endnu ikke tænkt. Men vi forpligter os på at igangsætte de initiativer, som endnu ikke er tænkt eller gennemført af andre.

Så det er hverken noget, der er tænkt, eller noget, som andre har gennemført. Nej, det kan de jo næppe, hvis det er Københavns Borgerrepræsentation og Malmø Bystyre,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

der skal gøre det. Hvordan skulle de andre parter kunne gøre det for, at borgerne skulle føle sig som borgere i én by?

Tingene snørkler sig sammen og bliver aldeles uforståelige. Det er stærkt poetisk det her, og der kan lægges mange tyndinger og tolkninger ind i det.

Så har vi et stort problem med formuleringerne under det, der har overskriften »Politisk ramme for samarbejdet«. Det er sætningen: »København og Malmø har derudover i fællesskab besluttet at nedsætte en politisk arbejdsgruppe« – jeg mener først, vi har det til beslutning nu, selv om det er noget, der er fremlagt tidligere af borgmesteren i Malmø og overborgmesteren i København, altså København og Malmø har ikke besluttet noget endnu, men det skal vi så i aften eller på et senere tidspunkt, hvis vi skal have en efterfølgende behandling i Økonomiudvalget – »der skal have til opgave at lægge de store linier for samarbejdet mellem de 2 byer«. Hvilke store linjer og på hvilke områder? Man plejer at fastlægge ressortområder og opgaveområder, når man henlægger opgaven at beskæftige sig og lægge nogle linjer til et organ.

Det er ikke sket i det her, og derfor kan vi ikke stemme for det her forslag, som er fremlagt, men ønsker sagen tilbagevist til Økonomiudvalget til videre bearbejdning.

Lars Rimfalk Jensen (B): Først vil jeg sige tak til overborgmesteren, fordi indlægget i anden runde var der mere kød på, end der er i det stykke papir, vi har til drøftelse i dag. Der var tiltag til en masse spændende ting, og der var da også lydhørhed over for det, som er blevet fremlagt. Så det kunne jo godt være, at dette kan ende med at blive til noget positivt.

SF's forslag om, at vi skal have en redegørelse én gang om året, synes vi er en ganske udmærket idé.

Tilbagesendelse, nej, det synes vi ikke er nogen særlig god idé. Vi synes tværtimod, at nu skal vi stemme om at få nedsat det udvalg på 11 mennesker og så bede dem om at udarbejde noget, der er lidt mere håndfast end det, vi har her.

Det burde måske også være et forslag, der havde været stillet af overborgmesteren, at man kan nedsætte nogle grupper af ikke-politikere, der kan mødes, og eventuelt, at disse grupper kan søge om økonomiske midler til at krydse hen over broen, da det jo er lidt dyrere at krydse denne bydelsgrænse, end det er, hvis man tager en tur ud til Vanløse. Der er det kun noget med, at man skal betale 12 kr. for busbilletten. Det er lidt dyrere at komme over på den anden side. Så hvis man gerne vil have borgerne til at deltage i dette, kunne det måske være passende, at man finder et økonomisk forum, man kunne søge om at udveksle noget.

Vi hører jo, at der nu er nedsat et kulturudvalg, og det var jo meget betryggende at høre, at disse kompetente personer, Martin Günter, Mona Heiberg og Thustrup, mødes en gang imellem med nogle venner ovre på den anden side af Øresund. Jeg vil så bare sige, at jeg savner, hvis det har siddet i flere år, at man så havde noget konkret, man kan spille ud med, hvad man egentlig har fået ud af dette udvalg, ud over at man mødes og får en god lille middag. Det kunne jo være rart at vide, hvad der egentlig er kommet ud af dette udvalgs mange møder.

Det Radikale Venstre har det meget godt med svenskere, og vi vil meget gerne arbejde sammen med skåninger om at skabe en stærk region både kulturelt, uddannelses-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

mæssigt, erhvervsmæssigt og politisk. Men det, der står om, at vi skal føle os som borgere i én by, synes vi nok er lige at stramme det en anelse.

Kaja Jacobsen (F): Altså Lars Jensen fra Det Radikale Venstre, det er simpelt hen imponerende radikale krumspring, der bliver lavet heroppe fra talerstolen i aften.

Men o.k., bortset fra det sidste, og det er egentlig det, som ikke støder SF, men som giver os anledning til at bede om, at man bearbejder denne vision én gang til for at finde ud af, hvad det er for nogle formuleringer præcis, man skal bruge, det er det her med, at man skal fortælle, man sender jo ikke bare et signal til Sverige og til pressen om, at man synes, at Øresundsregionen er vidunderlig, halleluja. Men man sender jo også et signal til de mennesker, der bor i København, om, at de skal føle noget bestemt, de skal nemlig føle sig som borgere i én by, hvad det så end indebærer.

Jeg synes, det er en rigtig dårlig formulering, og jeg kan ikke forstå, at vi ikke skulle kunne sætte os ned og blive enige om en ordentlig og god formulering som udgangspunkt for et rigtig, rigtig spændende stykke arbejde.

Så er der den anden i denne vision, som også er en meget mærkelig formulering, at man i fællesskab skal lægge rammerne for byernes udvikling. Det er jo i virkeligheden ikke muligt. Det, der er muligt, er, at man går i gang på politisk niveau, og det er tiltrængt at lave en dialog om, hvordan man kan få fælles gavn og glæde af hinanden. Men man nedsætter jo ikke et organ, som lige pludselig har muligheden for at lave en fælles ramme for byernes udvikling.

Det er simpelt hen sådan nogle svipsere, der skal luges ud i, så vi kan få et godt grundlag for at komme i gang med noget, der er vældig, vældig spændende.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere har i denne omgang ønsket at drøfte den vision, som jo nok bliver justeret hen ad vejen, så forhandlingerne er afsluttet.

Et af Jens Johansen (F) fremsat forslag om sagens tilbagevisning til Økonomiudvalget blev forkastet med 34 stemmer imod 15.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, V, O, C, B og D.

Jens Johansen (F) stillede endvidere følgende ændringsforslag til indstillingens 1. "at" og begærede delt afstemning herom:

"1. Vision

Erstattes af:

København og Malmø forpligter sig til at arbejde sammen mod det mål at de to byers borgere oplever konkrete fordele ved at de to byer i fremtiden er knyttet tættere sammen i det sammenhængende byområde, der danner et naturligt centrum i Øresundsregionen.

Ved i fællesskab at diskutere og udvikle rammerne for de to byers udvikling kan politikerne i København og Malmø være med til at skabe disse forbedringer for borgerne på begge sider af sundet.

2. Strategi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Tilføjelse:

Samarbejdet mellem Københavns Kommune og Malmø er ikke født af et ønske om at harmonisere og ensrette de to byer, men i ønsket om at der i krydsfeltet mellem forskellige traditioner og erfaringer kan skabes spændende og konkrete samarbejdsprojekter til gavn for borgerne i København og Malmø.

3. Politisk ramme for samarbejdet:

Tilføjelse:

Borgerrepræsentationen modtager en gang årligt en redegørelse for eksisterende og iværksatte samarbejdsprojekter mellem Københavns Kommune og Malmø, samt en redegørelse for den politiske arbejdsgruppes initiativer."

1. ændringsforslag blev forkastet med 31 stemmer imod 8.

Før stemte: F og L.

Imod stemte: A, V, O, C og D.

Undlod at stemme: Ø og B.

2. ændringsforslag blev forkastet med 31 stemmer imod 15.

Før stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, V, O, C og D.

Undlod at stemme: B.

3. ændringsforslag blev godkendt med 49 stemmer. Ingen stemte imod.

Før stemte: A, V, F, Ø, O, C, B, L og D.

Indstillingens 1. "at" blev herefter godkendt med 33 stemmer imod 6.

Før stemte: A, V, 1 medlem af F (Kaja Jacobsen), O, C, L og D.

Imod stemte: F med undtagelse af 1 medlem (Kaja Jacobsen).

Undlod at stemme: Ø og B.

Lars Hutters (L) stillede følgende ændringsforslag til indstillingens 2. "at": "Antallet af medlemmer i den politiske arbejdsgruppe forhøjes fra 9 til 11."

Ændringsforslaget blev forkastet med 26 stemmer imod 23.

Før stemte: F, Ø, O, B og L.

Imod stemte: A, V, C og D.

Overborgmesteren fik herefter bemyndigelse til at foretage lodtrækning mellem Borgerrepræsentationens 2 "valggrupper" vedrørende den ene plads i arbejdsgruppen samt modtage navnene på de udpegede.

=====

18) BR 110/2000. Udpegning til repræsentantskabet i Green City Denmark

Indstilling om, at miljøchef Jørgen Lund Madsen udpeges til repræsentantskabet for Green City Denmark.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

(Økonomiforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

=====

19) BR 134/2000. Valg af de (amts)kommunale arbejdsgiverparters fælles medlem af bestyrelsen for ATP

Indstilling om, at borgmester i Søllerød Kommune Erik Fabrin indstilles til Arbejdsministeriet som Københavns Kommunes, Frederiksberg Kommunes, Kommunernes Landsforenings og Amtsrådsforeningen i Danmark fælles medlem af bestyrelsen for ATP

(Økonomiforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

=====

20) BR 142/2000. Udpegning af Københavns og Frederiksberg Kommuners repræsentant i TIC Danmarks repræsentantskab

Indstilling om, at der indgås aftale med Frederiksberg kommune om udpegning af en fælles repræsentant til TIC Danmarks repræsentantskab jfr. vedtægternes § 8 stk. 1, at der udpeges et medlem af TIC Danmarks repræsentantskab jfr. vedtægternes § 8 stk. 1, og at der udpeges et medlem af centerbestyrelsen for TIC København - Frederiksberg jfr. vedtægternes § 8 stk. 4.

(Økonomiforvaltningen)

Hanne Nielsen, MB, blev udpeget til

1.Københavns og Frederiksberg kommuners fælles repræsentant i TIC Danmarks repræsentantskab, og

2.Københavns Kommunes repræsentant i centerbestyrelsen for TIC København - Frederiksberg.

=====

21) BR 118/2000. Tillægskøbesum vedrørende en ejendom

(Økonomiudvalget)

Ole Hentzen (C): Én ting er, at kommunen selvfølgelig en gang imellem kan blive anklaget for smøl. I denne sag kan man jo få en mistanke om, at HK bevidst har foretaget smøl. For det har ikke været ukendt for HK, at de skulle betale de her ekstra penge i tillægskøbesum. De skal også betale for deres byggeri, men det har man ligesom reguleret i den forvaltning, der nu har med sådan nogle byggetilladelser at gøre, fordi når de får en midlertidig ibrugtagningstilladelse, så falder hammeren i form af, at enten betaler

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

man et acontobeløb, eller også vil den senere købesum blive forrentet med 2 pct. over diskontoen fra det tidspunkt, man har taget det i brug.

Men her kan man sådan set selvfølgelig undre sig over, hvad det egentlig er, Københavns Kommune får ud over det, de skal betale og har skullet betale hele tiden. Har vi fået det forrentet? Beregnes der en højere sum i forhold til noget andet, eller hvad er det, vi rent faktisk får? Er det, fordi det er en af vennerne, der har fået lov til at ligge smøle, at man ikke sådan set i Økonomidirektoratet har følt, at man kunne komme efter dem, eller hvad er det?

Der er nogle, der i hvert fald har siddet på en ombygningssag så lang tid, hvor altså alle har vidst, de har bygget, alle har vidst, de har udvidet, men der er ingen, der har kunnet få HK til at betale ved kasse 1.

Det gør man så endelig nu, men skulle de egentlig ikke betale nogle renter? Det er en 4-5 år gammel sag. Er det ikke rimeligt, at de bliver bonet for nogle renter, eller ønsker Socialdemokratiet med denne sag og andre egentlig at understøtte disse fagforeningers manglende overholdelse af de retningslinjer, der gælder for alle andre bygherrer i denne by?

Jeg vil godt have et respons fra nogle ansvarlige socialdemokrater – hvis der skulle findes nogen i salen.

Sagen var overført til behandling for åbne døre, jf. Borgerrepræsentationens beslutning ved mødets begyndelse.

Indstillingen blev godkendt.

=====

22) BR 140/2000. Dispensation fra Lov om butikstid til at holde åbent søndag den 16. april 2000

Indstilling om at det meddeles Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, at der ikke meddeles Føtex Husum, Føtex Nørrebro og Føtex Vesterbro dispensation til at holde åbent søndag den 16. april 2000 i anledning af Dronning Margrethes 60 års fødselsdag. (Kultur- og Fritidsudvalget) (Standsningsret)

Bo Hindkjær Pedersen (V): Det er jo ikke så lang tid siden, vi har haft sådan en sag sidst. Det var egentlig også med roligt hjerte, jeg gik til kultur- og fritidsudvalgsmødet, da vi havde det her på sidst, fordi jeg troede jo, at Socialdemokratiet havde truffet deres beslutning i den sidste sag.

Så derfor var det med stor overraskelse, at jeg opdagede, at man lige pludselig ændrede holdning og sagde nej til en dispensation. Man mener åbenbart i Socialdemokratiet, at man kun kan fejre dronningens fødselsdag inde i City, og derfor er det kun City, der skal have dispensation.

Vi synes jo selvfølgelig, at dronningen har fødselsdag i hele Danmark, og derfor mener vi også, at det er rimeligt, at man også har lov til at få en dispensation i resten af byen. Så derfor tænkte jeg, at de har nok bare taget fejl, og så når de at rette det til i dag,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

så derfor standsede jeg sagen, så de kunne få en chance for at besinde sig og så komme herop og sige, at de havde taget fejl.

Jeg gider ikke køre så meget principielt, fordi I alle ved, hvor vi står, så derfor vil jeg bare sige, at jeg håber, at Socialdemokratiet har taget fejl og stemmer for denne dispensation.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Ja, det får vi afklaret nu, for nu er det Finn Rudaizky, værsgo.

Finn Rudaizky (A): Jeg skal sige til Bo Hindkjær og enkelte andre også, at vi absolut ikke har taget fejl, og vi har heller ikke ændret holdning.

Men da vi for nylig her i Borgerrepræsentationen behandlede forretningsåbent for City på dronning Margrethes fødselsdag den 16. april, så gjorde vi meget tydeligt opmærksom på, at vi tog stilling til selve arrangementet, altså til fødselsdagen og selve fejringen med forretningsåbent inde i City.

Vi kan godt gå med til, at der bliver lidt mere liv i City, det sagde vi også dengang, specielt på sådan en glædelig dag. Men Socialdemokratiet har fortsat ikke nogen planer om at afskaffe eller lukke lukkeloven. Men det har åbenbart især De Konservative og Venstre, siden de tilsyneladende ønsker en ideologisk debat om lukkeloven. For det kan ikke opfattes anderledes, når Konservative og Venstre er villige til at imødekomme Føtex' ønske om, at Føtex' afdelinger i Husum, på Nørrebro og på Vesterbro skal holde åbent den 16. april. Det virker faktisk helt umotiveret, at netop 2 borgerlige partier med deres erklærede åben Føtex-holdning i realiteten tilskynder til konkurrenceforvridning, idet de små forretninger på Nørrebro og på Vesterbro og i Husum jo ikke sidestilles med denne særstatus, som de vil give Føtex.

Socialdemokratiet går ind for åbne forretninger i City af festlige og geografiske årsager. Men denne undtagelse er ikke for os startskuddet på en landspolitisk lukkelovsdebat, som jo i realiteten slet ikke hører hjemme herinde, men hører hjemme i Folketinget.

Vi ønsker derfor at fastholde dispensationen for forretningsåbent i City, men vi ønsker ikke at udvide denne dispensation, også fordi festlighederne på dronningens fødselsdag primært koncentrerer om City.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg vil lige sige til Bo Hindkjær, at der ikke er noget, der hedder korte bemærkninger, i første runde.

Kaja Jacobsen (F): I dag i Kulturudvalget havde vi en sag oppe om tilskud til Latterens Verdensdag. Med den her slags sager kunne man jo foreslå latterens verdensmænd at tage herind til hvert eneste møde, for der er virkelig noget at grine ad efterhånden.

SF har som parti i alle disse sager stemt imod alle de her dispensationer, og det bliver vi ved med. Det er simpelt hen fordi lukkeloven bliver gennemhullet, jo flere af de her dispensationer, man giver, og det gør den, uanset om man er socialdemokrat og støtter et konkret arrangement, hvor City Centerforeningen deler flag ud til folk, eller om

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

man synes, at dronningens fødselsdag specifikt skal fejres i Føtex også, så er man med til at gennemhulle lukkeloven med det her.

Så nej, vi fastholder selvfølgelig vores indstilling fra Kultur- og Fritidsudvalget, men vil selvfølgelig også bemærke, at Socialdemokraterne er en lille smule på gyngende grund, når de taler om konkurrenceforvridning i forbindelse med Føtex, når de samtidig synes, at det er vældig lidt konkurrenceforvridende, at butikkerne i Indre By får lov til at holde åbent på denne dag.

Borgmester H. Thustrup Hansen: I denne sag har et flertal i Kultur- og Fritidsudvalget anbefalet ikke at give dispensation til, at 3 af byens Føtex-butikker kan holde åbent søndag den 16. april, hvor dronning Margrethe som bekendt fylder 60 år. Et mindretal i udvalget, herunder de konservative medlemmer, ville gerne give dispensationen.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen gav den 20. marts på en anbefaling fra BR dispensation til, at butikkerne i City kunne holde åbent på dagen. Denne geografisk betingede tilladelse blev begrundet i, at festligholdelsen af den runde dag fortrinsvis omfatter arrangementer i Den Indre By, gudstjeneste i Christiansborg Slotskirke, gallamiddag på Christiansborg Slot, karettur og modtagelse på Rådhuset. Husk dem, alle sammen.

Jeg finder det meget vigtigt, at såvel borgere som turister oplever København som en spændende og attraktiv by også på dronningens runde fødselsdag. Det er derfor helt naturligt, at butikkerne får mulighed for at holde åbent på dagen som et symbol på, at denne dag er noget helt særligt, noget helt anderledes.

Men byens borgere omfatter som bekendt andre og flere end den forholdsvis lille procentdel, der bor og handler i Den Indre By. Når Føtex på Nørrebro, på Vesterbro og i Husum efterfølgende anmoder om at måtte holde åbent på denne festdag, ja så handler det jo i virkeligheden om, at Hendes Majestæt er hele byens og for den sags skyld hele landets dronning.

Jeg kan ikke med min bedste vilje se, at ikke også københavnere på Frederikssundsvej, i Mimersgade og på Vesterbrogade skal gives mulighed for at handle ind på denne festdag som et symbol på, at denne dag er anderledes.

Og så tror jeg i øvrigt, at ganske mange københavnere planlægger at følge begivenheden via tv i selskab med et stykke mad og et glas vin eller med en kop kaffe og et stykke kage. Hvad er dog mere naturligt, end at der åbnes op for, at indkøb af disse varer kan foretages på selve dagen?

Den nidkærhed, hvormed udvalgsflertallet har valgt at behandle denne sag, bør ikke i sidste ende afholde denne forsamling fra at tilgodese en videre kreds af borgere med en enkeltstående og helt særlig gestus.

Jeg skal derfor anmode forsamlingen om ikke at støtte udvalgsflertallets indstilling, således at vi i stedet kan anbefale Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, at der på linje med den allerede afgivne dispensation til City-butikkerne også gives dispensation til de 3 Føtex-markeder.

Peter Skaarup (O): Jeg er fuldstændig enig med borgmester Thustrup Hansen. Her skal vi ikke lade ideologiske ting råde, her skal vi lade den sunde fornuft råde, og den sunde fornuft siger altså, at selvfølgelig skal vi have lejlighed til at handle ind på en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

søndag, hvor der kan være god mulighed for at handle ind i anledning af den her fødselsdag.

Vi mener i øvrigt, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi går ind for en fuldstændig afskaffelse af lukkeloven på det brede plan. Vi synes, at i København har vi muligheden for at give nogle dispensationer, som kan gøre, at forretningerne i København har lidt bedre mulighed for måske at konkurrere med forretningerneovre på den anden side af Øresund, også en dag som den her. Hvorfor så ikke gøre det? Hvorfor ikke lade den sunde fornuft råde i stedet for at male os op i de her ideologiske hjørner, som jeg opfatter den diskussion, man har haft i udvalget, som?

Så derfor synes jeg, det er helt rigtigt, at man har brugt standsningsretten, at vi får diskussionen her i Borgerrepræsentationen, og jeg synes også, det er rigtigt, at vi selvfølgelig tager en afstemning om det.

Jeg tror, der er mange mennesker, der vil stå fuldstændig uforstående over for, at ideologiske partier åbenbart i denne sag som Enhedslisten, SF og åbenbart også CD og Socialdemokratiet vil lægge sig fast på, at man ikke vil tillade de her forretninger at holde åbent.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi ikke er specielt interesseret i, at lige netop de her forretninger har åbent. Vi synes, at der skal være fuldstændig åbent for, at alle, der har lyst til at give kunderne mulighed for at købe, hvad de vil den dag, selvfølgelig skal have mulighed for det.

Derfor vil vi opfordre til, og der er vi meget enige i det, som CD skriver i deres protokolbemærkning, at man giver det fuldstændig frit, så enhver butik kan have lov til at have åbent, så det forhold, om der er åbent, kun bliver et spørgsmål mellem butikken og kunden. Det vil sige, at butikken kan bestemme, om der måske er kunder nok den dag til at holde åbent, også selv om det er en søndag.

A. Benhaddou (C): Jeg ønsker selvfølgelig at gentage CD's protokolbemærkning med, at CD som i Kultur- og Fritidsudvalget selvfølgelig ikke kan støtte, ligesom Finn Rudaizky var oppe og sige. Jeg mener, at hvis vi med denne beslutning accepterer at give en tilladelse til Føtex, så vil det bevirke, at Føtex vil udnytte det til at tjene nogle penge på bekostning af de små erhvervsdrivende i området. Og andet handler det ikke om. Alt det andet, som man har hørt kulturborgmesteren sige heroppefra, mener jeg i virkeligheden er noget rent sludder. Fordi det, det drejer sig om, er, at Føtex gerne vil tjene på bekostning af de små i området.

Når jeg nu tænker over det, så kan jeg slet ikke forstå, hvad Husum skulle have geografisk set med arrangementet at gøre. Husum ligger utrolig langt væk i forhold til Amalienborg, skulle jeg minde om.

Derfor kan CD kun støtte en dispensation, som også omfatter de små butikker i områderne, idet en dispensation, som kun omfatter Føtex, vil virke konkurrenceforvridende i forhold til de øvrige butikker, ikke mindst de små. Der er det rigtigt nok, at Peter Skaarup siger herfra, at vi kan jo frigive til alle butikker i hele København, således at de kan have åbent. Men vi har et problem: De har ikke søgt om det.

Men samtidig har vi også det problem, at jeg ved, at Nørrebro Handelsstandsforening, hvis vi siger god for dette forslag, vil føle sig misbrugt af os politikere og gået bag ryggen, fordi vi giver Føtex lov til at have åbent på Nørrebro og også på Vesterbro

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

for den sags skyld, og så er det de små butikker, der må tabe den dag, og det vil jeg simpelt hen ikke være med til.

Jeg går ind for fri konkurrence, men det skal gælde alle butikker og ikke kun Føtex. Jeg føler, at dette forslag fra Føtex kommer efter vores sidste diskussion, hvor man faktisk forsøger på at udnytte vores godhed i forbindelse med det sidst vedtagne forslag, hvor vi vedtager her, at vi giver fri dispensation til alle butikker i Indre By, som har en geografisk tilknytning til festlighederne. Det vil de så prøve på at spille på ved at lægge op med de her ansøgninger, og det vil CD ikke være med til, i hvert fald ikke på bekostning af de små erhvervsdrivende. Det ville være for meget.

Helle Sjelle (C): Man kan i hvert fald ikke påstå, at det er første gang, vi diskuterer denne her sag. Vi har diskuteret den en hel del i udvalget, og vi har også tidligere diskuteret andre dispensationer i forbindelse med dronningens fødselsdag.

For os Konservative er der bestemt ikke nogen tvivl i denne sag: Vi mener, at Føtex på Nørrebro, i Husum og på Vesterbro bestemt skal have denne dispensation til at holde åbent.

Så mener vi også, at hvis de små erhvervsdrivende har lyst til at holde åbent, jamen så er de jo også mere end velkommen til at indsende en ansøgning om at få en dispensation, og det vil vi også meget gerne være med til at give dem.

Men der skal ikke herske nogen tvivl om, at for os at se – jeg gentager det gerne endnu en gang, jeg har gentaget det ved tidligere lejligheder – så vi allerhelst, at denne lukkelov blev ophævet, og at man fandt en ordning, som både små og store erhvervsdrivende kunne være tilfredse med. Men alle skal efter vores opfattelse være velkomne til at holde åbent i Københavns Kommune på dronningens fødselsdag.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg må indrømme, at jeg får tårer i øjnene, når jeg hører kulturborgmester Hans Thustrup Hansen her fra talerstolen stå og fortælle om lykkelighederne den 16. april. Vor kulturborgmester har så vid og bred en horisont, at han virkelig kan forestille sig som noget af det allerbedste, at man fejrer en fødselsdag ved at starte med at gå ned og købe et tv, lidt vin og lidt kage, og så sætter man sig ellers hjem efter at have fået futterne ned i nogle futteraler. Det lyder ikke som om det er i overensstemmelse med vores folkesundhedsplan, vil jeg bare gøre kulturborgmesteren opmærksom på, og det er voldsomt ufestligt under alle omstændigheder.

Så behøver jeg vel ikke at kommentere mere i den tale.

Se, så er det jo mere sjovt, når man hører en så kendt person som Peter Skaarup, der også holder til i Folketinget, så han har jo meget forstand på den slags sager her. Han siger: Nu skal I ikke være ideologiske – ja, ikke idiotiske, det kommer jeg til – næh, vi skal bruge sund fornuft, som Dansk Folkeparti åbenbart nu står for. Javel. Der er nogle af os, der trækker en lille smule på smilebåndet. Men det varer ikke længe, for i efterfølgende siger så Peter Skaarup: Ja, det må være rimeligt med den sunde fornuft, at man kan handle ind på grund af denne fødselsdag. Men så kommer det: Men i øvrigt mener Dansk Folkeparti, at man slet ikke skal have en lukkelov. Og i øvrigt så mener jeg, at vi alle skulle holde åbent, osv., osv.

Altså enten er man ideologisk, og det respekterer jeg, at Dansk Folkeparti kan være, og det er man konkret i denne situation. Derfor skal man ikke forvirre os trætte med-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

lemmer af Borgerrepræsentationen med at blande begreber som sund fornuft ind i sin argumentation. Tak.

Så er der til Socialdemokraterne, og det er jo altid en fornøjelse at være i flertal sammen med dem, det sker jo ikke så ofte. Men jeg må nok indrømme, at af og til er argumenterne, selv om vi lander i samme boks, af en besynderlig karakter.

Jeg hørte bl.a. ordføreren, Finn Rudaizky, nævne noget med, at der er rimelighed i, at forretningerne i City holder åbent ved de her festligheder på grund af geografiske årsager og sådan noget. Jeg mener, at sådan et argument, altså festligheder på grund af geografiske årsager, og hvor er grænsen, hvor langt ligger Vesterbro, og hvordan har vi det med Grønningen, er den tættere på end i den anden ende? Nej, jeg synes ikke rigtigt.

Altså Socialdemokraterne, som en tidligere taler sagde det, er noget på gyngende grund, vakler som i flere andre sager, vi har oplevet her i den senere tid, rundt som en groggy bokser i ringen skiftevis slået af den ene part, skiftevis slået af den anden part. Man må håbe, der snart bliver halvleg, og det kan jeg love jer alle sammen, det bliver der, der bliver påskeferie, og så kan vi håbe, der ikke sker noget i den anledning.

Næh det, man må konstatere helt konkret, er, at de borgerlige lader sig i denne sag bruge af Føtex som rambukke i et forsøg på at smadre den eksisterende lukkelov. Det er virkeligheden.

Enhedslisten er selvfølgelig stadig væk med i flertallet og vil ikke give Føtex tilladelse til at holde søndagsåbent.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til anden runde.

Bo Hindkjær Pedersen (V): Jeg måtte jo kommentere vores socialdemokratiske vens indlæg her, at gå op og kalde os for konkurrenceforvridende, hvorefter man kun giver City dispensation. Hvis der er noget, der er konkurrenceforvridende, så er det da kun at lade en del af byen have åbent og ikke andre dele af byen have åbent. Men sådan er der jo så mange sjove oplevelser med det.

Med hensyn til CD's bemærkning, vi havde selvfølgelig også givet andre erhvervsdrivende åbningsdispensation, hvis de havde søgt det. Nu er det bare sådan i denne sag, at det var Føtex, der søgte den dispensation, og derfor var det det, vi forholdt os til. Det var ikke alle mulige andre små erhvervsdrivende, som CD er inde på. Vi havde hellere end gerne taget stilling til det også. Så derfor vil jeg bare sige, at CD vil roligt kunne støtte det her, fordi de andre erhvervsdrivende kan bare søge, så kunne vi også gerne give dem dispensation.

Der er sagt meget om Socialdemokratiets argumentation for det her, så det er der ingen grund til at tærskle langhalm på. Men jeg synes, det er lidt groft at kalde os konkurrenceforvridende, når det er dem selv, der er det.

Peter Skaarup (O): Jens Kjær Christensen var lige oppe og sige, at der var nogle meget trætte medlemmer af Borgerrepræsentationen. Der kan Jens Kjær kun tale for sig selv. Vi andre er utroligt friske og klar med et ændringsforslag, og det lyder simpelt hen sådan her, og det er også for at imødekomme nogle af de røster, der har talt for, hvorfor det lige er Føtex, bl.a. hr. Jens Kjær. Der er jo nogle, der mener, at andre butikker også skal have lov til at holde åbent, og det imødekommer vi med dette forslag, der lyder:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

»Det besluttes, at alle butikker, der ønsker det, skal have mulighed for at holde åbent på dronningens fødselsdag, søndag den 16. april 2000.«

Det er et forslag, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti stiller.

A. Benhaddou (D): Nu synes jeg, det er ved at udvikle sig til et show. Altså helt ærligt, man kommer ikke med et så vidtgående forslag inden for så kort tid, og så kommer man bare og forlanger måske, at CD skal være med. Det vil jeg ikke. Jeg synes, det er for latterligt det her.

For det første er der så kort tid til den 16. april, de små erhvervsdrivende kan ikke nå at være med til at indsende en ansøgning. Og lad mig lige gøre opmærksom på én ting og minde forsamlingen om, at Frederiksberg Kommunes forretninger lige har fået afslag af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, og så vil man have, at Husum skal have tilladelse. Nu er vi for langt ude.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke flere, der ønsker ordet. Forhandlingen er afsluttet.

Jeg kan jo regne ud, at der ønskes afstemning. Jeg vil sige, at Dansk Folkeparti er kommet med et ændringsforslag. Nu er det vel sådan, at Borgerrepræsentationen ikke kan beslutte det her, men vi kan jo godt tage en afstemning. Altså så er det jo en form for hensigtserklæring, fordi Borgerrepræsentationen har jo ikke kompetence til at beslutte, at alle butikker, der ønsker det, skal have mulighed for at holde åbent.

Peter Skaarup (O) stillede på vegne af Venstres gruppe, Dansk Folkeparti's gruppe og den Konservative gruppe følgende ændringsforslag: "Det besluttes, at alle butikker, der ønsker det, skal have mulighed for at holde åbent på Dronningens fødselsdag søndag, den 16. april 2000."

Ændringsforslaget blev forkastet med 31 stemmer imod 15.

For stemte: V, O, C og 1 medlem af B (Naser Khader).

Imod stemte: A, F, Ø, B med undtagelse af 1 medlem (Naser Khader) og L.

Undlod at stemme: D.

Indstillingen blev herefter godkendt med 33 stemmer imod 15.

For stemte: A, F, Ø, B, L og D.

Imod stemte: V, O og C.

A. Benhaddou (D) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen: "CD kan kun støtte en dispensation som også omfatter de små butikker i områderne, idet en dispensation som kun omfatter Føtex vil virke konkurrenceforvridende i forhold til de øvrige butikker - ikke mindst de små."

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

23) BR 139/2000. Ændring af vedtægt for Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab (DST)

*Indstilling om godkendelse af, at vedtægten for Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab udgøres af den til enhver tid gældende bekendtgørelse for DST indtil ændringer i bekendtgørelsen eventuelt måtte gøre det nødvendigt med en særskilt vedtægt.
(Kultur- og Fritidsudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

=====

24) BR 143/2000. Ungdomsborgerrepræsentationens bevilling på 310.000 kr. til renovering af ejendommen Jagtvej 69 (Ungdomshuset)

*Indstilling om, at Borgerrepræsentationen tager stilling til, om Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning om at bevilge 310.000 kr. til renovering af ejendommen Jagtvej 69 (Ungdomshuset) har den fornødne bevillingsmæssige hjemmel.
(Kultur- og Fritidsforvaltningen)*

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Alle udvalg nedsat af Borgerrepræsentationen handler på Borgerrepræsentationens vegne og under Borgerrepræsentationens endelige ansvar og har derfor selvsagt en forpligtelse til at respektere de beslutninger, som BR træffer. Der er således en pligt til ved de beslutninger, som udvalg, råd eller lignende træffer, at træffe dem med respekt for såvel egentlige beslutninger som tydelige tilkendegivelser fra BR om forsamlingens holdning til nærmere konkrete forhold.

Ungdomsborgerrepræsentationen må anses for at være et særligt udvalg nedsat i henhold til kommunestyrelseslovens § 17, stk. 4, under Kultur- og Fritidsudvalget, og som har fået stillet et årligt beløb på 500.000 kr. til rådighed til realisering af det formål, som er beskrevet i indstillingen om nedsættelsen af Ungdomsborgerrepræsentationen. Formålet er at sikre unges kendskab til demokratiske rettigheder, muligheder og pligter, og at sikre unge mulighed for reel medbestemmelse, medindflydelse og medansvar i det repræsentative politiske system.

Den beslutning, som Ungdomsborgerrepræsentationen har truffet, om at yde Ungdomshuset 380.000 kr., er truffet på baggrund af intern delegation fra Borgerrepræsentationen. I overensstemmelse med de almindelige regler om retsvirkning af delegation i kommunestyret må det derfor antages, at BR såvel efter klage som uden klage kan omgøre afgørelser, der er truffet i henhold til delegation, i samme omfang som hvis Borgerrepræsentationen selv har truffet afgørelsen. Det forudsættes, at afgørelsen ændres, inden den er meddelt, idet der er tale om en begunstigende afgørelse.

Ungdomshusets brugere har fået meddelt, at der er tildelt 70.000 kr. til et lydstudie, som dog er mobilt, og derfor er det ikke 380.000 kr., men 70.000 kr. mindre, altså 310.000 kr., hvor BR frit kan ændre afgørelsen.

Som formand for Kultur- og Fritidsudvalget varetager jeg den øverste daglige ledelse af forvaltningen, hvorfor jeg i henhold igen til kommunestyrelseslovens § 31, stk. 2, er forpligtet til at sikre, at enhver udgift, der afholdes inden for Kultur- og Fritidsudvalgets område, har den fornødne bevilling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Styrelsesvedtægtens § 11, stk. 3, fastslår, at såfremt en borgmester ikke finder, at en disposition har den fornødne bevillingsmæssige hjemmel, skal han forelægge spørgsmålet for BR gennem Økonomiudvalget.

I den konkrete sag har Ungdomsborgerrepræsentationen efter det oplyste besluttet at bevilge 310.000 kr. til brugerne af Ungdomshuset til renovering af bygningen. Borgerrepræsentationen har tidligere truffet beslutning om at udbyde ejendommen til salg i den stand, ejendommen har, hvilket rent faktisk er sket. En beslutning om at bevilge penge til renovering af ejendommen på nuværende tidspunkt er således i strid med den beslutning, et flertal i Borgerrepræsentationen tidligere har truffet.

Herudover kan der stilles spørgsmål ved, om bevillingen af det pågældende beløb til Ungdomshusets brugere falder inden for Ungdomsborgerrepræsentationens kompetence. Uanset den brede formulering, som jeg gav før af Ungdoms-BR's kompetence, må det anses for rimeligt, at fastlæggelsen af det nærmere indhold af kompetencen sker med skyldig hensyntagen til formålet med etableringen af Ungdoms-BR, og det formål nævnte jeg før.

Lad mig så opsummere: Jeg mener, at den såkaldte bevilling på 310.000 kr., som Ungdomsborgerrepræsentationen har givet Ungdomshuset, savner enhver bevillingsmæssig dækning.

For det første falder Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning uden for den kompetence og det formål, som BR i sin tid fastlagde. Herefter får Ungdomsborgerrepræsentationen som nævnt stillet en halv million kroner til rådighed årligt til sikring af unges kendskab til demokratiske rettigheder og til medansvar i det repræsentative politiske system.

For det andet synes det åbenbart, at Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning er i klar strid med BR's tidligere truffede beslutning om at afhænde Ungdomshuset.

Dertil kommer naturligvis, at en åbenlys provokation af denne art må og skal imødegås. For det er jo en provokation, der reelt er affødt af den kuplignende måde, hvorpå Ungdomsborgerrepræsentationen blev valgt: Bare 500 unge deltog i valget, og 55 af de i alt 64 opstillede blev valgt.

Dertil kommer så, at en potentiel erhverver af huset på Jagtvej meget vel kunne have planer om at nedrive bygningen, hvorfor afholdelse af en udgift på over 300.000 kr. til en renovering på ingen måde kan tænkes at ville afspejle sig i salgsprisen. En sådan bevilling ville med andre ord være penge ud af vinduet.

Det er derfor af såvel rent formelle grunde som ud fra økonomiske betragtninger, jeg skal bede forsamlingen om at afvise, at Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning om at forære Ungdomshuset 310.000 kr. har nogen bevillingsmæssig hjemmel.

Med hensyn til Ungdomsborgerrepræsentationens fortsatte levevis vil jeg gøre forsamlingen opmærksom på, at det er noget, Kultur- og Fritidsudvalget behandler i øjeblikket i forbindelse med budgettet for år 2001, idet Ungdomsborgerrepræsentationens levetid automatisk udløber med indeværende år.

Mona Heiberg (A): Nu sagde den tidligere formand ved mødets start jo, at vi skulle passe på med at blande punkt 21 og 29 sammen, så jeg vil undlade nu at kommentere, om vi skal fortsætte med vores Ungdomsborgerrepræsentation eller ej.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Men jeg vil sige i forhold til de 310.000 kr., at jeg mener, og vi mener i Socialdemokratiet, at der burde være hjemmel for at give de her penge. Man kan jo anskue det på en lidt anden måde end det, borgmesteren gjorde.

Nu er demokrati jo en meget, meget svær ting. Det er det også herinde en gang imellem, hvor vores stemmer står 27-28, så er flertallet jo meget snævert, men det er jo trods alt et flertal, må man sige.

Ungdomsborgerrepræsentationen har truffet en beslutning med et snævert flertal, ja. Men det er trods alt et flertal, og deres beslutning ligger så således, at de gerne vil give Ungdomshuset på Jagtvej 310.000 kr.

Hvis man har været inde i det hus og kigget, hvordan de elektriske installationer, varme osv. fungerer, og at der stadig væk er mange unge mennesker i det her hus, så vil man se, at det trænger meget, meget stærkt til forbedring, til reparation. Nogle af os kan huske den katastrofe, der skete i Gøteborg på et tidspunkt, også hvor et hus var misligholdt, hvor der var mange unge mennesker, der kom i stor fare, og mange unge mennesker, der desværre mistede livet.

Så er det jo ikke det, der er ønskværdigt, og når vi nu ved, at de unge mennesker opholder sig i det hus ... (*Afbrydelse*). Vi ved også, at huset er i udbud, ja, det er korrekt, borgmester Thustrup Hansen. Men så kunne man jo sige, at nu giver vi efter Ungdomsborgerrepræsentationens vejledning de her 310.000 kr. Hvis huset nu bliver solgt – det er jo i udbud, det er ganske korrekt – så kan man jo lægge den sum på 310.000 kr. oven i eventuelt salgssummen.

Jeg er enig i, og vi er enige i, at det jo ikke er korrekt at give et hus 310.000 kr. i dag, og så bliver det solgt til en salgssum, og så er de 310.000 kr. ikke med i salgssummen. Men det kan man jo også se i Indenrigsministeriets vurdering, at det kan man jo lægge oven i salgssummen, hvis det er det, vi vil, og dermed få pengene hjem igen.

Så for os at se vil vi gerne i dag sige, vi vil godt følge Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning og dermed give de 310.000 kr. til huset på Jagtvej, således at de har mulighed for at renovere, og så i det her tidsrum, hvor vi ikke rigtig ved, hvem der vil blive ved med at være i det hus, at det i hvert fald er mere sikkert, end hvad det er i dag.

Kaja Jacobsen (F): Altså man kan starte med at finde ud af, hvad det er, man ikke skal tage stilling til. Det gør jo det hele meget nemmere. Vi skal i hvert fald ikke tage stilling til, om der er noget som helst lovligt eller ulovligt i det her, fordi det er jo bevist igennem adskillige bunker af notater, at det er fuldstændig lovligt, at Ungdomsborgerrepræsentationen har besluttet at give de her penge.

Det andet, vi ikke skal tage stilling til, som man kan være sådan lidt bange for, at de borgerlige især blander lidt sammen med tingene, er, om vi er enige i beslutningen eller ej. Jeg kunne stå og sige en masse om, hvorvidt jeg er enig eller uenig, eller om jeg synes, det er god demokratisk kultur at lave snævre flertal og bla-bla-bla, men det er fuldstændig irrelevant, for det, vi egentlig skal tage stilling til, er, om Borgerrepræsentationen skal stå ved den forudsætning, som unge mennesker har stillet op til Borgerrepræsentationen på.

Det her er ikke noget, der for så vidt kommer bag på dem, der har arbejdet med, hvordan Ungdomsborgerrepræsentationen skulle nedsættes. Fordi man har faktisk dis-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

kuteret den situation, hvor en Ungdomsborgerrepræsentation kunne finde på at mene noget andet, end nogle i BR vil mene.

Det har man bestemt, at man vil give dem lov til, at det skulle der ligge i det her, at de måtte. I modsætning til det gamle, hedengangne Rådgivende Ungdomsudvalg, som jo ikke var sikret i virkeligheden nogen som helst reel indflydelse, så ville man have, at et nyt organ for unge skulle sikres et minimum af indflydelse. Ud over alle de ting, man også gerne ville have, de skulle blande sig i og mene noget om, sætte i gang og udvikle, at de så i hvert fald skulle sikres et minimum indflydelse på de penge, de havde.

Det, vi tager stilling til i aften, er, om vi vil tage den indflydelse væk fra dem igen, som hele Borgerrepræsentationen har vedtaget, at de skulle have, inklusive alle borgerlige partier. Hvis der er nogen, der er i tvivl om, hvad SF mener, så mener vi nok, at vi skal fastholde linjen.

Leslie Arentoft (V): Jeg er chokeret. Jeg mener faktisk, at det notat, vi har fået udleveret i dag, i klokkeklare vendinger skærer ud, hvad det er, vi har med at gøre.

Punkt nr. 1, det er rigtigt, som Kaja siger, der er ikke tale om en ulovlig handling, men det er heller ikke sagen vedkommende her, fordi der samtidig er tale om, at den beslutning, de har truffet, er i strid med den beslutning, der tidligere er truffet af BR. Når det er tilfældet, så kan det ikke være sådan, at et underudvalg kan overtrumfe de beslutninger, som er truffet af det rigtige BR. Det er sagens kerne.

For nu lige at gøre det helt klart, så er grundlaget for den gruppe, vi har nedsat her, jo et § 17, stk. 4-udvalg, der er nedsat her. Der står det helt klart:

»I øvrigt kan kommunalbestyrelsen nedsætte særlige udvalg til varetagelse af bestemte hverv eller til udførelse af forberedende eller rådgivende funktioner for kommunalbestyrelsen ...«

Det er altså forberedelse og rådgivning, andet har de ikke kompetence til. Så allerede her burde den være klokkeklar. Vi kan ikke, uanset hvad vi så måtte stemme, stille os bedre end lovgivningen. Vi kan ikke tilsidesætte styrelsesloven. Så allerede der står det klart, at UBR ikke kan overtrumfe de beslutninger, der er truffet af BR.

Konsekvensen, hvis et flertal måtte mene, at det kan de godt alligevel, jamen den kender vi jo fra nogle fortilfælde, bl.a. Odense. Det er, at flertallet kan komme til at hænge på den regning, der hedder 310.000 kr., fordi den ganske enkelt ikke er lovlig.

Der er 2 punkter, som Thustrup Hansen ganske rigtigt pointerer: Det ligger uden for UBR's kompetence at overtrumfe vores beslutning, det er det første punkt. De har ganske enkelt ikke kompetencen i forhold til de paragraffer, de er nedsat som udvalg på.

Det andet punkt er jo, at de rent faktisk her træffer en beslutning, som er i strid med den beslutning, vi har truffet. Der er ingen, der kan benægte, og det står også i de papirer, vi har fået udleveret, at huset er sat til salg i nuværende kondition – i nuværende kondition. Det vil sige, at hvis vi går hen og ændrer og enten forringer huset eller giver dem et tilskud, så er forudsætningerne da blevet ændret, og det kan man ikke, uden at vi tager stilling til det.

Så jeg vil sige, at Venstre selvfølgelig siger, at bevillingen ikke kan nyde fremme.

Morten Kabell (Ø): Jeg føler egentlig trang til fra start at sige, at jeg hader, når Venstre får udleveret andre notater, end der bliver uddelt til resten af Borgerrepræsentation.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

tionen. Det synes jeg altså er unfair. Jeg kunne også godt tænke mig at få de notater, som Leslie Arentoft lægger til grund for sin tale. Fordi det er ikke det notat, der blev omdelt til Kultur- og Fritidsudvalget eller i Økonomiudvalget eller for den sags skyld i Borgerrepræsentationen i aften. De notater er anderledes utvetydige i forhold til spørgsmålet om lovgivning.

Der er intet ulovligt i denne sag; ellers havde der ikke været så meget pjat, så havde det ikke været noget, vi skulle diskutere her, fordi så var den ganske simpelt bare blevet standset, og så havde man fået besked om, at det kunne ikke lade sig gøre. Det er ikke tilfældet.

Det står også meget tydeligt i det notat, vi har fået, eller som jeg i hvert fald har fået, at da det er Borgerrepræsentationen, der har nedsat UBR og delegeret opgaverne til UBR, så er det følgelig alene Borgerrepræsentationen, der kan foretage en konkret vurdering af, om UBR har overskredet sine beføjelser, jf. den foretagne delegation, eller om de gældende bevillingsregler er tilsidesat osv.

Dertil er der kun at sige, dermed er det ikke i så høj grad et juridisk spørgsmål, et spørgsmål om lovgivningen. Det er et spørgsmål om, hvad vi rent politisk mener, og hvordan det er, vi erindrer den beslutning, som Borgerrepræsentationen i enighed traf.

Vores konklusion er, man kan mene meget om beslutningen, det er sin sag, man kan også mene meget om den måde, at Ungdomsborgerrepræsentationen har diskuteret det igennem på og har vedtaget det på, det er heller ikke Borgerrepræsentationens sag. Det eneste, vi må forholde os til, er: Ligger det her inden for de rammer, vi vedtog dengang? Min konklusion er: Ja, det vil jeg godt acceptere, at det gør, og det vil Enhedslisten også gerne.

Louise Frevert (O): Det er da utroligt det her. Man skal virkelig høre meget, før ørerne falder af. Nu har jeg siddet i denne Borgerrepræsentation i 6 år, og der har været ét mål med det, uanset hvilket parti, og så kan I sidde og skyde mig det i skoene, fordi det er der nogle, der gør under lavmålet, hvis det er det, vi er ude på, og har prøvet at lukke dette famøse Ungdomshus. Hvem har været i spidsen for at være med til at lukke det? Et par medlemmer fra Den Socialdemokratiske Gruppe.

Så skal jeg stå og høre heroppefra, at Mona Heiberg lige pludselig står næsten ynkeligt og fortæller, hvor synd det er, i hvor forfærdelig en stand det hus er, og det er da skrækkeligt, og de skal da have bevilget de penge. Jeg har været med til i udvalg og i bestyrelser at høre, at Mona Heiberg har villet være med til at lukke huset, og nu vil hun gøre alt for, at det skal bevares.

Jeg indrømmer helt ærligt, at jeg er næsten mundlam og i dyb choktilstand over det her. Det kan jeg simpelt hen ikke forstå. Jeg synes, det er skrækkeligt. Men at man overhovedet, når et underudvalg som Ungdomsborgerrepræsentationen ikke engang har en kompetence, og så oven i købet giver dem lov til at bevilge 310.000 kr. til at renovere Ungdomshuset. Kære venner, verden står ikke længere, det kan da ikke være rigtigt. Tænk på de stakkels beboere ude på Nørrebro, som har været tvunget til at have det i deres omgivelser. Det er en falliterklæring, at der er nogen, der kan se sig selv i øjnene og så oven i købet vil bevare det hus.

Der er en eller anden skjult dagsorden i det her. Jeg kan ikke finde ud af, hvad det er, men de, der kender den skjulte dagsorden, må have en rigtig, rigtig dårlig smag i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

munden og en rigtig dårlig samvittighed, fordi der er et eller andet galt her. Jeg kan kun se, at det er skruet sammen på én måde, og det er 310.000 kr., der skal bruges til en renovering. Derefter bliver det solgt eventuelt til denne her famøse økologiske fond. Ja, det er fint, det er et skjult tilskud til det.

Jeg kan ikke forstå det, jeg synes, det er under al kritik. Og jeg siger det bare én gang til helt tydeligt: De skal ikke have én øre, ikke én krone.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det er kun et år siden, at Borgerrepræsentationen iværksatte et 2-årigt forsøg med etablering af en Ungdomsborgerrepræsentation, og nu har Ungdomsborgerrepræsentationen været så tåbelig og umoden, at den har bevilget 310.000 kr. til Ungdomshuset på Jagtvej, til Ungdomshusets renovering, efter at Borgerrepræsentationen har besluttet, at Ungdomshuset skal sælges.

Selv om Det Radikale Venstre synes, at Ungdomsborgerrepræsentationen har opført sig tåbeligt og umodent, er det juraen, der er afgørende for sagens udfald i aften, og det er så det, Det Radikale Venstre vil henholde sig til i det følgende.

Jeg prøvede i tirsdags at få en juridisk udlægning af denne sag. Det var der ingen embedsmænd, hverken i Københavns Kommune eller i Indenrigsministeriet, der følte sig kompetente til. Det betyder, at Borgerrepræsentationen i aften optræder som lommesjurister, vi er blevet en lægmandsdomstol.

Jeg vil så prøve at tage udgangspunkt i juraen, som jeg ser den. Hvis jeg læser indstillingen med bilag fra marts 1999, så står der vedrørende Ungdomsborgerrepræsentationens kompetence, at Ungdomsborgerrepræsentationen selv træffer beslutning om anvendelsen af det bevilgede. Der foreligger således ikke en udlægning af kompetence via delegation, men en udlægning af selvstændig kompetence inden for et meget bredt formuleret formål, der handler om at sikre unges kendskab til demokratiske rettigheder, muligheder og pligter, samt noget med at sikre, at unge får mulighed for reel medbestemmelse, medindflydelse og medansvar.

Ungdomsborgerrepræsentationen ... nej sludder, Borgerrepræsentationen her, men det kunne måske også have været Ungdomsborgerrepræsentationen, eller vi er næsten som Ungdomsborgerrepræsentationen, vi har været grænseløst naive, da vi gav unge mennesker denne kompetence, da vi udviste dem denne tillid, at de kunne forfølge et formål, der handlede om alt andet end det formål, de nu har forfulgt. Det må vi tage til efterretning.

Jeg synes, det er pinligt for os, jeg synes også, det er pinligt for de unge mennesker. Det er selvfølgelig noget, som vil give stof til eftertanke, og som vi heller ikke vil glemme fra den ene dag til den anden, fordi de 310.000 kr. var der mange, mange mennesker i denne by, der havde meget mere brug for end et hus, der alligevel står for nedrivning eller renovering eller et eller andet andet. Det er virkelig at smide skatteborgernes penge ud af vinduet, og I burde skamme jer, synes jeg, simpelt hen.

Men når det er sagt, så vil jeg også sige, at vi kan jo ikke begynde at gå ind i de beslutninger, vi har truffet for et år siden og begynde at trække dem tilbage. Sådan er juraen, så vidt jeg kan fortolke den. Men kors, hvor er I tåbelige, og hvor har I ødelagt sagen for jer selv.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Lars Hutters (L): Sidste år fejrede Danmark sit 150-års-jubilæum for den danske grundlov, for det danske folkestyre. Jeg må sige, at jeg er stolt af at leve i det danske folkestyre, jeg er stolt af, at demokratiet eksisterer. Demokratiet er altså, at man også har respekt for, hvad andre træffer af beslutninger, også selv om man ikke altid er enig i de beslutninger, der bliver truffet.

Denne sag handler måske nok om jura, men juraen siger jo klart og tydeligt, hvad alle var enige om, at i denne sag er der intet ulovligt.

Sidste år, som jo altså var 150-året for vores grundlov, traf vi også i Borgerrepræsentationen beslutning om at etablere Ungdomsborgerrepræsentationen, hvoraf det fremgår ganske klart af formålet, at vi skal sikre unge mulighed for reel medbestemmelse, medindflydelse og medansvar i det repræsentative politiske system. Omkring kompetence står der ganske klart og tydeligt, at Ungdomsborgerrepræsentationen bevilges over 2 år et beløb på 1 mill. kr., som Ungdomsborgerrepræsentationen selv træffer beslutning om anvendelse af.

Denne sag har været forelagt Indenrigsministeriet, og Indenrigsministeriet har klart og tydeligt sagt i det bilag, der er fulgt med her til Borgerrepræsentationen, at der er intet ulovligt i det her. Indenrigsministeriet gør bare opmærksom på, at de bevilgede 350.000 kr. skal lægges oven i det beløb, som Københavns Kommune afhænder Ungdomshuset for.

Jeg synes, vi skal have en dyb respekt for, hvad de unge gør. Det er muligt, der er flere af os, der mener, at det her ikke er korrekt, men de har truffet beslutningen, og der står jo klart og tydeligt, at man skal sikre med Ungdomsborgerrepræsentationen, at de får kendskab til demokratiske rettigheder, muligheder og pligter.

Skal vi i Borgerrepræsentationen i aften gøre et lærestykke over for de unge, hvor vi fratager dem deres demokratiske rettigheder, hvor vi fratager dem deres demokratiske muligheder og simpelt hen sætter dem ud på sidelinjen? Jeg er meget, meget glad for, at Socialdemokratiet og Mona Heiberg ikke går i den fælde. Jeg støtter naturligvis fuldt ud Socialdemokratiet i denne sag.

Må jeg så have lov til at tilføje, at Ugebrevet Mandag Morgen i denne uge i en meget stor artikel gjorde opmærksom på, at der, hvor de kreative muligheder for indtjening for Danmark lå, sjovt nok var omkring spørgsmålet om det, som de unge beskæftiger sig med, musik og andre kreative områder.

Der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at når Borgerrepræsentationen med et flertal respekterer, at Ungdomsborgerrepræsentationen er et demokratisk valgt organ, og vi skal ikke sætte os til dommere over det, er det et fantastisk politisk signal, ikke kun til de unge, men til alle i denne by, at vi respekterer demokratiet.

A. Benhaddou (D): Jeg vil sige, at årsagen til det problem omkring huset på Jagtvej ikke bare er et problem, der er sket her for nylig. Jeg tror, og det er rigtigt nok, hvad Inger Marie Bruun-Vierø sagde heroppe, problemet var forarbejdet, indledningen til, netop indgangen til denne Ungdomsborgerrepræsentation. Det er deri, vi har haft et problem. Men der kan jeg lige minde om, og der er jeg enig i, at det er utrolig pinligt, det, vi har været ude for ... (*Afbrydelse*). Må jeg gerne tale fra talerstolen? Ja, jeg ved godt, man ikke må tale ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Undskyld, Benhaddou, men jeg må bede dig om, vi er ved punkt 21 på dagsordenen, punkt 29 kommer senere. Det, vi forholder os til her, er hjemmelen. Og det er punkt 21, Benhaddou.

A. Benhaddou (D): Jeg vil meget gerne have lov ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Benhaddou, du skal holde dig til punkt 21 ... Og så er det Helle Sjelle ... (*A. Benhaddou*: ...). Benhaddou! Det er Helle Sjelle, der har ordet.

Helle Sjelle (C): Vi har tidligere her i BR besluttet, at Ungdomshuset skulle sælges, og det ønsker vi bestemt fra konservativ side ikke, at der ændres på. Men jeg vil også sige, at der ikke er nogen tvivl om, at det er vanvittigt, det er tåbeligt og det er dumt af UBR at bevæge sig ud i det her minefelt, som man gør ved at bevilge de her penge.

Aldrig har man i de senere år været så tæt på indflydelse fra de unge i Københavns Kommunes side af, og så gør man de her ting. Det synes jeg ærlig talt er mere vanvittigt, end man har ... ja, jeg kan slet ikke finde ord for det.

Uanset om så det er politisk eller juridisk, så mener vi ikke fra konservativ side, at Ungdomshuset skal renoveres, og derfor går vi også ind for, at pengene ikke udbetales.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til anden runde.

Kaja Jacobsen (F): Det er Leslie Arentoft fra Venstre, der får mig til at gå op én gang til, fordi han viser den der fuldstændige sammenblanding mellem, hvad for nogle beslutninger han har truffet inde i sit hoved, og hvad for nogle beslutninger, der er truffet i Borgerrepræsentationen.

Venstre har truffet en beslutning om, at de synes, at Ungdomshuset skal nedlægges. Alle de langhårede flippere skal sendes til et eller andet sted, og så skal vi i øvrigt have ro og orden i gaderne.

BR har besluttet, at huset Jagtvej 69 skal sælges. BR har ikke besluttet, at Ungdomshuset skal lukkes. Hvis man læser det udbudsmateriale, der er sendt ud, så vil man også kunne læse, at en eventuel køber skal overtage den aftale, der er med Ungdomshuset, og som har en opsigelse på 3 måneder. Så det er fuldstændig fri fortolkning inde i Venstres eget hoved.

Det er det, som jeg advarede imod, da jeg var heroppe første gang. Det er, at man ikke blander tingene sammen, at man ved, hvad det er, man skal tage stilling til. Man skal tage stilling til, hvorvidt man skal fastholde de forudsætninger, man stillede de mennesker, der stillede op til UBR, i udsigt, da de stillede op, eller om man skal gå ind og overrule dem og sige: Hov, I tog den indflydelse, der var, men I brugte den bare ikke, som vi gerne ville have det. Derfor så laver vi det lige tju hej om.

Jeg ved ikke, om Helle Sjelle har ret i, at de unge aldrig har været så tæt på indflydelse, som de er nu. Det tror jeg, der skal en længere afdækning til at finde ud af. Men jeg ved, at der er nogle unge mennesker, der har fået noget indflydelse, og den har de brugt, og det bliver vi nødt til at respektere, at de har gjort, også selv om de har brugt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

den til noget, som måske Helle Sjelle og måske jeg og måske Inger Marie Bruun-Vierø synes er umodent og dumt og langt ude.

Men det er sagen irrelevant. Vi tager stilling til, om vi skal fastholde de forudsætninger, vi har stillet folk i udsigt, eller om vi ikke skal, og det skal vi naturligvis gøre.

Mona Heiberg (A): Jeg kan tilslutte mig den forrige taler vedrørende den der afstemning. Altså hvis afstemningen herinde står 27-28, så er der da ikke nogen, der er i tvivl om, at den ene part har et flertal. Lige meget om der er 1 eller 2 eller 5 eller 10 stemmer, det er jo fuldstændig ligegyldigt, det har været en flertalsbeslutning det her.

Nu er det jo således meget, meget ofte, at når Louise Frevert går herop på talerstolen, så bliver det en meget følelsesladet tale og meget, meget lidt politisk. Om fru Louise Frevert mener, at jeg er ynkelig eller ej, er jeg sådan set fuldstændig kold over for. Det må være det politiske indhold i det her, der betyder noget.

Jeg kan godt indrømme, at vores gruppe har diskuteret det her meget, og vi har diskuteret, om det er korrekt at give de 310.000 kr. til en renovering af Ungdomshus eller ej. Vi er kommet frem til, at der har været en demokratisk beslutning i Ungdomsborgerrepræsentationen, og den må vi respektere. Om vi kan lide det eller ej, så har vi sagt ja tak til at have en UBR. Sådan er virkeligheden i dag, og sådan vil den altså være også lidt endnu i hvert fald, afhængigt af, hvad vi kommer frem til på et senere tidspunkt.

Fru Inger Marie Bruun-Vierø begynder også typisk med et meget stort følelsesmæssigt udbrud og tiltaler tilhørerne i denne sal og siger: Fy, fy, fy, skamme jer, det er meget ringe gjort. Ja, det kan godt være, det er meget ringe gjort, og at det er en meget, efter nogle medlemmers mening, dårlig beslutning, men beslutningen er taget, og den må vi respektere, og sådan ligger forholdene.

Altså for os at se i Den Socialdemokratiske Gruppe må vi give de penge. Bliver huset nu solgt til en anden, idet det jo er i udbud, vi ved, at der ikke er mange, der har givet bud på huset, men hvis der nu er det, så lad mig gentage, at så må vi forhøje prisen med de 310.000 kr., vi har givet til renovering af dette hus.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Jeg accepterer naturligvis et flertals politiske afgørelse her i Borgerrepræsentationen.

Jeg har forsøgt at få en juridisk afgørelse i Indenrigsministeriet. Her gav de et aldeles henholdende svar om, at man ikke måtte begunstige tredjemand i forbindelse med en ejendomshandel og en hel bunke andet lirumlarum. De undgik at tage stilling.

Så forsøgte jeg at få en tilkendegivelse fra den kommunale revision, om man retligt kunne udbetale beløbet, og her svarede de simpelt hen ikke.

Så findes der en række paragraffer i kommunestyrelsesloven og i styrelsesvedtægten, der giver mulighed for at få en politisk løsning på et tvivlstilfælde gennem en forelæggelse for Borgerrepræsentationen. Gudskelov for, at der var disse paragraffer, fordi en løsning skal der naturligvis til.

Den vej har jeg altså måttet bruge, og jeg har da i hvert fald fået løftet ansvaret for udbetaling af et beløb til en kommunal ejendom, som er sat til salg, over på forsamlingen her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jeg har fået at vide i Ejendomsdrift, at anvendelsen af 310.000 kr. på ejendommen hverken vil gøre det ene eller det andet for værdien af ejendommen, ikke vil forøge ejendommens værdi med en krone, så det er penge, der er kastet aldeles ud af vinduet.

Men igen, jeg har fortalt det, Borgerrepræsentationen, kan jeg mærke nu, vil med et flertal sige, det er i orden, at det gøres på den måde. Og så regner jeg i hvert fald med, at den kommunale revision ikke efterfølgende kommer efter mig på grund af, at jeg har ruttet med kommunens penge.

Jeg vil sige tak til Inger Marie Bruun-Vierø, fordi hun har sat sig ind i de meget principielle aspekter, der ligger i sagen. Det synes jeg virkelig taler hende til ære.

Så vil jeg gerne sige til Mona Heiberg, at jeg er bekendt med, at Socialdemokratiet brugte meget tid på at diskutere denne sag på gruppemødet. Jeg er glad for, at jeg har fået at vide, at man måtte igennem en meget lang proces, før man faldt ud til den side, man er faldet ud til, og det kvitterer jeg for, det er i orden. På sæt og vis er Socialdemokratiet jo i samme situation, som jeg selv er: Man skal have en løsning på et meget vanskeligt problem, og juristerne har altså ikke lyst til at komme med en klar melding.

Alligevel vil jeg tillade mig at sige til min gode ven Mona Heiberg, at hvis Mona Heiberg synes efter besøg i huset, at for de unge menneskers liv og helbreds skyld er det jo nok godt, de nu får de 310.000 kr., der kan rette op på de værste ting, så havde det vel, hvis det er Mona Heibergs standpunkt, været rigtigere, at Borgerrepræsentationen her havde givet de 310.000 kr. direkte. Så derfor tager jeg det altså som en lille smule hykleri. Never mind.

Leslie Arentoft (V): Jeg er ked af, at overborgmesteren ikke kan deltage ved dette vigtige punkt her, fordi han er borgmester for et udvalg, en Økonomiforvaltning, der har sendt et notat af 6. april, og det notat har Socialdemokratiet åbenbart ikke haft lejlighed til at læse, selv om de har haft hele aftenen.

Af det notat fremgår det flere steder klokkeklart, hvad situationen drejer sig om. Det indeholder også nogle ting, det kunne have undladt, fordi vi allerede vidste besked 29. marts, nemlig da vi fik svar fra Indenrigsministeriet, at der ikke er grundlag for at sige, at der er begået en ulovlig handling.

Alene tilbage står altså et valg mellem de 2 sidste pinde i konklusionen på side 9. Der skal vi altså kun tage stilling til den første pind, fordi det, det drejer sig om, er, om de har truffet en beslutning i strid med den beslutning, vi tidligere har truffet i BR.

Det har man ikke fået tid til at læse på hos Socialdemokratiet. I stedet for kommer man med en appel til ligesom at acceptere de unge, respektere deres valg. Jo tak, men den går vel begge veje, og der står også i papirerne her, der står rent faktisk på side 6:

»Alle udvalg nedsat af Borgerrepræsentationen handler på Borgerrepræsentationens vegne og under Borgerrepræsentationens endelige ansvar og har derfor selvsagt en forpligtelse til at respektere de beslutninger, som Borgerrepræsentationen træffer.«

Det er jo ikke tilfældet her. Hvordan kan det være, at vi skal respektere deres beslutninger, når de laver beslutninger tværs hen over de beslutninger, som vi trods alt har truffet tidligere, end de har truffet deres beslutning? Det er en appel, der ikke fungerer nogen steder. Den hører ikke hjemme, fordi den går begge veje.

Og så har jeg i øvrigt ikke taget stilling til substansen i den beslutning, der er truffet i UBR. Den kan man sige meget om, og den vil der blive sagt mere om under punkt 29.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det var Mona Heiberg, der provokerede mig, fordi hun havde den der sædvanlige socialdemokratiske laissez faire-holdning til kommunens skatteyderes penge: Nå ja, og det er herregud, og 310.000 kr. osv. spiller ingen rolle, lad os nu dæmpe os lidt ned, for de har da sikkert hygget sig på det møde, hvor de bevilgede de her 310.000 kr.

Jeg kan ikke se Mona Heiberg – jo, hun er der, men jeg synes, at sådan kan man simpelt hen ikke tillade sig at tale om 310.000 kr., Mona Heiberg, ligegyldigt om vi mener, om vi kan omgøre beslutningen eller ej. Jeg mener ikke, vi kan omgøre beslutningen, det var dér, hvor jeg lavede min juridiske udlægning. Men til gengæld vil jeg forbeholde mig retten til at tage etisk afstand fra det her.

Det kan ikke være rigtigt, når vi har børnefamilier, vi har gamle, vi har hjemløse, vi har så mange mennesker, der har behov for 310.000 kr., at vi så samtidig siger: Det var da også herligt, at de morede sig lidt og brugte dem på at putte i et hul ude på Jagtvej. Jeg vil simpelt hen mene, at det er her, vi skal markere, det er det, der er vores ansvar. Når vi i øvrigt har sagt, at vi har udlagt noget, så kan vi da så godt alligevel sige, at her går vores grænser, her går i hvert fald mine grænser. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om Socialdemokratiet er grænseløse, når det handler om sådan noget.

Lars Hutters (L): Det er den konservative borgmester Hans Thustrup Hansen, som kalder mig på talerstolen. Borgmester Hans Thustrup Hansen siger, at det, Indenrigsministeriet har skrevet, er sådan noget lala, bløp-bløp.

Denne her sag omhandler 2 ting: Det juridiske og det politisk-demokratiske. Hans Thustrup Hansen har forsøgt med alle mulige embedsmænd at prøve at få ulovliggjort denne sag. Indenrigsministeriet skriver, det går jeg da ud fra, at borgmester Hans Thustrup Hansen ikke vil benægte, følgende:

»Da den omhandlede ejendom efter det oplyste endnu ikke er solgt, er der efter Indenrigsministeriets opfattelse tale om bevilling af et beløb til renovering af en af kommunens faste ejendomme. På den baggrund medfører afholdelse af udgifter til de omhandlede renoveringsarbejder som udgangspunkt ikke, at det herved er i strid med ovennævnte kommunalretslige grundsætninger at yde støtte til enkeltpersoner, enkeltvirksomheder m.m.«

Det er jo ganske klart og tydeligt. Hvad forlanger borgmesteren mere? Ja altså, undtagen at borgmesteren altså ikke kan sætte en juridisk finger på det? Jeg synes ikke, vi kan være det bekendt. Juraen er ganske klar og tydelig. Det sagde Inger Marie Bruun-Vierø fra Det Radikale Venstre også.

Så er der drøftelserne omkring demokratiet. Der må jeg sandelig sige, at jeg er meget, meget, meget skuffet over Hans Thustrup Hansen. Det kan godt være, at man synes, der skulle have været handlet anderledes. Det synes jeg også indimellem, når Hans Thustrup Hansen og Venstre laver et eller andet, som de laver flertal sammen med Socialdemokraterne herinde om. Der synes jeg også, det burde have været anderledes. Men vi respekterer, at de afgørelser bliver truffet.

Ungdomsborgerrepræsentationen har hele Borgerrepræsentationen sammensat præcis for, at de unge skulle have mulighed for indflydelse, og for, at de unge, som jeg cite-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

rede i mit første indlæg, skulle have mulighed for at få forståelse for, hvordan de demokratiske spilleregler er. Det får de her.

Med hensyn til selve beløbets størrelse kan jeg i denne sag ikke svinge mig op, som Inger Marie Bruun-Vierø og tale om etisk, tage afstand fra det. Det kan jeg altså ikke. Der er et kæmpestort problem for Borgerrepræsentationen og byen København med hensyn til, hvad vi tilbyder vores unge, det er der altså.

Jeg tror fuldt og fast på i denne sag, fordi jeg har oplevet så mange gange, at de unge rent faktisk har nogle rigtig gode etiske værdier, at denne sag viser, at der har Ungdomsborgerrepræsentationen valgt rigtigt, og at der kommer noget rigtig godt og frugtbart ud af det, således at de under ingen omstændigheder er spildt.

Jeg går ud fra, at Borgerrepræsentationen ikke mener, at det er spildt, at man har truffet en beslutning om, at der skal bevilges 1 mill. kr. til Ungdomsborgerrepræsentationen, som de kompetencemæssigt, som de suverænt, demokratisk, repræsentativt selv kan træffe beslutning om; ellers synes jeg, man skulle have ladet være. Jeg har stor tillid og tro til de unge.

Morten Kabell (Ø): Borgmester Thustrup Hansen prøvede at overbevise os andre om, at Indenrigsministeriets brev lidt er udtryk for noget lala, og at det er meget uklart. Det forstår jeg ikke, må jeg så erkende, for jeg synes faktisk, at Indenrigsministeriets brev er meget klart.

Nederst på side 1, det sidste afsnit, slår Indenrigsministeriet klart fast, at der efter deres opfattelse er tale om en bevilling til renovering af en af kommunens faste ejendomme. Og på den baggrund – der er vi så ovre på næste side – medfører afholdelsen af udgiften ikke, at der dermed i strid med de ovennævnte kommunalretlige grundsætninger er ydet støtte, som vi eller ikke må yde.

Det er da så klart, som vi overhovedet kan få det. Altså det er da endda meget klarere, end jeg erindrer, at nogle af de breve, som jeg har modtaget, når jeg har anket sager fra denne Borgerrepræsentation, det har da været betydelig mere uklart, end Indenrigsministeriet udtrykker sig denne gang. Jeg synes ikke rigtig, man kan bede om, at det er meget klarere.

Så forholder Venstres ordfører sig udelukkende til sagens punkt, og det er jo meget rart, det vil jeg så også kun gøre. Man vurderer, at det er klart, at Ungdomsborgerrepræsentationen har overtrådt sine beføjelser. Det synes jeg udelukkende, man kan slå fast ud fra en politisk vurdering, hvis man vurderer, at Venstre dengang for et års tid siden forudsatte inde i sine egne hoveder, at man ikke måtte bruge pengene på noget som helst, der havde med Jagtvej 69 at gøre.

Jeg kan også have en idé om, hvad jeg mente for et år siden inde i mit hoved om, hvad det er, pengene skulle bruges til, eller hvad jeg kunne forestille mig, de ville vedtage at bruge pengene til. Men det eneste, jeg kan forholde mig til, når jeg skal vurdere sagen i dag, er det, der står i det, som vi rent faktisk vedtog, og der står, »at Ungdomsborgerrepræsentationen bevilges et beløb på 1 mill. kr., som Ungdomsborgerrepræsentationen selv træffer beslutning om anvendelsen af«. Ordlyden her er også så klar, som man overhovedet kan forestille sig. Det kan heller ikke laves meget mere klart end det. Dermed er det svært at se, at de har overtrådt den beføjelse, som de har fået. De har jo

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

ikke gjort andet, end at de selv træffer beslutning om anvendelsen af dele af den ene million kroner.

Den sidste, jeg skal kommentere, er De Radikales ordfører. Jeg er da glad for, at vi er enige om sådan de formelle sager her, rent juraen i det, men nok har en, skal vi kalde det en 310.000 kroners forargelse, som jeg synes er en smule malplaceret. Det er nu engang Det Radikale Venstre selv, der er en del af et budgetforlig, og som ikke har fået rettet op på nogen som helst af de emner, som Inger Marie Bruun-Vierø nu nævner. Men det er en anden sag, den tager vi i løbet af budgetdebatterne senere i denne BR-samling.

Men lad os alene forholde os til sagen. Ungdomsborgerrepræsentationen har ikke gjort andet end det, den fik besked på, og det, den fik tilladelse til. Derfor har Borgerrepræsentationen ikke andet valg end at sige: O.k. Uanset om vi er enige eller uenige, det må I så gøre.

Martin Geertsen (V): Jeg skal ikke blande mig i den mere konkret tekniske del af diskussionen, for det klarer vores ordfører så ganske udmærket.

Men der er alligevel et spørgsmål – der er flere, men der er ét grundlæggende spørgsmål, og jeg må sige, at jeg er ked af, at overborgmesteren ikke er til stede i salen i øjeblikket under denne debat. For jeg er egentlig ked af, at vi ikke under en eller anden form kan få bragt overborgmesterens visioner for det nye København på banen og overborgmesterens betragtninger om det nye København ind i denne diskussion.

Fordi det, det drejer sig om for Socialdemokratiet, er jo normalt, at kranerne er oppe, og at vi taler om udvidede servicebegreber, bedre service for de ældre, for børnefamilierne osv. Men vi taler også om et København med orden i økonomien, et København, som kan være sin indsats på det økonomiske område bekendt.

Men nu når overborgmesteren så ikke er salen, så bliver jeg nødt til at henvende mig direkte til Mona Heiberg: Hvordan harmonerer Socialdemokratiets tilsagn om at smide flere hundredetusinde kroner lige ud af vinduet med visionerne om det nye København, hvor Kramers kraner er oppe? Hvordan harmonerer det, at man bevilger så mange hundredetusinde kroner til en bygning, som vi alligevel skal sælge lige henne om hjørnet?

Jeg tror, der er mange københavnere, som undrer sig lidt over, hvordan det her tilskud til Ungdomshuset harmonerer med de socialdemokratiske visioner, om end ikke de socialdemokratiske, så i hvert fald overborgmesterens visioner om det nye København.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til tredje runde.

Mona Heiberg (A): Jeg beklager meget, hr. Martin Geertsen, at jeg har beholdt mit oprindelige efternavn; ellers ville du have fået fru Kramers synspunkt på dette. Men desværre, det kan jeg ikke give, så jeg vil foreslå, at Martin Geertsen og overborgmesteren en stille stund tager en diskussion.

Borgmester **H. Thustrup Hansen:** Jeg lover, jeg skal ikke forlænge debatten, jeg er klar over, at vi er ved at være ved vejs ende. Men jeg synes bare, jeg gerne ville slutte af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

for mit vedkommende med at sige, at hvis man har været borgmester i et par og tyve år, så bliver man meget forsigtig med kommunens penge.

De forskellige forvaltninger, jeg har stået i spidsen for igennem årene, har fået mange hug af revisionen i de årlige revisionsberetninger. Derfor bliver man meget forsigtig og måske også mere forsigtig, end mange her i forsamlingen er opmærksomme på. Her tror man, at det hele bare er nogle politiske løjer, og det er bare skæg i gaden, alt dette her. Det er det rent faktisk ikke.

Jeg er oprigtig, når jeg siger, at jeg er tilfreds med, at ansvaret for udbetaling af nogle penge, jeg synes ikke retmæssigt kunne foregå, er flyttet over på et flertal i Borgerrepræsentationen nu. Det er jeg tilfreds med.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Så let synes jeg nu alligevel ikke, at borgmesteren skal slippe, fordi jeg mener, og det var også det, jeg sagde i mit første indlæg, at vi i Borgerrepræsentationen er blevet overladt lidt til vores egen vurdering af, hvordan juraen er i denne sag. Det regner jeg også med, at revisionen tager hensyn til, når de engang begynder at granske sagen. De var jo også blevet bedt om at komme med en vurdering, men havde jo ikke gjort det.

Så jeg står her for at fortælle revisionen, at hvis de nu alligevel finder noget, så mener jeg faktisk, at det er deres ansvar, for så burde de, hvis det var, have sagt til i tide, når vi havde bedt dem om det. Så det her bliver skrevet ned i den sorte bog, og det vil jeg håbe, de læser, inden de begynder at hænge os ud og gøre os ansvarlige, så vi skal have penge op af lommen.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er der ikke flere, der har begæret ordet. Forhandlingerne er afsluttet, og vi skal have afstemning. Det tema, vi skal stemme om, vil jeg efter at have hørt forhandlingerne her foreslå lyder således:

»Borgerrepræsentationen godkender, at Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning om at bevilge 310.000 kr. til renovering af ejendommen Jagtvej 69 har den fornødne bevillingsmæssige hjemmel«.

Så vil jeg sige til de medlemmer, der kan støtte, at den bevillingsmæssige hjemmel har foreligget, at de må herefter selvfølgelig stemme for dette afstemningstema, mens de medlemmer, der ikke kan støtte, at hjemmelen har foreligget, må stemme imod.

Såfremt afstemningstemaet stemmes ned, så er konsekvensen, at Borgerrepræsentationen samtidig har annulleret Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning. Omvendt, hvis der er flertal for afstemningstemaet, så har BR godkendt UBR's beslutning, der herefter kan bringes til udførelse.

Der blev stemt om følgende af 1. næstformand for Borgerrepræsentationen formulerede afstemningstema:

"Borgerrepræsentationen godkender, at Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning om at bevilge 310.000 kr. til renovering af ejendommen Jagtvej 69 har den fornødne bevillingsmæssige hjemmel."

Borgerrepræsentationen godkendte med 30 stemmer imod 17, at Ungdomsborgerrepræsentationens beslutning har den fornødne bevillingsmæssige hjemmel.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

**For stemte: A med undtagelse af 1 medlem (Karin Storgaard), F, Ø, B og L.
Imod stemte 1 medlem af A (Karin Storgaard), V, O, C og D.**

=====

25) BR 117/2000. Kapitalbevilling til projektering af 2 fritidsordninger samt permanentgørelse af 30 fritidsklubpladser

Indstilling om kapitalbevilling på 1.515.000 kr. til projektering af fritidsordninger ved Kirkebjerg Skole og Bavnehøj Skole, samt om kapitalbevilling på 1.665.000 kr. til permanentgørelse af 30 fritidsklubpladser ved den integrerede institution "Højen", Vanløsehøj 4 i Vanløse.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg vil sige, at det er et godt formål, de her penge bliver bevilget til, dels til fritidsordninger for børnene, dels til fritidsklubpladser.

Det, der kan være kontroversen i den, er, hvad de her fritidsordninger skal gå på. Enhedslisten og SF vil gerne have videreført bemærkningen til protokollen fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget og Økonomiudvalget til en bemærkning i Borgerrepræsentationens protokol om, at til sin tid skal fritidsordningen ved Kirkebjerg Skole være et fritidshjem, og at de ude i Kongens Enghave selv beslutter, om det skal være et fritidshjem eller en SFO. Det er under det lokale bydelsråds myndighed.

Indstillingen blev godkendt.

Per Bregengaard (Ø) ønskede i henhold til Forretningsordenens § 14, stk. 2, og på vegne af Socialistisk Folkepartis gruppe og Enhedslistens gruppe følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen: "Kirkebjerg Skoles fritidsordning bør etableres som fritidshjem. Det præciseres, at Kgs. Enghave Bydelsråd selv afgør, om institutionen ved Bavnehøj Skole skal være et fritidshjem eller en SFO."

=====

26) BR 116/2000. Udskydelse af 2. etape af helhedsplanen for Skolen på Islands Brygge

Indstilling om at 2. etape af helhedsplanen for Skolen på Islands Brygge udskydes indtil videre efter aftale med skolen. Udskydelsen sker af hensyn til eventuel integration i skolens udbygning til 3 spor.

Det frigjorte beløb på 6,57 mill. kr. anvendes til kasse-mæssig dækning for udgifterne til indretning af erstatningslokalerne på Ravnsborggade/Fælledvej. Udgifterne hertil er en del af magelægget med Staten om den Sociale Højskole i Randersgade 10, som led i etableringen af en ny skole på Indre Østerbro (jf. sag 36/2000, der blev behandlet i Borgerrepræsentationens møde den 27. januar 2000)"

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Borgmester **Per Bregengaard**: Sagen er fremkommet på baggrund af et ønske fra Skolen på Islands Brygge om at få udskudt 2. etape.

I udvalget har vi diskuteret sagen og finder det fornuftigt, fordi sagen må ses i sammenhæng med en eventuel udbygning af Islands Brygges Skole til et 3. spor.

Samtidig har vi haft overvejelser om, hvad besparelsen skal bruges til, og der er rigeligt brug for pengene til den løsning, vi har fundet på Indre Østerbro, bestående af at lave en skole i den gamle sociale højskole og så højskolen i Randersgade.

Indstillingen blev godkendt.

=====

27) BR 145/2000. Overdragelsesaftale vedrørende Orfeus

Indstilling fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget om, at Københavns Kommune tiltræder en overdragelsesaftale vedrørende den erhvervsdrivende fond Orfeus.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Sagen var optaget på dagsordenen ved mødets begyndelse.

Indstillingen blev godkendt.

=====

28) BR 123/2000. Kapitalbevilling til renovering af hævertledning m.v. på Strø kildeplads

Indstilling om godkendelse af renovering af den sydlige hævertledning samt at der til anlæg af en vej på Strø kildeplads gives en kapitalbevilling til Københavns Vand på 5,5 mill. kr.

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

29) BR 109/2000. Udpegning af suppleant til bestyrelserne for ELKRAFT System A.m.b.a. og ELKRAFT Transmission A.m.b.a

Indstilling om udpegning af Charlotte Wieth-Klitgaard som suppleant for borgmester Bo Asmus Kjeldgaard i bestyrelserne i ELKRAFT System A.m.b.a. og ELKRAFT Transmission A.m.b.a. for perioden indtil 2001.

(Miljø- og Forsyningsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

=====

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

30) BR 141/2000. Udpegning af to nye medlemmer til Rådet for bæredygtig udvikling

Indstilling om godkendelse af udpegningen af to nye medlemmer til Rådet for bæredygtig udvikling i Københavns Kommune.

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Borgerrepræsentationen godkendte de 2 indstillede personer.

=====

31) BR 125/2000. Forslag til beslutning om borgermøder i forbindelse med forslag til nye lokalplaner fra kommunen, stillet af Mikkel Warming og Jens Kjær Christensen, Ø

Borgerrepræsentationen beslutter, at der afholdes borgermøder med deltagelse af politikere fra Bygge- og Teknikudvalget i forbindelse med alle forslag til ny lokalplan fra kommunen.

Jens Kjær Christensen (Ø): Dette forslag, som Enhedslisten har stillet, taler sit eget sprog. Der har været diskussion igennem mange år i Københavns Kommune om, i hvilken udstrækning Københavns Borgerrepræsentation lyttede efter borgerne i forbindelse med udarbejdelse af planer for det fysiske område i byen. Det være sig lokalplaner især, men selvfølgelig også Kommuneplanen som sådan.

Dette forslag er også stillet, og det er jo ingen hemmelighed, vi har jo haft den idé igennem masser af år, men da vi så opdagede, at overborgmester, socialdemokraten Jens Kramer Mikkelsen også syntes, at det var en glimrende idé som sådan at indføre det, så syntes vi, at her var anledningen til under alle omstændigheder at markere også over for borgerne, ikke blot markere, men implementere, som det hedder på nudansk, en sådan ordning fra allerede nu, hvor vi selvfølgelig dermed aktivt går ind og sikrer, at der er borgerinddragelse i forhold til vores vigtige beslutninger om vedtagelse af lokalplaner. Så enkelt kan det siges.

Det skal lige tilføjes til sidst, at der er en meget stor interesse i København som sådan i forhold til de fysiske omgivelser, det fysiske miljø. Den skal vi selvfølgelig i Borgerrepræsentationen anvende maksimalt, og jeg håber selvfølgelig, at der er et flertal i Borgerrepræsentationen, der vil støtte dette forslag.

Johannes Nymark (A): Jeg vil godt sige ligeud, at jeg synes, at Enhedslisten rent ud sagt har tyvstjålet et forslag, en åbning fra overborgmesteren. Det gør ikke, at vi ikke stadig væk er enige i synspunktet, men der er krøller i forbindelse med forslaget, der gør, at jeg vil foreslå, at vi henviser det til Bygge- og Teknikudvalget. Og jeg vil foreslå efter debatten, at det henvises til udvalget.

Tine Peters (V): Venstre kan udmærket godt støtte motiveringen for dette forslag, fordi Venstre går jo også ind for nærdemokrati.

Vi mener helt klart, at det er kommunens opgave i forbindelse med lokalplaner og lokalplanforslag at udsende høringsmateriale til de relevante parter og høre dem om det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Men vi mener ikke, det er kommunens opgave at afholde de her borgermøder. Vi mener, og det er især fordi der også er mange lokalplaner og lokalplanforslag, hvor der faktisk ikke er nogen problemer i det, at det er det lokale netværk, som kan være lokalråd eller andre lignende organer, der tager initiativ og inviterer til de her borgermøder, hvor vi så skal møde op. Det vil vi meget gerne være med til. Derfor vil vi stille et ændringsforslag til dette forslag til beslutning, som vi gerne vil have medsendt i udvalget, for vi vil gerne støtte en udvalgshenvisning:

»at lokalrådet eller lignende organer tager initiativ og indkalder til borgermøder i forbindelse med forslag til nye lokalplaner, såfremt rådene finder, at der er grundlag for politisk afklaring og dialog.«

Vi synes, at det, der er relevant i det her, er, at vi meget gerne vil deltage i de her borgermøder, vi vil meget gerne have den her dialog, når der er brug for den. Men det er også et problem bare at gå ud og sige, at kommunen skal stå for indkaldelsen, at kommunen skal være ansvarlig, fordi hvornår skal vi skelne? Hvilket arsenal af embedsmænd skal vi stille op med? Det er nogle ting, som udvalgsbehandlingen skal afklare. Hvor mange ressourcer af Bygge- og Teknikudvalget, hvor mange ressourcer er borgerrepræsentanterne parate til at bruge på dette projekt?

Så mener jeg også, det skal diskuteres, og det er lidt uklart i selve forslaget, hvorvidt borgerrepræsentanterne skal have mødepligt til det her.

Jeg mener, det er en god ting, at vi får sat tingene i gang og opfordrer de lokale kræfter til at invitere til de her borgermøder. Det, man jo også oplever gang på gang, er, at jo større interessen er lokalt, jo større er interessen også fra politikernes side for at komme ud og møde og komme i dialog.

Så vi vil gerne støtte en udvalgshenvisning, og vi vil gerne have medsendt det her ændringsforslag til videre behandling i Bygge- og Teknikudvalget.

Ole Hentzen (C): Der skal heller ikke være tvivl om, at De Konservative synes, at det er et godt initiativ. Jeg tror, at den drøftelse, der nu kommer til at finde sted i Bygge- og Teknikudvalget, vil afdække mange sider af denne sag, som forslaget ikke umiddelbart har taget højde for.

Derfor ser jeg sådan set frem til en meget givtig drøftelse. Men sigtet er klart, offentlighed og offentlig diskussion om disse sager skal der være. Men præmisserne skal også vedtages af denne Borgerrepræsentation, fordi det er jo så også Borgerrepræsentationen, der påtager sig, kan man sige, den forpligtelse, at det finder sted under nogle former, så almenvellet og offentligheden, men også det besluttende organ, Borgerrepræsentationen, egentlig kan være disse ting bekendt. De regelsæt tror jeg, man må arbejde en del med for at få det sat i system.

Jeg tror ikke, der er nogen i denne forsamling, der ligesom måtte ønske, at fordi der er nogle grupperinger, der måske ønsker at sabotere en proces, at Borgerrepræsentationen f.eks. skal leje Valbyhallen hver gang for at have sikkerhed for, at man måske til en eller anden mindre sag ligesom skulle sidde til skue og parade for en eller anden specielt inviteret forsamling.

Derfor er det nok nødvendigt under en eller anden form, og det skal vi diskutere, hvordan vi får de lokale organisationer ind i det her spil. Vi har jo altså tidligere haft nogle velfungerende lokalråd, nu har vi i hvert fald de 4 bydele, også 4 bydelsråd. Men

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

vi har også nogle erhvervsforeninger, og vi har bestemt også nogle boligsammenslutninger, som jo også kan være særdeles relevante i dette sammenspil.

Jeg synes, vi skal prøve at tænke igennem, hvad det egentlig er, vi sætter i gang, for at det ikke får et forkert sigte. Bare det her med at det er offentlighed, og vi kan stå og blafre i det. Fordi ved, at vi fra Borgerrepræsentationen indfører det, så bliver vi altså også ansvarlige for, hvordan det gennemføres, så offentligheden også kan bedømme os på det og ikke bare på, at de synes, det er lykkeligt, at vi nu fører offentlige høringer. De er i sig selv ikke noget værd, hvis de ikke også kommer til ligesom at få det der formelle indhold, som gør, at vi også kan bruge det til noget bagefter.

Så vi er absolut positive over for en udvalgshenvisning og en debat herom.

Louise Frevert (O): Jeg vil da også på Dansk Folkepartis vegne kvittere for den gode idé. Vi vil også sige, at nogle af vores hjertebørn er jo nærdemokrati og en tæt dialog med borgerne.

Vi kan jo desværre ikke være med til diskussionen og dialogen i Bygge- og Teknikudvalget, men vi glæder os til at være med i selve oplægget, når det kommer tilbage i salen.

Lars Rimfalk Jensen (B): Vi vil starte med at rose Enhedslisten for, at de tyvstjæler fra Jens Kramer Mikkelsen. Det er da rart, at der er nogle, der i hvert fald har både set og hørt, hvad han har sagt, og så har fundet de vises sten. Det er i hvert fald bevis på, at indimellem er der også nogle af Socialdemokratiets papirer, der kan bruges til noget.

Men det, vi savner, er sådan set at høre fra Johannes Nymark, hvad han så har tænkt sig, han skal bruge det til. Vi hørte, at man gerne vil være med til at sende det tilbage, men vi hørte hverken plusser eller minusser, eller om man syntes, det er godt eller det er dårligt. Man sagde bare, at man er villig til at tage det tilbage til Bygge- og Teknikudvalget. Jeg synes, det kunne være rart at høre Socialdemokratiet, om de egentlig synes, det er en god idé at afholde sådan nogle borgermøder, eller de synes, det er lidt for besværligt.

Vi synes, at det er et positivt nærdemokratisk tiltag, og vi vil meget gerne støtte dette forslag fra Enhedslisten.

Så vil jeg sige til Venstre, at jeg synes nok, at der er et lille problem. Det er jo netop det der med, hvem skal deltage, og hvornår skal man føle, at det er stort nok til, at man vil deltage? Jeg har siddet 2 gange og snakket om en parkeringskælder på Kongens Nytorv med et års mellemrum, og der var 200 mennesker den ene gang ovre på Charlottenborg. Men det syntes Venstre åbenbart ikke var stort nok til, at man ville deltage. Senere holdt de noget ovre på Jyllands-Posten. Det syntes man heller ikke var stort nok til at deltage i.

Man har en borgmester, man har et meget stort parti med masser af medlemmer, det er i hvert fald det, vi hører, men man syntes ikke, man havde lyst til at deltage i debatten sammen med borgerne om parkeringskælderen under Kongens Nytorv. Så hvor stort skal det være for, at politikerne skal deltage?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Mikkel Warming (Ø): Ud over at takke for den meget positive modtagelse – det ville også være svært at være imod det strengt taget – skal jeg bare sige 2 bemærkninger.

For det første til Venstre. Vi synes, det er vigtigt, at der er de formelle bånd på, at det faktisk er kommunen, der arrangerer det. Jeg mener ikke, man skal vurdere, er det nu stort nok, har man lyst, for de problemer, der er, uanset om forsamlingen er på 200 eller 50, kan være reelle nok, helt reelle nok.

Derfor for os, når vi siger, det skal gælde alle lokalplaner, ud over at det er en formulering, vi ikke selv nødvendigvis har fundet på, så synes vi faktisk, det er vigtigt, at der er mulighed for at diskutere selv de mindste problemstillinger i alle lokalplaner også med politikerne.

Så er der det her med at stjæle ideer. Nu har vi aldrig lagt skjul på, hvor vi har fået den fra, men nu er vi jo altid gået ind for og har også stillet op, så meget vi overhovedet kunne, ved alle de borgermøder, der er arrangeret om det, fordi vi synes, det er vigtigt, man kommer uden for dette hus. Og så synes vi, det er centralt, uanset styreform man måtte ende med i denne by, uanset kompetence på centralt niveau eller bydelsniveau, at man her og nu går i gang med at demokratisere beslutningsprocesserne og åbne, skal vi sige diskussionerne og får en bedre dialog med københavnerne.

Derfor stiller vi forslaget her og nu og vil se frem til en hurtig og effektiv behandling i Bygge- og Teknikudvalget, så vi kan komme tilbage og begynde at praktisere det så hurtigt som muligt.

(Kort bemærkning).

Tine Peters (V): Jeg vil bare sige til Lars Rimfalk, at den diskussion kunne man jo tage i udvalget. Nu vil jeg ikke komme ind på de konkrete sager, fordi det synes jeg er lidt under lavmålet her. Det er i hvert fald med beklagelse, at vi ikke har kunnet deltage i de møder.

Til Mikkel Warming vil jeg sige, at jeg mener stadig væk ikke, at det er grundlag for, at kommunen skal gå ind og arrangere det her. Jeg mener, at kommunen godt kan motivere til det, men jeg mener, at det er lokale kræfter, der skal tage initiativ til at arrangere det. Så kan vi afsætte embedsmænd osv., politiske kræfter til at gå ud til selve mødet. Men det kan ikke være kommunens opgave at sørge for at afholde et møde. Så er der foretræder.

Johannes Nymark (A): Jeg ved ikke rigtig, det er jo lidt bekymrende at være så enig med Enhedslisten, som jeg åbenbart er her i aften i denne sag.

Så pure afvise, men lad os tage det i udvalget, jeg vil ikke stemme det ændringsforslag, som Venstre har afleveret, ned, lad os bare tage det i udvalget.

Men jeg vil godt her tilkendegive, at jeg mener, det er fuldstændig centralt, at det er Københavns Kommune, som har lokalplanretten og -pligten, der går ud og toner rent flag. Alt andet er rent ud sagt noget plør. Det er kommunen, der fastholder, at lokalplanretten ligger i Københavns Kommune. Det er ikke en del af hverken bydelsråd eller lokalråd eller noget andet. Vi kan sagtens samarbejde med lokale kræfter, men det skal stå lysende klart, at det er den instans, der fastsætter lokalplanen, der også går ud og taler med borgerne, står for hug og er inde i dialogen. Det kan der ikke herske tvivl om, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

det er en meget, meget vigtig melding. Ellers bliver det fuldstændig uklart, hvem der egentlig har kommandoen i det her.

Vi holder fast ved, at lokalplaner, også fordi lokalplaner tit er nogle meget store og tunge sager, der vokser langt ud over en bydel, hører hjemme her i salen, her i BR. Derfor er det BR-medlemmer, derfor er det vores forvaltning, der går ud og står til tæsk og forklarer sig i de her sager.

Dermed mener jeg indirekte – hvis Lars Rimfalk har tid til det, jeg har svaret ham ved at sige, at vi går ud, hr. Lars Rimfalk Jensen, vi går ud, fordi vi ... nå, jeg svarer ham ikke.

Mikkel Warming (Ø): Jeg er deprimerende enig med Johannes Nymark om, hvad det er for nogle møder, der skal arrangeres.

Dermed også et svar til Tine Peters – som formentlig heller ikke har tid til at høre, hvad jeg siger ... nej, det har hun ikke. Skidt, jeg forsøger alligevel, om ikke andet så til referatet.

Det er gak i låget, om jeg så må sige, eller det er rent plør, hvis man begynder at sende embedsmænd ud og lade dem køre sådan nogle seancer, sådan nogle høringer. Det er jo ikke det, det handler om. Det handler jo om, at det er politikerne, som træffer beslutningerne, jeg var lige ved at sige, uanset hvilket niveau de sidder på, der skal ud og diskutere, der skal uden for Rådhusets mure og ud og diskutere med de mennesker, som de beslutninger, man træffer, rammer, går ud over, omhandler, berører, hvordan man nu formulerer det.

(Kort bemærkning).

Tine Peters (V): Så vil jeg godt spørge Mikkel Warming fra Enhedslisten, om jeg har forstået det helt rigtigt, at der på de her møder ikke skal være embedsmænd til stede fra forvaltningen.

På forslag af Johannes Nymark (A) blev beslutningsforslaget - tillige med et af Tine Peters (V) under forhandlingerne fremsat ændringsforslag, der var sålydende: "- at lokalrådene tager initiativ og indkalder til borgermøder i forbindelse med forslag til nye lokalplaner fra kommunen, såfremt rådene finder at der er grundlag for politisk afklaring og dialog." - henvist til Bygge- og Teknikudvalget.

=====

32) BR 126/2000. Forslag til beslutning om ren straffeattest ved ansættelse af pædagoger m.fl. stillet af Louise Frevert, Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Aage Pedersen og Poul Nielsen, O

"Alle pædagoger, pædagogmedhjælpere og andet personale, der ansættes ved daginstitutioner samt fritidshjem skal have en ren straffeattest."

Louise Frevert (O): Vi er jo utrættelige i Dansk Folkeparti, og vi bliver ved, og vi bliver ved, og vi bliver ved, det kan jeg godt love jer, ligesom tumlingen. Hver gang vi får et dyk ned, så rejser vi os op igen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Men det, der fik os til at fare i blækhuset, var egentlig, at de her forskellige sager om seksuelt misbrug af børn blev ved med at poppe op, og de har gentagne gange poppet op i pressen igen. Det er jo ikke, fordi der alene er kommet mere fokus på det, men det er også, fordi der decideret er blevet flere sager.

I 1979 var den melodi, der vandt det danske Melodi Grand Prix, »Krøller eller ej, vi elsker vores børn«. Det fik mig til at tænke på: Straffeattester eller ej, elsker vi virkelig vores børn?

Jeg tror ikke, hvis der er nogen, der kan stemme nej til straffeattester, at de egentlig elsker deres børn nok. Man tror altid, at det her sker for naboen. Det gør det altså ikke, det kan lige så godt ske for en selv, og det er nemlig det værste. Man tror altid kun, at det dårlige sker for ens omgivelser, men aldrig for en selv og ens egen familie. Det er ikke særlig godt at tænke på den måde, det er utrolig egoistisk.

Se, vi har nu gjort det, at vi har delt vores forslag op i 2 afstemninger, alene af den grund, at vi syntes, det måske lige var en bid for meget for forsamlingen at tage, så nu har vi tænkt, at hvis vi nu delte den op i 2, så var det mere spiseligt, så var det kun én ting ad gangen, I skulle sige ja til. Fordi jeres samvittighed må da gøre, at I ikke kan blive ved med at sige nej til noget, der faktisk er så godt som det her.

I andre kommuner har man taget initiativet, og problemet er jo, at regeringen har lagt det ud til kommunerne selv at tage beslutning om, om man skal have straffeattester eller ej. Så derfor kan jeg ikke forstå, at hovedstaden, Københavns Kommune, Danmarks perle, kan være bekendt ikke at ville indføre straffeattester.

Så for at komme tilbage til det, det egentlig handler om, vil jeg nok sige, det kan godt være, det er meget følelsesladet. Det kan godt være, at vi i Dansk Folkeparti er meget emotionelle i vores synspunkter, men hellere det end at være et isbjerg, og så er det sagt i denne forsamling. Vi har delt det op nu, så ændringsforslaget lyder som følger:

»1. Alle pædagoger, pædagogmedhjælpere og andet personale, der ansættes ved daginstitutioner, skal have en ren straffeattest.

2. Alle pædagoger, pædagogmedhjælpere og andet personale, der ansættes ved et fritidshjem, skal have en ren straffeattest.«

Det er jo også lidt i tråd med, at man rent faktisk har vedtaget 2 forskellige udmøntninger af emnet i Uddannelses- og Ungdomsudvalget og i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. I Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har man altså kunnet stramme lidt bedre op og har været lidt bedre og dygtigere, undskyld mit udtryk, til at kunne se konsekvenserne, og har fået lidt skarpere regler end den vattede holdning, der var et flertal for i Uddannelses- og Ungdomsudvalget.

Men jeg håber, vi på nuværende tidspunkt kan råde bod på dette. Jeg har vistnok indleveret mit ændringsforslag, ellers gør jeg det på nuværende tidspunkt ... Det har jeg gjort. Så det var, hvad jeg havde at sige indtil videre.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Nu behøver det jo ikke at genere Louise Frevert, hvis hun havde indleveret dem. Hun kunne jo bare indlevere dem igen. Dansk Folkeparti holder åbenbart meget af repriser.

Fordi det er jo ikke længe siden, vi havde denne sag sidst, helt præcis den 10. marts 1999. Der havde vi et fællesmøde mellem Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Ud-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

dannelses- og Ungdomsudvalget, hvor vi behandlede retningslinjer for indhentelse af straffeattester. Dengang var det også i forbindelse med procedurer og ved mistanke om seksuelle overgreb på børn og unge, herunder forebyggelse af overgreb.

Men altså siden Dansk Folkeparti har hang til genkendelsens glæde, så repeterer SF da også gerne vores synspunkter.

Det her er jo ikke nogen sag for og imod pædofili. Det er jo simpelt hen så usmægtigt, at man overhovedet kan bringe det op. Hvad vi ikke skal høre. Jeg skulle øjensynligt på nuværende tidspunkt sige, at jeg ikke elsker mine børn. Ja, ja. Emotionelle eller noget andet med dumme ... nej, jeg ved det ikke. Det er i hvert fald ikke særlig godt argumenteret.

Men jeg synes, det må handle om, hvordan vi forebygger bedst muligt, og derfor havde vi også en god og grundig drøftelse af det her sidste år. Vi støtter netop de her ansættelsesprocedurer, vi blev enige om sidste år, og som BR vedtog.

Københavns Kommune har ikke nogen overordnet politik vedrørende indhentelse af straffeattester i ansættelsessager, det overlades til de enkelte forvaltninger. Det er jo også meget fornuftigt, det er nok dem, der har det bedste kendskab til det, eller udvalget og forvaltningerne, og ikke fordi man har lyst til sådan at profilere sig selv lidt.

I U- og U betyder det, at man ikke pr. automatik indhenter straffeattester, men kun hvor det i konkrete tilfælde vurderes at være nødvendigt. Der menes man at få en falsk tryghed ved sådan pr. automatik.

Louise Frevert og Dansk Folkeparti vil endda med deres forslag gå et skridt videre. Det skal ikke bare være straffeattester for at se, om der eventuelt er forhold, som gør, at ansøgere til et job ikke burde have med børn at gøre. Næh, nej, nu skal det være rene straffeattester. Ja, jeg spekulerer på, om det i det hele taget er lovligt at bede om rene straffeattester.

Så der kan vist ikke være nogen tvivl om, at SF støtter de vedtagne procedurer, vi allerede har, og stemmer selvfølgelig imod Louise Freverts og Dansk Folkepartis forslag.

Martin Geertsen (V): Nu talte Louise Frevert om krøller eller ej. Så kunne man næsten fristes til at sige, at der er vel snarere tale om sådan lidt diskotango, step på stedet, for det er jo en diskussion, vi har haft flere gange før, som Charlotte Wieth-Klitgaard også var inde på.

Jeg vil godt sige, at hvis man tror, at rene straffeattester er den eviggyldige sandhed og det eneste svar på at undgå de her katastrofale, nærmest morbide overgreb, så er det næppe hele svaret, det må stå helt klart. Altså vi skaber aldrig nogen sinde nogen fuldstændig sikkerhed for, at vi ikke ser den her slags overgreb ved at lave en automatisk indhentning af straffeattester. Det skal vi i hvert fald hverken foregøgle os selv eller foregøgle de københavnske forældre.

Men omvendt må man også sige, at det vil være for nemt ikke at gøre noget. Vi skal også sende signalet til de københavnske forældre, at vi gør noget, at vi forsøger så vidt muligt at skabe den størst mulige sikkerhed, men samtidig sige, at det ikke er hele sikkerheden, men at vi i hvert fald gør noget.

Den anden del af, at straffeattester ikke er hele sandheden, er, fordi straffeattester jo er mange ting. F.eks. har jeg vanskeligt ved at forestille mig, at en, som er dømt for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

økonomisk kriminalitet, ikke kan være smadder god til at passe børn. Måske er det nærmest en kvalitet. Straffeattester er utroligt mange ting. Derfor tror jeg, vi skal differentiere og nuancere vores straffeattestbegreb en lille smule.

Så er Louise Frevert inde på et væsentligt faktum, som er, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen rent faktisk har vedtaget nogle ret restriktive bindinger på dette område, hvorimod Uddannelses- og Ungdomsudvalget ikke valgte at følge Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets restriktive linje, hvilket jeg i hvert fald beklager, at man ikke gjorde.

Jeg er bekendt med, at Grete Henius senere vil komme på talerstolen og nuancere debatten en smule og komme med et nuanceret ændringsforslag, som også går på spørgsmålet om, at straffeattester er mange ting. Det er en ting, som vi vil lægge vægt på i Venstre.

Men jeg tror, vi skal holde os inden for rammerne af at diskutere ungdom og uddannelse og diskutere fritidshjemsområdet, for jeg synes egentlig ikke, at der er nogen grund til at røre ved de forholdsvis restriktive linjer, vi har i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Hanne Nielsen (A): Jeg skal gøre det meget kort. Jeg skal blot sige, at som fru Charlotte Wieth-Klitgaard sagde, er det et år siden, vi har haft denne debat. Den var grundig, den var lang, både på udvalgsmøder og her i salen.

Det har ikke ændret vores synspunkt, at fru Louise Frevert nu fremsætter et beslutningsforslag om at ændre. Det gør vi ikke. Vi står fast på den beslutning, der er truffet, den kører vi efter også i fremtiden. Så vi må stemme Louise Freverts 2 forslag ned.

Bente Møller (Ø): Jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål til Louise Frevert om selve forslagens formuleringer: Hvornår er fritidshjem holdt op med at være daginstitutioner? Fritidshjem drives ligesom integrerede institutioner, børnehaver og vuggestuer efter lov om social service. Det vil sige, at de alle sammen er daginstitutioner. Så hvis man vedtager det første af de 2 nye forslag, så vedtager man samtidig det andet. Det kunne være, det var SFO'er, fru Louise Frevert havde tænkt på.

Jeg vil sige, at seksuelt misbrug af børn, for det er vel det, det her handler om, eller seksuel krænkelse af børn eller seksuel krænkelse i det hele taget, selvfølgelig altid er uacceptabelt. Men det er for naivt at tro, at man kan løse den slags problemer ved straffeattester.

Der har i de sidste år været mange sager om seksuel krænkelse af børn. Der er kun en sag, der er faldet dom i, nemlig den ikke ret rare sag fra Amager, som jo var i Københavns Kommune. Der er ikke faldet dom i nogen som helst andre. Der er en del sager, hvor de anklagede er blevet frikendt.

Af alle de sager, der har været om seksuelle overgreb på børn i daginstitutioner, er der aldrig eksempler på, at dem, man har dømt, havde en uren straffeattest. Der er et eksempel med en sag fra Hvidovre, hvor den, der blev anklaget, 20 år tidligere havde en dom for seksuelle overgreb mod børn, men det var jo forældet, så straffeattesten var blank, så man havde ikke forhindret en ansættelse af den mand ved at kræve en straffeattest.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Så at tro, at man kan løse dette problem eller skabe en større tryghed ved at bede om straffeattester, er simpelt hen naivt. Den bedste forebyggelse mod, at den her slags ting sker, er, at de, der arbejder med børn, får skærpet deres reflekser og deres opmærksomhed, lærer at lytte til, hvad der er af signaler, og reagerer på dem, at man i personalegrupper diskuterer den slags og også tør sige, hvis man ser noget, som man kan have tvivl om er det ene eller det andet.

Derfor er vi helt tilfredse med de procedurer, udvalgene har valgt. Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har valgt en lidt skrappere procedure, end vi måske ville have valgt, hvis det var os, der skulle bestemme. Men vi synes, at nu har udvalgene haft de diskussioner med meget kompetente faglige oplæg. Jeg havde selv lejlighed til at deltage i et af møderne, hvor jeg var stand-in i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Og jeg tror, der er gang i debatten nu, og vi er i gang med også at geare vores personale til at tackle den her slags situationer.

Hvis nu man ved at stemme for Dansk Folkepartis forslag kunne sikre, at der aldrig nogen sinde mere forekom seksuelle overgreb mod børn, så ville vi støtte det, men det kan man ikke. Det eneste, vi kan få ud af det, er i værste fald at sløre reflekser, fordi nu tror vi, den hellige grav er vel forvaret, og så i øvrigt skræmmer vi et vist køn, der i forvejen er stor mangel på i daginstitutioner, væk, så de børn, der i deres dagligdag kun ser kvinder, også ender med kun at se kvinder, når de er i daginstitutionerne, og det er bestemt ikke nogen heldig udvikling af andre årsager.

Så er det for øvrigt stadig væk sådan, at de allerfleste seksuelle overgreb mod børn sker i hjemmet, de begås af forældre eller husvenner eller stedfædre eller stedmødre eller nogle gange af søskende og onkler og hvad de ellers hedder. Så det er dér, det allerstørste problem er.

Måske trænger vi til i samfundet i langt højere grad at signalere, at det ikke er acceptabelt og diskutere seksualitet åbent. Det er der også noget i den seneste tids debat om skolebørns forhold til seksualitet, der tyder på. Fordi en vigtig del af det her er også at lære børn at sige fra, lære børn at forstå, at man godt nogle gange må sige: Det vil jeg fandeme ikke finde mig i – undskyld, det var en fortalelse – og søge hjælp.

Grete Henius (C): De Konservative og især jeg mener, at den, der har udstået sin straf, skal have mulighed for at blive resocialiseret og have mulighed for at få et job, så han eller hun kan komme tilbage til samfundet og forsørge sig selv i resten af sine dage, hvis det skulle forholde sig sådan.

Men det er jo ikke ligegyldigt, hvilket job man skal tilbage i. Hvis man f.eks. har haft adskillige spritdomme, dræbt nogle i færdslen af den grund, og man måske stadig væk har lidt svært ved at lade flasken stå, så er det måske ikke som chauffør for en børneinstitution eller som chauffør i HT eller som chauffør herinde på Rådhuset eller Københavns Kommune, at man skal have sit job.

Lad mig lige indskyde her, at jeg i øvrigt mener, at offentlige myndigheder bør gå i spidsen for at ansætte folk, der har været straffede. Men altså ansætte folk i job, som ikke direkte er i konflikt med den straf, de har fået, og det forhold, de har været dømt for.

Folk, der har fået en tyveri- eller røveridom, kan jo være udmærkede som børnepædagoger, og de kan være udmærkede som chauffører for den sags skyld, eller de kan sidde i overborgmesterens forkontor, og de må såmænd også gerne blive ansat til at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

tømme parkometre og løbe af med de 1.000 kr., der kunne være i sådan et parkometer. Det bliver kommunen nok ikke fattigere af.

Men jeg synes bare ikke, at folk, der har lidt for lange fingre og ikke rigtigt kan lade andre menneskers ting være, skal ansættes i hjemmeplejen og sendes ud til værgeløse gamle mennesker, hvor de har adgang til at gå i deres penge og sølvtøj og hvad der ellers måtte være. Og en pædofil kan jo være udmærket også i overborgmesterens forkontor eller i sundhedsborgmesterens forkontor for den sags skyld, men de egner sig ikke til børnepasning. Man kan bare ikke løbe den risiko, at den, der har fået en pædofilidom, ikke skulle få lyst til at prøve én gang til.

Derfor kan vi ikke stemme for Dansk Folkepartis forslag, idet vi ikke mener, at man skal vise nødvendigvis en ren straffeattest, fordi, som jeg netop har sagt, der kan være mange job, man på glimrende måde kan bestride, selv om man har fået en dom. Vi vil derimod stille et ændringsforslag, som hedder:

»Personer, som søger ansættelse i institutioner, hvor børn færdes, eller i hjemmeplejen, skal anmodes om at forevise straffeattest«.

Igen vil jeg lige indskyde – hvis jeg må afbryde mit ændringsforslag – at det er jo sådan, at man ikke i en annonce kan skrive: Kun personer med ren straffeattest skal reflektere på denne annonce. Det er ikke lovligt. Men man har lov til, når personen kommer til en ansættelsessamtale, at sige: Er det sådan, at De/du kan komme med en straffeattest? Hvis så den, der søger ansættelse inden for hjemmeplejen, kommer med en, hvor der står, at Egon har altså haft 3 straffe for tyveri, så må den straffeattest danne baggrund for den ansættende myndigheds vurdering af, om nu Egon egner sig til at komme ud til gamle, værgeløse mennesker.

Og hvis der kommer en, som søger et job i en institution, hvor børn færdes, og så er det sådan set ligegyldigt, om det er et fritidshjem, en bemandet legeplads, en vuggestue eller en børnehave, et sted hvor børn færdes, så må det indgå i den ansættende myndigheds overvejelser, om Egon, hvis han har været dømt for pædofili, nu også vil være den rette til jobbet. Man kunne måske finde et andet job til Egon, men ikke lige i en institution for børn.

Men vores ændringsforslag, som jeg desværre kom til at afbryde mig selv i, lyder altså således:

»Personer, som søger ansættelse i institutioner, hvor børn færdes, eller i hjemmeplejen, skal anmodes om at forevise straffeattest, som herefter kan danne baggrund for den ansættende myndigheds vurdering af ansøgerens egnethed til jobbet.«

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til anden runde.

Martin Geertsen (V): Som jeg sagde i mit første indlæg, så synes jeg egentlig, at for så vidt angår de institutioner, der hører under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, -forvaltningen, er retningslinjerne så restriktive, som vi i hvert fald i Venstre opfatter, at de bør være. Hvorimod det forholder sig en del anderledes i Uddannelses- og Ungdomsudvalget. Vi synes egentlig, det er noget møg, og det er lidt ulogisk, at man ikke har det samme sæt retningslinjer under begge udvalg, under begge forvaltninger. Derfor vil vi faktisk foreslå, at Louise Freverts, Dansk Folkepartis forslag med hoben af æn-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

dringsforslag sendes i U- og U for videre behandling. Det er en noget undrende Hanne Nielsen, kan jeg se på hende nu.

Men det, der også kalder mig herop, er, hvordan man i Den Socialdemokratiske Gruppe sådan logisk set har sluttet sig til, at der skal være forskellige sæt retningslinjer for så vidt angår straffeattester i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen for de institutioner, der ligger under F- og A og U- og U. Hvad er logikken bag, at man har forskellige sæt af krav på de 2 områder, selv om institutionerne jo i hovedsagen egentlig ligner hinanden?

Louise Frevert (O): Det har jo rent faktisk også undret Dansk Folkeparti. Det var jo derfor, vi blev ved med at prøve at tage diskussionen op, da vi havde fællesmøde og gerne ville have noget argumentation for, hvorfor man ikke kunne have i alle tilfælde bare minimum og så samme retningslinjer i begge udvalg. Men det har åbenbart ikke kunnet lade sig gøre.

Så vil jeg også nok sige - et år, ja, det kan godt være, at det er et kast i sandet, men et år er alligevel et langt stykke tid. Tænk på, hvor mange børn der har nået at blive misbrugt i det stykke tid. Så jeg synes, det har været på tide efter et år at tage denne sag op til revision en gang til. Det er jo en af grundene til, at vi også har gjort det, fordi det er jo trods alt børnenes tarv, det drejer sig om.

Jeg kan ikke forstå, at man ikke vil være foregangskommune her i København, fordi hvis man ser på, at Per Schultz Jørgensen har udtalt, at man skal lave et register, så man kan registrere folk, der har udøvet seksuelt misbrug mod børn, så burde man gøre det. Men der ligger rent faktisk et forslag på nuværende tidspunkt i Folketinget til vedtagelse af dette. Det kan jeg gøre opmærksom på ved denne lejlighed, så det ligger til behandling.

Jeg siger tak til Bente Møller, for jeg har selvfølgelig ikke tænkt over det med fritidshjem. Der skulle selvfølgelig indføres, det vil jeg godt lige gøre opmærksom på her, der skal stå også KKFO. Der er ikke noget, der hedder SFO, det hedder KKFO, så det er så en anden side af sagen.

Det var altså så mit håb, at vi i denne stille stund havde kunnet få et flertal for straffeattester, men det kan åbenbart ikke lade sig gøre.

Det der undrer mig ikke lidt, men meget, det er, at den konservative ordfører, fru Grete Henius, faktisk taler lidt imod den frederiksbergske konservative højborg, hvor det faktisk er blevet indført med straffeattester ved ansættelse. Så jeg kan ikke se, der skulle være noget til hinder for, at Den Konservative Gruppe også kunne stemme for Dansk Folkepartis forslag.

Grete Henius (C): Det kan gerne være, at fru Louise Frevert undrer sig. Jeg undrer mig til gengæld over, at fru Frevert undrer sig. Og dog, det er måske alligevel ikke så mærkeligt, for hvordan kan man dog sige, at Frederiksberg har jo indført? Jeg sagde jo netop, og jeg har hele Frederiksbergsagen her: Frederiksberg forlanger ikke, for det har de fået at vide, at de ikke må, så som en god konservativ kommune forlanger de selvfølgelig ikke noget, de ikke må. De forlanger ikke ved annoncering at se en ren straffeattest. De skriver heller ikke i annoncer »kun personer med ren straffeattest skal ansøge om dette job«.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Men som jeg sagde: Man har lov til, når man først har indkaldt til en ansættelses-samtale, så at sige til den potentielle ansøger eller i det brev, man sender ud: De bedes venligst komme til samtale torsdag den og den dato, og så kan man skrive: De bedes medbringe en straffeattest – eller man kan sige det ved samtalen.

Og så, som jeg sagde, men jeg må jo åbenbart tage det én gang til for fru Frevert, kan man lade denne straffeattests indhold, såfremt den ikke er ren, danne baggrund for, om den straf vil have nogen umiddelbar betydning for det job, man skal have personen ansat i.

Nu må vistnok selv fru Frevert have forstået, hvad det handler om.

Peter Skaarup (O): Jeg beklager at forlænge debatten om det her, men jeg synes på den anden side ikke, at der skal siges nogle ting heroppefra, som ikke passer.

Der vil jeg godt sige til Grete Henius, at det faktisk er sådan, at dengang debatten startede, også i Københavns Borgerrepræsentation, hvor Dansk Folkeparti stillede et forslag om, at man som hjemmehjælper skulle have en ren straffeattest, et forslag der ikke blev vedtaget dengang i Københavns Borgerrepræsentation, da gjorde de det tilsvarende på Frederiksberg. Det førte frem til, at man lavede et ensartet krav om ren straffeattest ved ansættelse af ikke bare hjemmehjælpere, men også pædagoger f.eks.

Det krav har man efterfølgende fra visse sider, og her taler vi om det her KRIM, en der hedder Claus Bonnez, rettet henvendelse til ministeriet om, hvor man var utilfreds med den fremgangsmåde. Man mente, det var ulovligt. Der har ministeren på den baggrund sagt, at det at kræve det via annoncer, som Grete Henius rigtigt nok siger, kan måske være på kanten, og derfor har man på Frederiksberg besluttet sig for ikke at gøre det i annoncer, men man gør det rent faktisk på den måde alligevel, at man efterlyser de her straffeattester, når man ansætter personale.

Derfor er den praktiske virkning, og det kan Grete Henius forsikre sig om ved at kontakte John Winther ude på Frederiksberg, at man på Frederiksberg kræver straffeattester, ligesom man i øvrigt har vedtaget det i Gladsaxe, ligesom man har vedtaget det i heldigvis et væld af kommuner efterhånden.

Det fromme ønske, vi har haft i Dansk Folkeparti, var, at man skulle gøre det samme i København, som de gjorde på Frederiksberg. Men det er der endda konservative politikere herinde, der burde gå ind for sådan noget, der ikke vil være med til. Det virker uforståeligt, og det virker utroligt.

Jeg synes faktisk, at vi skal sende denne sag i udvalg og så lade os prøve at undersøge, hvordan det er på Frederiksberg, og så lad os få den i Borgerrepræsentationen en gang til.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til tredje runde.

Martin Geertsen (V): Jeg synes måske, der er ved at være lige vel rigeligt bal i den borgerlige, så jeg kunne egentlig godt tænke mig at få draget Socialdemokratiet ind i denne debat, så jeg prøver én gang til: Hvor er det præcis – jeg ved ikke, om jeg formulerede mig uklart tidligere – hvor er logikken i det socialdemokratiske tankesæt, når man har ét sæt retningslinjer i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget for de institutioner,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

der hører under det udvalg, og har et andet sæt retningslinjer under Uddannelses- og Ungdomsudvalget, et andet sæt spilleregler under Per Bregengaards regimente?

Jeg har svært ved at forstå, hvorfor man ikke har ens retningslinjer på nogle institutioner, som i virkeligheden er meget ens.

Grete Henius (C): Jeg har så sent som i dag rekvireret dette meget fyldige materiale fra Frederiksberg Kommune. Jeg havde troet, at jeg ikke behøvede at stå og citere fra det. Men nu skal jeg alligevel for hr. Skaarups forståelses skyld sige, hvad Frederiksberg nu siger her, og det er en beslutning af 6. marts 2000:

»Ved ansættelse af personale på skoler, i børneinstitutioner og dagplejen og hjemmeplejen samt ved døgninstitutioner for psykisk udviklingshæmmede voksne, skal der fremvises straffeattester med hensyn til domme for berigelseskriminalitet, vold og forbrydelser mod kønssædeligheden.«

Meget fin formulering. Det betyder jo, at man ikke forlanger en ren straffeattest. Det er jo fuldstændig tumpet at sige, at den mand, som har kørt over for rødt lys og derved er kommet til at slå en gammel mand eller dame ihjel, som i øvrigt gik ud for rødt lys, at han eller hun ikke kan være udmærkede vuggestuepædagoger eller hjemmehjælper eller hvad som helst andet.

Men altså Allan Derry Møller – og jeg tør nævne hans navn, for det har jo stået på forsiden af samtlige aviser, så der er ikke noget hemmeligt i det – skal ingen sinde efter udstået straf have ansættelse i nogen som helst institution, hvori der færdes børn. Han kan sikkert være en udmærket hjemmehjælper, jeg tror ikke, han piller ved gamle damer, når han nu er pædofil, men han skal bare ikke være dér, hvor børn er.

Den, der har en straffeattest, hvori der står, at Egon har været langfingret 10 gange og har i den anledning fået 10 straffe à 6 måneder, han skal ikke ud som hjemmehjælper. Men det er muligt, han kan være en god pædagog, han kan formentlig holde fingrene væk fra børnenes madpakker.

Sådan hænger det sammen. Hr. Skaarup behøver ikke at belære mig om noget som helst vedrørende Frederiksberg Kommune, uanset at det er en god, sund, konservativ kommune. Jeg ved mere om de forhold, der vedrører denne sag, end hr. Skaarup nogen sinde vil annamme.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Grete Henius har jo ret på den måde, at Frederiksberg Kommune jo ikke går ind og kræver en ren straffeattest, men de går ind og kræver en straffeattest, og det var det, jeg følte, der blev sat spørgsmålstegn ved i Grete Henius' og andre indlæg tidligere.

Jeg følte også, som Martin Geertsen sagde på et tidligere tidspunkt, at der i Københavns Kommune er en forskelsbehandling i U- og U og F- og A i forhold til det her, som der ikke er på Frederiksberg. For det er nemlig genialt, det, man har gjort på Frederiksberg. Man har gjort det samme, når det gælder alle forvaltninger: Man kræver at se en straffeattest, når man ansætter medarbejdere, og det gælder altså også pædagoger, og det gælder også hjemmehjælperne.

Det er det, der er det rigtige, og derfor synes jeg altså, vi skal få det forslag her i udvalg og så lad os prøve at tage det herved en gang til og så lave en ensartet behand-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

ling i Københavns Kommune af de her forhold, i stedet for det her med, at den ene forvaltning har ét regelsæt, den anden forvaltning har et andet regelsæt, og den tredje har et tredje regelsæt. Lad os da få ens vilkår, som man har det på Frederiksberg. Det er det, der er mit budskab.

(Kort bemærkning).

Martin Geertsen (V): Nå, Hanne Nielsen, så tillader jeg mig jo nærmest selv at konkludere på vegne af Den Socialdemokratiske Gruppe, at det savner altså enhver form for logik, at man ikke har ensartede regler i de 2 udvalg for de institutioner, der ligger under de 2 udvalg.

Kan vi så ikke enes om, at vi nu så får skabt ens retningslinjer for de 2 udvalg, og så får sendt denne sag ned i U- og U, hvor vi alle sammen i fælles overensstemmelse får skabt nogle retningslinjer i U- og U, som stemmer overens med de retningslinjer, som man har i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen? Det ville klæde Den Socialdemokratiske Gruppe; det ville i det hele taget klæde Borgerrepræsentationen.

Hanne Nielsen (A): Til hr. Martin Geertsen vil jeg kun sige, at jeg har undladt at gå herop, fordi vores synspunkter, og det gjorde jeg rede for i mit første indlæg, har overhovedet ikke ændret sig fra sidst, vi diskuterede det, og der gjorde vi rede for, hvorfor vi har en forskellig holdning til, hvad man gør i Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen, og hvad man gør i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen. Sådan er det, det ændrer ingenting, og vi støtter ikke Venstres forslag om en udvalgsbehandling.

Et af Martin Geertsen (V) fremsat forslag om henvisning af beslutningsforslaget til Uddannelses- og Ungdomsudvalget blev forkastet med 31 stemmer imod 15.

Før stemte: V, O, C og L.

Imod stemte: A, F, Ø, B og D.

Grete Henius (C) stillede følgende ændringsforslag: "Personer, som søger ansættelse i institutioner, hvor børn færdes, eller i hjemmeplejen skal anmodes om at forevise straffeattest, som herefter kan danne baggrund for den ansættende myndigheds vurdering af ansøgerens egnethed til jobbet."

Ændringsforslaget blev forkastet med 27 stemmer imod 19.

Før stemte: V, O, C, B, L og D.

Imod stemte: A, F og Ø.

Louise Frevert (O) stillede følgende ændringsforslag:

"1. Alle pædagoger, pædagogmedhjælpere og andet personale, der ansættes ved daginstitutioner, skal have en ren straffeattest.

2. Alle pædagoger, pædagogmedhjælpere og andet personale, der ansættes ved et fritidshjem eller en KKFO, skal have en ren straffeattest."

Begge ændringsforslag blev forkastet med 35 stemmer imod 6.

Før begge stemte: O og D.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Imod begge stemte: A, F, Ø, C, B og L.

Undlod at stemme (gælder begge): V.

Med forkastelsen af de 2 af Louise Frevert (O) stillede ændringsforslag var det oprindelige beslutningsforslag bortfaldet.

=====

34) BR 138/2000. Forslag til beslutning om nedlæggelse af Ungdomsborgerrepræsentationen, stillet af Louise Frevert, Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Aage Pedersen og Poul Nielsen

"Borgerrepræsentationen beslutter, at Ungdomsborgerrepræsentationen omgående skal indstille sit arbejde og at forsøget med UBR stoppes."

Peter Skaarup (O): Vi har jo tidligere på aftenen talt om dette emne, meget omdiskuteret, og jeg vil da heller ikke bruge voldsomt meget af Borgerrepræsentationens kostbare tid. Jeg har jo tidligere forstået under debatten, at bl.a. Jens Kjær Christensen er en meget træt mand, og det er der måske også andre, der er nu. Så lad os lade være at bruge så meget tid, som man ellers med rette, set med vores øjne, burde gøre.

Der er for os ikke nogen tvivl om, at hvis der var tale om et forum, der virkelig repræsenterede de unge mennesker i København på den rigtige måde, altså forstået på den måde, at man tog vare på det, som unge mennesker gerne vil i København, og at antallet af personer, der havde stemt til sådan et valg, havde bare været sådan nogenlunde repræsentativt for de københavnske unge, så kunne det godt være, eller så var det helt sikkert faktisk, at det var relevant at have et forum som Ungdommens BR.

Men vi må nok også sige, at efter at man traf beslutning om at bruge cirka halvdelen – halvdelen – af budgettet på Ungdomshuset, vel vidende, at hovedparten eller i hvert fald en stor del af dem, der er medlemmer af Ungdommens Borgerrepræsentation, kommer fra miljøet omkring Ungdomshuset, ja, så har det nok vakt eftertanke ikke bare herinde bag Rådhusets tykke mure, men også ude i befolkningen, ude blandt unge mennesker, der bestemt ikke føler sig repræsenteret af de her 55 unge mennesker, som er sammensat i den unge Borgerrepræsentation.

Derfor er det, vi er fremkommet med dette forslag. Altså det ville svare til, at den voksne Borgerrepræsentation besluttede sig for at bruge halvdelen af vores budget på at hjælpe ulandene eller hjælpe på vilkåreneovre i Nørre Snede Kommune, der overhovedet ikke har relevans for det arbejde, som vi er sat til, nemlig bl.a. at overholde lovgivningen og overholde det, at Københavns Kommune skal selvfølgelig give en service til de borgere, som bor i Københavns Kommune.

På samme måde burde det være et mindstemål for en Ungdomsborgerrepræsentation, at man selvfølgelig overholder et mindstemål af, at man skal hjælpe unge mennesker og et bredt udsnit af unge mennesker og ikke bare den forkølede flok af ungdomsrødder, der holder til og laver ballade og uro ude i Ungdomshuset.

Heldigvis har Københavns Kommune for lang tid siden besluttet sig for at afhænde det her Ungdomshus, og det gør jo ikke sagen mindre grotesk, at vi i øjeblikket er ved at finde en køber til Ungdomshuset, og så vil man altså bruge halvdelen af Ungdomsbor-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

gerrepræsentationens budget på et Ungdomshus, som skal sælges, altså i bedste fald en fænomenal fejlinvestering af de unge mennesker. Jeg forstår ikke, at man har tilladt det fra Borgerrepræsentationens flertals side tidligere i dag, fordi det ser altså ud, som om man vil bruge den halvdel af budgettet på Ungdomshuset.

Jeg tror ikke, københavnernes forstår det, og jeg tror, der er mange, der vil sige: Hvad er det dog for nogle partier, der kan finde på at støtte et sådant projekt?

Selv om vi erkender, at det er vigtigt, at vi får aktiveret unge mennesker inden for demokratiets rammer, så er vi også nødt til at sætte nogle grænser for de rammer. Og hvis ikke Ungdomsborgerrepræsentationen kan forstå det, og det kunne de ikke, da de igen har bekræftet beslutningen, ja, så mener vi ikke, at der er andre udveje, end at man indstiller forsøgsprojektet, og så gør man det, at man starter forfra, holder et valg, hvor vi forhåbentlig måske også blandt Borgerrepræsentationens partier kan aktivere nogle unge mennesker til virkelig at gå ind i arbejdet på et bredt grundlag og ikke på det her totalt snæversynede grundlag, der har til formål at hjælpe en flok anarkister ude på Nørrebro.

Finn Rudaizky (A): Jeg har nu ikke tænkt på at gå ind i nogen anarkistdebat, men jeg vil godt oplyse, at Socialdemokratiet ikke kan støtte forslaget om, at Ungdomsborgerrepræsentationen omgående skal indstille sit arbejde, som der står i det forslag, der ligger.

Vi mener godt, at man på et tidspunkt kan evaluere, og så kan man se, hvordan hele handleplanen for indflydelse til de unge har virket. Men der er efter vores opfattelse slet ikke nogen grund til panik, sådan som Dansk Folkepartis forslag mere end indicerer.

Borgerrepræsentationen har vedtaget, at forsøgene med ungeindflydelsen skal gå over 2 år. Når den tidsperiode er overstået, så vil vi også fra Socialdemokratiets side være med til at se på ungeindflydelsen i København. Vi vil godt tage de gode, og vi vil også tage de dårlige erfaringer i betragtning, før vi beslutter, hvad der skal ske fremover.

Kaja Jacobsen (F): Nu ser vi det jo i virkelig udstrakt grad, hvordan borgerlige politikere kan finde ud af at blande tingene sammen i en pærevælling.

Vi diskuterer jo ikke, hr. Peter Skaarup, bevillingen længere, det har vi gjort én gang i aften, og den diskussion er slut. Nu diskuterer vi, om unge, fordi de ikke har gjort, som Peter Skaarup gerne vil have det, så ikke skal have lov til at gøre noget som helst i fremtiden.

Det er helt, helt useriøst at stoppe et forsøg, man har sat i gang, og som er gennemdiskuteret, og som har opnået bredt, bredt flertal, jeg tror endda, Dansk Folkeparti stemte for, at man skulle lave det her forsøg, at stoppe det før tiden, før man har fået evalueret og gennemdiskuteret, om det forsøg var godt nok, og om man skal tilpasse forsøget. Det kan da godt være, der er nogle af de ting. Det er jo ikke bare Ungdomsborgerrepræsentationen. Det er også, at man ansætter en ungetalsmand, og at man forsøger at få forvaltning og politikere til at lære at høre lidt mere efter, om det har virket godt nok, om man kan gøre det på en bedre måde.

Så i SF synes vi også, at det skal vi gøre, før vi træffer de her fuldstændig panikagtige beslutninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

I virkeligheden tror jeg nok, at jeg synes, at hele denne sag, som vi har haft tidligere i aften, og det her forslag viser, at der har været en god portion succes i det her forsøg, fordi det er faktisk første gang, tror jeg, i de mange år, jeg har fulgt med i ungdomspolitik, før jeg blev valgt til BR i sidste periode, at man overhovedet er begyndt at diskutere de her ting. Det var ikke opstillet som succeskriterium, men jeg vil gerne indføre det hermed som succeskriterium, fordi jeg synes, det er utrolig godt, at man kommer i gang med det.

Jeg har talt med en del af de her ungdomsrepræsentanter i løbet af det sidste stykke tid, som har ringet til mig. Jeg tror faktisk, at der er rigtig mange af de her unge, der har lært en fantastisk masse af denne proces. Jeg kan nævne, at man har lært, at man kan henvende sig til Indenrigsministeriet. Man har sikkert tæsket de der lange notater igennem og fundet ud af, at det er så den måde, politik foregår på.

Man har måske også lært noget om, om det er skidekløgt og smart og godt demokrati. Man har i hvert fald lært at tage stilling til, om det er godt demokrati at træffe meget snævre beslutninger, osv.

Jeg kan selvfølgelig kun tale for min egen vurdering af, hvad jeg tror, at man erfarer og lærer af sådan nogle ting. Men det er i hvert fald mit indtryk af dem, jeg har talt med, at man har lært noget af det, og det var jo faktisk et af forsøgets hovedformål. Så på den måde illustrerer sagen og diskussionen i aften, at det her har været en stor succes altså.

Så vil jeg også sige, at Ungdomsborgerrepræsentationen er andet end 310.000 kr. til Ungdomshuset. Jeg har hørt om vældig interessante projekter som en Ungdomskultur-nat, at man sørger for at lave noget, som har været efterspurgt igennem hele den der ungdomspolitiske diskussion, der var, nemlig at man laver nogle sodavandsdiskoteker for unge. Jeg har også fået at vide, at man inddrager flere end de 55 unge, der er valgt, i det arbejde, man laver. Det synes jeg er strålende og borger for mange gode ideer og masser af kreativitet, og det synes jeg da skal have lov til at fortsætte.

Og både de, der i Ungdomsborgerrepræsentationen er gået ind for den ene eller den anden bevilling, og de, der ikke er, får lov til at vise fra nu af og frem til næste nytår, at det ikke bare er en bevilling til Ungdomshuset, man kan, men man kan en hel masse andre ting, og man kan sætte en hel masse andre ting til debat.

Jeg håber virkelig, at Ungdomsborgerrepræsentationen er så dristig, at de tager flere sager op, som kan provokere de voksne så meget, at vi gider bruge en aften på at diskutere det én gang til. Det ville da være forfriskende. Jeg vil godt måske i samme åndedrag opfordre dem til ikke at bevilge flere penge til Ungdomshuset, men det er så en anden sag.

Så giver denne diskussion om, hvorvidt man skal stoppe forsøget, den her panik blandt Dansk Folkepartis hu hej vilde dyr beslutningsforslag mig anledning til at kommentere, hvad jeg ikke har kommenteret før, Inger Marie Bruun-Vierøs karakteristik af unge – jeg taler bare videre, så trækker du det, ikke? – som naive, umodne og ude af stand til at tage ansvar for noget som helst.

Altså jeg tror sgu da – undskyld, jeg tror virkelig, at det er formålet med, at man laver en handleplan, og at man laver et forslag om, at man skal inddrage unge langt mere, at de skal have lov til at afprøve ting, og de skal have lov til at komme ud, hvor isen bli-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

ver tynd, og hvor isen helt forsvinder og man er ved at drukne, fordi det er hele meningen med det, at man lærer de der ting.

Så alt i alt synes jeg, at selvfølgelig skal vi køre forsøget ud. Jeg tror endda også selv, at jeg mener, at vi skal fortsætte forsøget, fordi det kun har kørt i halvandet år. Men det er en diskussion, vi kan tage senere. Så puha for sådan et dumt hu hej forslag; det stemmer vi ikke for i SF.

Morten Kabell (Ø): Demokrati er jo en besværlig ting. Man kan jo risikere, at folk, der bliver valgt til demokratiske organer, mener noget andet end en selv. Det kan jo være møgubehageligt.

Personligt havde jeg det sådan, at jeg måtte konstatere, at folk endda kunne finde på at stemme Dansk Folkeparti. Det skulle de jo ikke gøre. Logikken og parallellen her ville jo være, at jeg skal kræve Københavns Borgerrepræsentation nedlagt ... (*Afbrydelse*). Hold kæft, Benhaddou! Parallellen her er jo, at vi skal se på, hvorvidt vi skal acceptere, at når vi er uenige i nogle af de beslutninger, noget, vi har nedsat, træffer, så skal vi bare nedlægge det.

Det er et mærkværdigt demokratisyn. Det er et demokratisyn, som er et brud på alt, hvad der i øvrigt kendetegner god danskhed, hvis vi endelig snakker om det. God danskhed er nemlig også frisind og tolerance og dermed at sikre sig, at man er i stand til at være mange forskellige mennesker i dette samfund.

Det kunne være interessant at vide: Hvad gjorde Dansk Folkeparti for at hæve valgdeltagelsen til Ungdomsborgerrepræsentationen? Hvad gjorde Dansk Folkeparti for at få flere unge til at stille op til Ungdomsborgerrepræsentationen og dermed sikre, at endnu flere unge dermed kunne tage del i den demokratiske proces?

Jeg ved det ikke, men mit svar umiddelbart ud fra mine fordomme vil være, at Dansk Folkeparti faktisk ikke gjorde noget som helst. Jeg synes måske, man skulle tage og gribe lidt i egen barm, før man går ud og kritiserer de unge, der trods alt blev valgt.

Når man så også diskuterer, og det gør Peter Skaarup, og kritiserer, at unge, der tilfældigvis også er aktive i Ungdomshuset, tager del i den parlamentariske proces, der hedder Ungdomsborgerrepræsentationen, så synes jeg egentlig, det er lidt paradoksalt.

For når andre grupper, der bakker Ungdomshuset op på et eller andet plan, laver udenomsparlamentariske aktiviteter, laver demonstrationer, laver optog, laver andre ting, så kritiserer man dem for at lave udenomsparlamentarisk arbejde og fortæller dem: I burde gå ind og arbejde parlamentarisk.

Nu er nogle af de unge ved Ungdomshuset faktisk gået ind og har arbejdet parlamentarisk. Så må vi hellere skynde os at lukke det parlamentariske organ, de sidder i. Det er en lidt mærkværdig måde at sige til folk på, at det er fornuftigt, de går ind og arbejder parlamentarisk, og det giver i hvert fald ikke nogen som helst mening, hvis vi snakker sådan om det lidt mere fremtidsrettede, at sikre, at unge også tager del i deres egen kommune, deres egen hverdag. Det er så den ene side af sagen her.

Den anden side af sagen er, når vi snakker generel ungdomspolitik, og når vi snakker spørgsmålet om Ungdomsborgerrepræsentationen. Det eneste tidspunkt stort set, hvor man i København diskuterer ungdomspolitik, det er faktisk, når Ungdomshuset er på dagsordenen. Det er, når Ungdomshuset på et eller andet plan eller på en eller anden måde har bragt sig selv i fokus.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Det er også tankevækkende, og det er måske noget, hvor vi generelt, alle 55 herinde, skal tage og tænke lidt mere over, hvordan det er vi sørger for at få bragt de unge med ind. Fordi ungdomshandleplanen handlede jo netop om at skulle diskutere ungdomspolitik oftere og bedre.

Det var Ungdomsborgerrepræsentationen et udtryk for, at vi ville prøve at sikre. Det har Ungdomsborgerrepræsentationen jo så også medvirket til. Ungdomsborgerrepræsentationen har så også bragt sig selv i fokus, og det er da vel trods alt en del af det.

På samme måde, som man kan sige, at der måske var få, der havde hørt særlig meget om bydelsrådene, før der var kaos på Indre Østerbro, på samme måde er det jo også sådan, at er der nogle, der egentlig før har været i tvivl om Ungdomsborgerrepræsentationens eksistens, så er der måske relativt få, der er det i dag.

På det plan kan vi måske håbe, at hele sagen her, hele det forløb, som man kan være enig eller uenig i, det er en anden sag, den har vi diskuteret, men at det faktisk medvirker til, at vi næste gang, der skal vælges, eller der udpeges en eller anden form for ungdomsrepræsentation i København, har endnu flere unge med inde, der ytrer ønske om det.

Og får vi et direkte valgt organ, hvilket jeg håber, på samme måde som Kaja Jacobsen gjorde det, jamen så skal vi sikre, at der er endnu flere unge, der tager del i valg-handlingen, endnu flere unge, der stiller op.

Demokratiet er der jo netop for, at vi skal sikre, at unge bliver valgt efter deres holdning. Det var sådan, Ungdomsborgerrepræsentationen blev valgt. Det var meget åbent, en meget åben valgproces. Man kunne stille op, man kunne diskutere med kandidaterne, og så kunne man stemme på dem, man ville. Det var meget åbent dengang, hvad det var, en stor del af kandidaterne ville. De har faktisk bare gjort det, som de er stillet op til Ungdomsborgerrepræsentationen på. At vi så skal lukke denne forsamling, fordi de har gjort det, de sagde, de ville, ville dog være en mærkværdig konsekvens.

Leslie Arentoft (V): Jeg vil vende tingene på hovedet. Jeg vil ændre tingene 180 grader, fordi det, jeg føler er problemet her, er i virkeligheden den demokratiforståelse, som Borgerrepræsentationen, flertallet har.

Vi har lige demonstreret ved et tidligere punkt, at et meget begrænset antal mennesker, 500 mennesker, kan overrule det, som den virkelige Borgerrepræsentation beslutter. Det har jo intet med demokrati at gøre, at så få mennesker kan gå hen og ændre, hvad så mange mennesker mener, flertallet.

Så jeg mener i virkeligheden, at det er os, der har et forståelsesproblem, og det er jo demonstreret i Socialdemokratiet af Jörg Haider-sagen. De har fuldstændig mistet forbindelsen. Jeg mener, at vi har et seriøst forståelsesproblem demokratisk. Det kan ikke være rigtigt, at vi laver en overdomstol på vores beslutninger, og det er jo det, der er sket i aften ... (*Afbrydelse*). Jo, det er, hvad der er sket. Det er tragisk, at det skulle ende på denne måde, fordi det, der var lagt op til i vores forhåbninger, var, at her ville man få nogle unge kreative mennesker ind, der kunne tænke nogle kreative tanker.

Hvad bliver vi så præsenteret for? Vi bliver præsenteret for, at de bruger størstedelen af deres budget på at lave et forslag, der går mod en demokratisk beslutning, der hedder, vi sælger den her bygning som beset, havde jeg nær sagt, i den stand, de konditioner, den var på. Jeg var villig til at sige, jamen lad tingene køre perioden ud og så lad

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

os lave en evaluering, fordi selvfølgelig skal der komme en evaluering på et eller andet tidspunkt.

Det er klart, at man kan ikke, som Kaja siger, undlade at blande det tidligere behandlede punkt ind, fordi det jo er vigtigt i vores bedømmelse af deres handlinger, hvad det er, de har lavet i tidernes morgen. Det er jo en tåbedum beslutning. Hvem kører sin bil til skrot og kører ind for at få 4 nye dæk på? Det er jo så tåbeligt, så man tror, det er løgn. Hvis vi skulle stemme om tåbeligheden i denne beslutning, så er jeg ikke i tvivl om, at så ville man selvfølgelig sige: Jamen det er en tåbelig beslutning. Hvor skal tåbelighederne stoppe?

Hvis de beslutter sig for at stille sig op i tårnet og kaste 500.000 kr. ud, ville man så stadig væk komme og sige: Jamen de unge mennesker har ret til at dumme sig, de har ret til at lave et hvilket som helst tåbeligt forslag, penge ud af vinduet? Det kunne man sikkert, de skulle nok blive samlet op, men altså det er spild af borgernes penge.

Derfor må jeg sige, at Venstres holdning, og var jo lidt kritiske over for denne konstruktion til at starte med, på de konditioner, vi indgik, det er jo et § 17, stk. 4-udvalg, og det har man fuldstændig ignoreret i aften. Så har man sagt: Jamen de regler, der gælder for sådan et udvalg, tilsidesætter vi.

Derfor må Venstre gå ind for at sige: Jamen altså, Dansk Folkeparti har ret, det var ikke engang sjovt, så længe det varede, bare jeg kunne sige det, men det har jo ikke været sjovt. Hvad har de bibragt? Hvis man går listen nedad, de forslag, de har lavet, jamen hvor er så det kommunale tilhørsforhold til at lave en kampagne om pelsindustrien? Jamen altså, det er jo 20 år gammelt, det har jo ikke noget med den ungdommelige kreativitet at gøre, det er jo så håbløst et forslag. Hvad skal vi bruge det til? Har det nogen betydning for den københavnske ungdom, at man er imod pelsindustrien?

Tåbeligt, så Venstre melder klart ud her: Det burde have været sjovt, så længe det varede. Det var det ikke, lad os lukke tingene, mens vi kan, for at redde vores egen demokratiske forståelse. Det er i virkeligheden det, det drejer sig om.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Ungeborgerrepræsentationen blev ikke repræsentativ ved valget sidste år. Det må vi gøre noget ved næste gang. Vi fra de politiske partier gjorde ikke nok for at gøre valget til Ungdomsborgerrepræsentationen kendt blandt de unge. Derfor kunne der kuppes. Vi var simpelt hen ikke opmærksomme nok, vi havde meget andet at tænke på.

Nu er der sket noget, der gør, at vi nok må sørge for næste gang, der er valg, at få også de unge, vi kender til, til at stille op ved valget og blive indvalgt i Ungeborgerrepræsentationen.

Vi er netop nu i gang med ligesom alle andre udvalg budgetlægningen i Kultur- og Fritidsudvalget, og her skal det bl.a. diskuteres, hvordan der skal reserveres penge til Ungdomsborgerrepræsentationen, til Ude med Antenner-Udvalget og ungetalsmandsordningen og alle de der forskellige ting, som vi fik bygget op i starten af denne valgperiode. Jeg tror, der kommer til at ske nogle tilpasninger i disse mange forskellige ordninger, som vi ud fra god vilje etablerede for omkring halvandet års tid siden.

Jeg tror ikke, det er fornuftigt at standse op nu, man kan sige så meget desto mindre, som et flertal i Borgerrepræsentationen i aften har besluttet, at Ungeborgerrepræsentationen traf en lovlig beslutning, da den bevilgede penge til Ungdomshuset.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Man har jo set før, at ændringer i den demokratiske opbygning kan få u hensigtsmæssige konsekvenser. Det plejer man så efterfølgende at rette op på. Jeg tror, vi skal lære af skæverterne, rette til, for tanken med unges oplæring i demokratiske processer er interessant, og det vil være ærgerligt på grund af noget, som mange af os opfatter som en skævert, og jeg tror, det flertal, der stemte i aften, også består af mange, der er enige i, at det var en skævert, det, der skete. Men det vil være ærgerligt på grund af dette at opgives det hele.

Så Den Konservative Gruppe vil i hvert fald ikke være med til at standse på grund af de sidste ugers begivenheder. Vi vil nok heller ikke være indstillet på helt at droppe det, at dette forsøg med at inddrage de unge i de demokratiske processer skal ophøre, men vi er meget opmærksomme på, at visse ændringer skal vi nok foretage, også hvis det skal være muligt at få befolkningens accept af, at det er interessant at fortsætte med denne proces, vi har startet med inddragelse af unge i de demokratiske processer.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det Radikale Venstres holdning falder meget i tråd med det, som netop er blevet sagt af borgmester Thustrup Hansen. Vi har haft et demokratisk valg til UBR. Alt for få deltog desværre i afstemningen, men det kan ikke få Det Radikale Venstre til at stoppe et forsøg. Som Thustrup netop har nævnt, så er vi mange, der må påtage os skylden for, at den lave stemmeprocent gjorde, at det her måske ikke kan betegnes som særligt dækkende for de unge i København.

Jeg vil også godt sige, at Det Radikale Venstre er bekymrede for UBR's fremtid, når de kan udvise en sådan mangel på omtanke, som vi tidligere har diskuteret i dag. UBR, eller rettere en gruppe i UBR, har desværre tilføjet forsøget med ungdomsdemokrati stor skade ved deres handling.

Der har været mange gode tiltag, og Kaja stod heroppe og fortalte om mange positive og gode ting. Det er knap en måned siden, der var et velbesøgt sodavandsdiskotek, og dengang hørte man jo ikke nogen protester om, at det måske var uden for det, der egentlig stod i det demokratiske. Det var et godt forsøg, og det er sådan nogle ting, der skal afprøves.

Til gengæld synes jeg nok, når Kaja Jacobsen står og snakker om et succeskriterium, så vil jeg sige, at succeskriterium er jo ikke et spørgsmål om at køre rundt om tingene. Det, der nok var i lige præcis denne sag omkring Ungdomshuset, var, at et lille flertal faktisk kendte reglerne temmelig godt og derfor udnyttede dem.

Men demokrati er også et spørgsmål om at forvalte andres penge, og hvis man forvalter andres penge, så skal man også gøre det med ansvar, det skal være ansvarligt. Københavnske skatteborgeres penge, der er stillet til rådighed, skal man forvalte med stor omtanke og med stor ansvarlighed.

Så derfor vil Det Radikale Venstres opfordring til UBR være, at de i den resterende periode, forsøgsperioden, som vi håber faktisk kan udmøntes i, at det måske på længere sigt kan blive til noget positivt, tager den udfordring op og viser måske en lidt større ansvarlighed over for de beslutninger, der bliver taget. Vi synes ikke, at succeskriteriet er, at man forsøger noget, som er lidt ude i tågen. Vi synes også, der skal vises en vis ansvarlighed i det, som UBR foretager sig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Lubna Elahi (A): Da vi holdt ungdomskonference i slutningen af sidste valgperiode, kunne man høre i workshopperne på konferencen og læse i den efterfølgende rapport, at der var manglende tillid til voksne politikere. De unge ville have en reel indflydelse, have deres egne prioriteringer set med de unges øjne.

Derefter blev Ungdoms-BR en realitet. Ungdoms-BR er et lovligt valg organ for en valgperiode på 2 år og med en selvstændig kompetence, og det kan man ikke bare nedlægge. Desværre var deltagerinteressen ikke særlig høj, men vi ved jo som voksne politikere, at det med at deltagerprocenten er lav, ikke kan bruges til særlig meget.

Jeg synes, det er en tåbelig diskussion, hvorvidt Ungdomsborgerrepræsentationen er repræsentativ for den københavnske ungdom, for alle københavnske unge havde mulighed for at lade sig opstille og deltage i afstemningen til UBR, men mange fravalgte den mulighed.

Vi må respektere et lovligt valgresultat, sådan er det. Derfor kan Socialdemokratiet ikke støtte forslaget om nedlæggelse af UBR.

Mikkel Warming (Ø): De borgerlige, både Venstre og Dansk Folkeparti, afslører virkelig et spændende og interessant demokratisyn her i aften: Hvis folk er uenige med en, forbyd dem, luk dem, nedlæg dem, få dem væk. Hvis folk tillader sig at tage beslutninger, som man er uenig i, så skal de væk, så skal de lukkes, så skal de nedlægges. Hvis der faktisk er et demokratisk valgt organ, der gør noget andet end det, man selv mener, skal det nedlægges, så skal det lukkes, så skal det væk.

Et spændende og interessant demokratisyn, som stort set handler om, at unge meget gerne må have et forum, hvor de kan få medindflydelse, hvor de kan tage ansvar, hvor de kan lære demokratiets spilleregler, men hvis de tillader sig at mene noget andet end de voksne, så skal de ikke være der.

Det synes jeg er et spændende demokratisyn og et virkelig flot, stort ansvar, man vil give de unge, at de ikke må gøre noget andet end de voksne. Hvad skal man så med det? Hvis de ikke må gøre noget andet end det, flertallet i denne såkaldt voksne Borgerrepræsentation bestemmer, hvad skal man så med det?

Konsekvensen er selvfølgelig også, at så skal man lukke det med det samme. Det viser sig, at der er nogle forkerte, der er blevet valgt, nogle, der søreme tillader sig at mene noget andet end det, flertallet af de såkaldt voksne mener. Det er som sagt et spændende, tolerant og bredt demokratisyn, vi er blevet præsenteret for her i aften af både Venstre og Dansk Folkeparti.

Jeg synes, specielt Venstre må til at bestemme sig til, hvad de egentlig mener om ungdommen i København. På den ene side, og det har vi hørt mange steder fra i aften, så er de unge ikke-repræsentative, der var alt for få, der stillede op, osv., osv. Det kunne jeg godt være enig i. Jeg ville da også gerne have haft, at der var mange hundrede, der stillede op til de 55 pladser, men der var for få, der stillede op, og de er ikke-repræsentative.

På den anden side skal de bedømmes på deres handlinger. Det kan jeg kun tolke, som om det skal lukkes, når forsøget er kørt færdigt, fordi, og det må jo så være konklusionen, at ved næste valg så vil det måske være det samme flertal, der sidder i Ungdomsborgerrepræsentationen. Eller hvad er det egentlig, Leslie Arentoft mener? Enten så er det en meget lille ikke-repræsentativ gruppe, eller også er det bare ungdommen,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

der er noget galt med her i København. Jeg kan godt forstå, hvis Venstre mener det sådan, når man tænker på de stemmetal, Venstre fik blandt unge ved sidste valg i København.

Man snakker om, at de ikke er repræsentative. Som sagt, jeg tror, vi alle sammen gerne ville have haft, at der var flere, der stillede op, og flere, der stemte. Men skal skolebestyrelser lukkes, når der sidder 9 mennesker og skal besætte 7 pladser? Er de så repræsentative for forældrene? Nogle og halvtreds procent stemmer til Europa-parlamentet. Skal det så lukkes? Når under 60 pct. stemmer til Borgerrepræsentationsvalget, skal den så lukkes? Hvor går grænsen? Eller er det kun det sted, man selv sidder, der er repræsentativt?

Jeg synes, Ungdomsborgerrepræsentationen grundlæggende fortjener ros for ikke bare at gøre, som de såkaldt voksne siger. Hvis Ungdomsborgerrepræsentationen havde besluttet mod deres holdninger ikke at ville diskutere Ungdomshuset, ikke at ville bevilge nogen penge i hvert fald til Ungdomshuset, fordi den såkaldt voksne Borgerrepræsentation måske helst ville lukke det, så havde den ingen eksistensberettigelse.

De har vist, de kunne sætte dagsordenen, de har vist, at Ungdomsborgerrepræsentationen gør, hvad den selv vil. Det er flot gået. De har sat dagsordenen, det fortjener de ros for.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der ikke flere i første runde. Vi går til anden runde.

Kaja Jacobsen (F): Leslie Arentoft efterlyser kreativitet, og jeg synes nok, der er en vis kreativitet i hvert fald at spore i hans argumentation. Men det gælder især spørgsmålet om, at man nu har vurderet, at man har gjort UBR til en slags overdomstol over den rigtige, voksne Borgerrepræsentation.

Det er faktisk ikke det, vi har gjort. Vi har besluttet, at det er fuldstændig i overensstemmelse og fuldstændig i orden, det, de har lavet, så vi har ligesom overdomstol besluttet, at det er helt i orden.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge Leslie Arentoft, hvad det er for en kreativitet, han gerne vil have. Kunne det f.eks. være mere kreativt, hvis Ungdomsborgerrepræsentationen fælles havde stillet sig op på Nørrebrogade, hyldet den amerikanske drøm og pudset sko? Havde det været mere kreativt, hvis UBR havde startet en kampagne for at gøre Strøget til en bilgade igen? Havde det været mere kreativt, hvis Ungdomsborgerrepræsentationen havde besluttet at lave en Venstredag eller en slipsedag? Havde det været mere kreativt, hvis man havde lavet en hyldestfest for Ronald Reagan og Klaus Risbjerg? Havde det været mere kreativt, hvis man havde sat sig selv i udbud eller udliciteret sine opgaver? Det kunne være et spændende spørgsmål at stille Leslie Arentoft.

Til Thustrup Hansen vil jeg sige, at SF er fuldstændig indstillet på at kigge på justeringer af forsøget, men er meget uenig, når man vurderer valgbehandlingen omkring UBR som et kup. Jeg tror, der blev brugt omkring 20.000 kr. på at føre en oplysningskampagne op til det valg. Hvis man så lægger det sammen med, hvor meget man bruger på et kommunalvalg, hvor mange penge man bruger på oplysning om kommunalvalg og valgsteder placeret i alle bydele, så tror jeg sgu egentlig, jeg ved det ikke, men jeg kun-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

ne egentlig forestille mig, at stemmeprocenten var rimelig høj i forhold til det antal kroner, man havde brugt på at reklamere for det her.

Thustrup Hansen ville også gerne tage en del af skylden selv, han ville nemlig gerne have flere unge af dem, som vi kender til, ind i Ungdomsborgerrepræsentationen i fremtiden. Det er et skrækscenarie i mit verdensbillede. Puhada hvis vi skulle have sådan en slags Ungdomsborgerrepræsentation, som bare afspejlede den, som vi har i forvejen, som bare skulle nikke og sige ja og amen, hver eneste gang Borgerrepræsentationen vedtog et eller andet, hvad enten det var noget, som SF gik ind for, eller ej. Altså jeg ville da elske det, hvis der var nogle unge, som sagde: I er sindssyge i hovedet. Lær dog noget, udvikl jer dog!

Lars Rimpfalk mener ikke, det er et succeskriterium, at man har vedtaget at give 310.000 kr. til renovering af Ungdomshuset, og det kan jeg for så vidt være enig med ham i. Det, som jeg synes er succesen i det, er, at man for første gang i meget lang tid får en virkelig god debat om mange centrale temaer om demokrati og om at lære demokrati og hvordan man kan skrue sådan noget sammen i fremtiden. Det er det, jeg synes er succesen, og det er det, jeg er glad for, at vi bruger tid på at snakke om i aften.

Jeg tror nok, det vigtigste for mig er at få slået helt fast eller få et rigtig, rigtig godt svar på, hvad det er for en kreativitet, Leslie Arentoft efterlyser.

Peter Skaarup (O): Man kan da vist roligt sige, at det her forslag har fået en lidt ublid medfart. Men det skal da ikke få os til at opgive håbet om, at den sunde fornuft også på dette område vil sejre, nemlig at man afviser, at en Ungdomsborgerrepræsentation kan bruge halvdelen af sit budget på et Ungdomshus, som er på vej til at blive nedlagt og solgt. Enhver burde da kunne sige sig selv, at det gør man ikke.

Men ikke desto mindre har jeg talt samtlige Borgerrepræsentationens partier, måske med undtagelse af De Konservative, med undtagelse af Venstre og så altså også Dansk Folkeparti. Resten af Borgerrepræsentationens partier mener åbenbart, at det er helt fint, lad os bare køre videre på den måde. Ja, det kan man godt undre sig over.

Nå, jeg havde lidt svært ved at finde ud af, hvem der er ordfører for Socialdemokratiet, men Finn Rudaizky sagde, at der var brug for en evaluering af det her, og det synes jeg da godt, jeg vil tage til indtægt for, at det er det længste, man kan komme i forhold til Socialdemokratiet, nemlig at de mener, at det måske ikke er heldigt, at man har brugt de her penge, halvdelen af budgettet, og at der er brug for, når forsøget er afsluttet, at se på, om det skal være muligt fremover at bruge pengene på den måde, som det er tilfældet her. Så langt tror jeg, vi kan nå.

Men jeg synes, jeg savnede et præcist svar på, hvor Socialdemokratiet egentlig står. Altså vil Socialdemokratiet fortsætte i den her retning, eller vil man afklare hårdt og brutalt, at man selvfølgelig ikke fremover i en Ungdomsborgerrepræsentation kan bruge penge, der er fuldstændig i strid med, hvad den voksne Borgerrepræsentation ønsker sig?

Altså det svarer jo til, at en kommune overhovedet ikke får økonomien til at rende rundt, at man er nødt til at sætte den under administration. Det har altså nogle konsekvenser inden for den kommunale verden, hvis man ikke overholder de regler og forskrifter, der er givet. På samme måde burde det også have nogle konsekvenser for en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Ungdomsborgerrepræsentation, når man langt fra overholder det, som den voksne Borgerrepræsentation siger. Men det har det åbenbart ikke.

Så vil jeg godt, da formanden ikke sagde noget om det, da formanden ikke ville, nævne, at jeg synes, det er uheldigt, at Kaja Jacobsen og også Morten Kabell bruger udtryk som »skide« og »sgu« og »hold kæft« heroppe fra talerstolen. Jeg synes ikke, det klæder Borgerrepræsentationen, men det er muligt, vi ikke er enige, formanden og jeg. Jeg synes i hvert fald ikke, det klæder Borgerrepræsentationen.

Kaja Jacobsen siger så: Jamen skal vi ikke være lidt dristige? Hvorfor skal vi ikke lade Ungdomsborgerrepræsentationen være dristig og rigtig lave noget spændende nytænkning? Jamen der er vi da fuldstændig enige. Jeg opfatter bare ikke det som nytænkning at bakke op bag en flok gamle anarkister ude i det Ungdomshus. Jeg opfatter det altså ikke som nytænkning, det må jeg indrømme.

Men jeg er da fuldstændig enig i Kaja Jacobsens udtryk, at selvfølgelig skal vi have nogle dristige beslutninger og nogle dristige events, hvis det er det, der er brug for for at gøre opmærksom på, at vi har en Ungdomsborgerrepræsentation, der vil noget og måske også vil noget andet end de voksne politikere. Men at tillade, at man bruger penge på det her misfoster, som er på vej til at blive lokket, det må jeg nok sige, det forstår jeg ikke.

Det forstår jeg i øvrigt heller ikke, hvordan SF kan være med til. SF må da også have et ansvar for, at ting og sager fungerer sådan nogenlunde efter, hvad der er vedtaget i Borgerrepræsentationen. Men det ser det åbenbart ikke ud til, at man vil.

Morten Kabell er inde på, hvad Dansk Folkeparti gjorde for at få en øget valgdeltagelse. Jamen det er da ikke sikkert, at vi gjorde så voldsomt meget, og det er heller ikke sikkert, at Enhedslisten gjorde så voldsomt meget. Det kan vi måske lære af, men man behøver altså ikke at lave den slags beslutninger, som der er tale om her, for at gøre opmærksom på det. Det tror jeg, alle partierne er indstillet på at gøre, hvis forsøget skal fortsætte.

Så takker jeg Leslie Arentoft for støtten til forslaget.

Jeg vil sige til Thustrup Hansen, at jeg takker også for den sådan delvise, måske lidt vattede støtte. Ja faktisk mente man vel i virkeligheden ikke, at man ville støtte forslaget, men mente, at der skulle ske en evaluering, når forsøget var færdigt.

Der synes jeg bare, at der også her mangler noget konsekvens, altså hvis vi skal kunne lære de unge mennesker, som ikke er nået op på 18 år endnu, at det har nogle konsekvenser at være aktiv, også i politik, men også hvis man begår kriminalitet, eller hvis man overtræder landets lovgivning på en eller anden måde. Hvis det skal have en virkning over for unge mennesker, så må det også have nogle konsekvenser at lave sådan nogle ting som det her.

Derfor det, jeg siger, at når man gentagne gange har fået at vide, at det her er helt ude af trit med, hvad Borgerrepræsentationen ville, det er helt ude af trit med, hvad det er, vi vil fra politisk hold, så bør man kunne forstå, at det er den forkerte vej at betræde, og at man selvfølgelig skal undlade den vej.

Så siger Lars Rimfalk, at vi skal gribe i egen barm. Det har Lars Rimfalk fuldstændig ret i, det skal vi, men jeg synes, der var et præg af meget, meget stor bekymring hos Lars Rimfalk i forhold til det med at gribe i egen barm og en manglende afstandtagen til bevillingen på cirka halvdelen af budgettet. Det er muligt, jeg har misforstået Lars Rim-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

falk, men jeg opfatter i hvert fald ikke en særlig stor afstandtagen i forhold til at bevilge penge til det her Ungdomshus.

Ja, der var flere andre bemærkninger, men jeg kan se sådan nogle ting, der begynder at lyse her, så jeg vil henholde mig til, at jeg mener, det er vigtigt, at unge mennesker også lærer, at der er nogle konsekvenser af de handlinger, man foretager. Det er det, vi gerne vil have med den lovgivning, som er, med de regler, man har for Borgerrepræsentationens arbejde og også inden for Københavns Kommune generelt.

Hvis ikke det har nogen konsekvenser, så kan vi heller ikke forvente, at unge mennesker forstår nødvendigheden af at have nogle regler og at have en Borgerrepræsentation, der træffer nogle demokratiske beslutninger, som altså er i fuldstændig modstrid med, hvad det er, UBR har villet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg kan bekræfte, at de røde lamper ikke er udtryk for synsforstyrrelser, men udtryk for, at taletiden er overskredet. Der skal man jo følge de regler, vi har her i huset.

Jeg er meget enig med Peter Skaarup i, at man ikke må bruge den slags udtryk, som Peter Skaarup brugte fra talerstolen, og jeg synes slet ikke, at en pæn pige som Kaja Jacobsen skal bruge dem, overhovedet ikke fra talerstolen. Så fy!

Leslie Arentoft (V): Det, der bringer mig på talerstolen, er hr. Mikkel Warming, fordi han skyder os motiver i skoene, som vi altså ikke har. Der har på intet tidspunkt fra Venstres side været sat en finger på det repræsentative i UBR. Det har der ikke. Du har ikke hørt på noget tidspunkt, at vi har brokket os over sammensætningen af det her Unge-BR, overhovedet ikke. Vi respekterer, at selv 500 mennesker må kunne vælge, hvem de ønsker at vælge. Om det så havde været 7 mennesker, så ville vi stadig væk acceptere, at det er så flertallet.

Så vi har på intet tidspunkt beklaget os over den sammensætning, der måtte være. Jeg kender faktisk ikke sammensætningen. Det ville være et postulat fra mig at sige, at jeg er utilfreds med den sammensætning, der ligger. Nej, det, vi siger, er alene det forhold, at man opretter en instans, som med sine ganske få beføjelser kan overrulle det, vi beslutter her. Det er det, jeg siger. Jeg er ligeglad med sammensætningen. Det ligger også lidt i forlængelse af det, fru Kaja Jacobsen eftersøger.

Når fru Kaja Jacobsen efterlyser gode forslag som en Venstredag eller slipsedag eller sådan noget, så vil jeg sige: Jamen det var da lige så uoriginalt som noget af det andet, de er kommet med. Det er jo slet ikke det, vi eftersøger. Vi eftersøger ikke nogen, der bare taler os efter munden. Det eneste, vi kræver, er, at vi har altså en Unge-BR, som ikke kan tilsidesætte de beslutninger, der er truffet af det voksne BR. Det er det eneste. Alt andet er noget, I har skudt Venstre i skoene. I har ikke på noget tidspunkt haft belæg for at sige, at vi piber over den repræsentative sammensætning eller piber over, at der ikke er kommet nogen Venstreforslag. Det er et postulat, ganske enkelt.

Alene det forhold, at vi nu har 2 parallelle BR'er, hvor den ene åbenbart skal have så meget respekt, så vi tilsidesætter vores egne beslutninger, altså det er jo en mærkelig demokratiopfattelse. Det er i virkeligheden dér, den spændende demokratiopfattelse ligger.

Mikkel Warming for en kort bemærkning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er sådan set måske derfor, man går ind for selvstændige kommuner, Leslie Arentoft.

Mikkel Warming er jeg helt enig i får ordet nu.

Mikkel Warming (Ø): For det første, når Leslie Arentoft accepterer sammensætningen og siger, det er legitimt nok, hvorfor accepterer han så ikke beslutningen, når man får at vide i notat på notat, at det altså ikke er ulovligt, men det er Borgerrepræsentationen, der beslutter, om der er bevillingsmæssig hjemmel til det, og det var det, man besluttede tidligere på aftenen? Det er den ene ting.

Den anden ting er det der med, at de skal lave nogle fornuftige ting. Leslie Arentofts hele indlæg gik på, at det var vel nok ufornuftigt, det, de havde lavet, og så drog han nogle pelsting frem, som jeg ikke har det store kendskab til. Men det var da en kritik, og de måtte tage konsekvensen af bedømmelsen af deres handlinger, det vil sige, om de skulle fortsætte eller ej.

Så er Leslie Arentoft også inde på at vurdere: Gør de noget, Leslie Arentoft er enig i, eller ej? Se, det er en efter min bedste overbevisning meget betænkelig politisk-demokratisk holdning at have til folk.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det var ikke meningen, jeg ville have gået op, men det var Kaja Jacobsen, som fik mig til at gå op igen.

Jeg synes selvfølgelig, det var rart at høre, at Kaja også synes, det er temmelig mange penge at bruge. I Det Radikale Venstre synes vi, det er temmelig dyre lærepenge. Men vi skal samtidig indrømme, at desværre skulle der sådan en sag til, før Borgerrepræsentationen overhovedet gad beskæftige sig med Ungdomsborgerrepræsentationen. Det er selvfølgelig lidt pinligt, at der skal en, som Thustrup nævnte det, smutter til, før vi faktisk overhovedet beskæftiger os med, at der også er unge mennesker, som forsøger på noget demokrati.

Det Radikale Venstre er lidt bange for, at der er sket en skade omkring det med UBR, og at fremtidige UBR derfor kan få ligesom et lig i lasten. Derfor håber vi, at UBR i den resterende periode beviser, at der er behov for UBR i fremtiden. Hvis UBR ikke følger bare et minimum af ansvarlighed i den resterende periode, så kan vi frygte for, at evalueringen kan bringe UBR's fremtid i fare.

Vi hører her nogle, der er helt stensikre på, at de vil nedlægge det med det samme, og vi hører nogle, der sådan er tvivlende. Derfor vil vi meget opfordre UBR til i hvert fald i den resterende periode at vise en form for ansvarlighed, der gør, at vi fremover også kan bevise, at vi i København har behov for et ungdomsdemokratisk forum.

Peter Skaarup nævner, at vi skal lukke, og han snakker meget om ditten og datten om, hvad UBR har gjort. Så vil jeg sige, at UBR, og det har vi tidligere i dag fået vedtaget, intet kriminelt har foretaget sig. Derfor kan man selvfølgelig ikke straffe dem for, at de har bevilget de penge. Man kan ikke straffe nogen for noget, de ikke har gjort ulovligt. Det er jo helt ...

Altså pengene til Ungdomshuset har holdt sig inden for de rammer, som UBR har fået, og derfor kan man ikke begynde at straffe nogle personer, som har foretaget sig noget lovligt. Man kan synes, det er en tåbelig idé, og man kan mene, at det var lidt fjol-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

let at bruge 300.000 kr. ud af de midler, de havde, fordi de penge kunne måske være blevet brugt til nogle mere fornuftige ting omkring, hvad der er ungdomsmæssigt. Men man kan ikke straffe nogle mennesker for, at de har gjort noget lovligt.

A. Benhaddou (D): Nu kan jeg forhåbentlig bruge min demokratiske rettighed for den nuværende formand til at tale ud.

Der skal ikke herske nogen tvivl. Selv om der fra visse socialdemokratiske sider har hersket tvivl i en debat om Ungdomshuset om mit syn på det, så skal der ikke herske tvivl om, at jeg ikke støtter, at UBR bliver brugt, eller misbrugt, for den sags skyld, til at gå ud og finansiere en renovering af Ungdomshuset.

Altså vi taler om misbrug i forhold til Borgerrepræsentationen, men vi glemmer helt én ting: Det, UBR gør i det her tilfælde, er faktisk ikke, at de tager os ved r-ø-v-e-n – vi må ikke sige ordet åbenbart. Det er ikke os, de gør det ved. Det er faktisk resten af den københavnske ungdom. Det er dem, de har taget pengene fra.

De går rundt og praler med, at de er demokratiske. Nej, det er de ikke. De har fået nogle penge for bredt at bruge dem i forhold til alle unge i København og starte en informationskampagne og få inddraget alle typer af københavnere. De har ikke fået pengene til at gå ind og varetage nogle særinteresser for én bestemt bygning på Jagtvej. Det er en fuldstændig fejltagelse, at det skulle hedde noget med demokrati.

Jeg synes, det simpelt hen er en hån mod den københavnske ungdom, det, som UBR har foretaget sig i dette tilfælde. Tænk, hvor meget man kunne få for de penge til glæde for mange, mange københavnere. Tænk, hvis UBR gjorde noget for andengenerationsindvandrerne sag. Hvis man egentlig var så medmenneskelig, hvorfor hjælper man dem ikke? Næh, man vil hellere renovere en bygning, som man oven i købet selv er med til at ødelægge. Se på alle de andre bygninger i området, de er vedligeholdet. De smadrer den selv, de smadrer alle vinduer, og så siger de: Vi tager nogle penge fra UBR's kasse for lige at klare renoveringen af det her hus. Det er i orden, giv dem 310.000 kr., men så skal vi bare bruge nogle flere penge næste år, for så er alle ruderne igen smadret.

Jeg synes, det er ærgerligt. Jeg synes, det er ærgerligt, at man misbruger vores forsøg på at påvirke hele den københavnske ungdom til at få dem engageret og deltage i den demokratiske proces. At man udnytter det, er fatalt for hele den københavnske ungdom, og det er vistnok ikke gået op for alle.

Men én ting er jeg glad for. Det er, at tilfældigvis var der en repræsentant for Radikal Ungdom, der forsøgte at overbevise os om, hvor godt UBR ville være. Samtidig var man kritisk over for Kultur- og Fritidsudvalget over, at vi satte så få penge af til dette forsøg. Jeg vil sige gudskelov, at vi satte så få penge af, for tænk, hvis vi havde sat flere penge af – så havde vi rigtig været r-ø-v-rendt.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Nu er der kun 12 sekunder til midnat, og jeg kan oplyse, at der kun er 6 talere tilbage i denne sag.

Finn Rudaizky (A): Man kan i hvert fald sige, at Peter Skaarup har sagt én ting, som jeg er fuldstændig enig med ham i, nemlig at det forslag, som han har været med til at stille, har fået en meget ublid medfart her i aften.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Peter Skaarup havde også nogle andre problemer, nemlig at han ikke rigtig kunne forstå, hvorfor vi var flere fra Socialdemokratiet heroppe på talerstolen. Det har selvfølgelig sin begrundelse i, at vi er flere, der har en mening om de her forhold, og vi er simpelt hen ikke så mimoseagtige, så vi sætter mærkater på folk.

Så vil jeg sige med hensyn til Socialdemokratiets holdning, som jeg ellers troede var blevet sagt tydeligt nok, men jeg skal gentage den: Vi vil gerne lave en evaluering, når forsøget er færdigt. Vi har vedtaget, at det skal køre over 2 år, og vi vil gerne tage hensyn til både de gode og de dårlige ting.

Det er lidt af en overfortolkning, når Peter Skaarup udlægger det, at vi vil evaluere, til, at vi vil gå ind og censurere. Han brugte ikke ordet, men det var det, der lå i det. Vi har ikke nogen interesse og heller ikke nogen planer om at gå ind og fortælle de unge, hvad de må, og hvad de ikke må. Hele ideen og hele kommissoriet, da vi vedtog det her i Borgerrepræsentationen, havde jo heller ikke nogen begrænsninger i, hvad de unge måtte gøre om det ene eller det andet.

Så kan vi lide beslutningen eller ej, men set ud fra en demokratisk ret til selv at bestemme er det altså, og det er sagt tidligere i aften også, men for Peter Skaarups skyld skal jeg sige det igen, er det altså en demokratisk ret, de har til selv at bestemme, på samme måde, som vi andre i den store Borgerrepræsentation har ret til at tage beslutninger og også løbe den risiko at blive upopulære ude i befolkningen.

Men vi vil gerne evaluere, og med hensyn til fremtiden, for at svare på det spørgsmål, så går vi grundlæggende ind for ungeindflydelse.

Jeg vil sige et par ord også til Leslie Arentoft. Jeg har noteret mig, at Leslie Arentoft, Venstre, og hr. Thustrup Hansen, Konservative, i virkeligheden ud fra det, de sagde heroppe, ligger temmelig langt fra hinanden. Det har selvfølgelig undret mig, men det har i hvert fald glædet mig, at Hans Thustrup Hansen ikke er så rabiatt, som Leslie Arentoft har præsteret heroppefra i aften. Formentlig er det, fordi det er ret sent, som vi lige hørte før.

Men altså vi var helt omkring Jörg Haider og overdomstolen. Det er måske lidt for store ord, men jeg vil godt sige, at vi betragter altså ikke Ungdomsborgerrepræsentationen eller hele det ungeindflydelsesarbejde som et udtryk for, at den store Borgerrepræsentation skal gå ind og stemme om tåbeligheder eller ej.

De, der skal bedømme de unge, er selvfølgelig politikerne, der skal sige, hvordan det skal fremmes fremover, men selvfølgelig er det også de unge, der selv stemmer på de unge i Borgerrepræsentationen. Det er nogle meget væsentlige dommere.

Så vil jeg bare sige, når borgmester Thustrup Hansen er inde på, at det kunne være ligesom rart at lære af skæverterne: Ja, det er det, og det kan vi så tage hinanden i hånden på og sige: Men så bør det være således, at vi fremover får både forvaltningen og politikerne i Kultur- og Fritidsudvalget til at følge de forsøg, som vi sætter i gang, meget bedre. Ikke at vi skal diktere og fortælle de unge, hvad de skal gøre, hvilke knapper de skal trykke på, hvad de skal bevilge penge til, men vi skal vejlede dem, fordi det er jo også nyt for de unge mennesker.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg kan bekræfte, at borgmester Thustrup Hansen er blevet mildere med årene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (O): Jeg takker for besvarelsen fra Finn Rudaizky, men jeg skal bare lige spørge: Det, jeg var lidt ude efter svaret på, var, om Socialdemokratiet i forbindelse med den evaluering, der nu skal finde sted, når forsøget er tilendebragt, vil være med til, at man udstikker nogle retningslinjer, der gør, at det ikke kan gentage sig, at man bruger halvdelen af årets budget på et foretagende, som Københavns Kommune er ved at sælge. Det synes jeg er meget enkelt. Vil Socialdemokratiet være med til at lave nogle regler, der sørger for, at en Ungdomsborgerrepræsentation ikke kan bruge halvdelen af deres budget på noget, som Københavns Kommune er ved at afhænde og altså ikke går ind for?

Borgmester H. Thustrup Hansen: Jeg kan ikke lade være med at synes, at Kaja Jacobsen er en lille smule naiv, jeg vil sige så naiv, at det måske er lige ved at blive vidunderligt. Hun elsker, at Borgerrepræsentationen er dristig, og hun har ikke spor imod, at de vil blive så dristige, så de skulle blive uenige i SF's politik. Hun synes, de unge er så dristige, så dristige, fordi de har nogenlunde de samme synspunkter, som Kaja Jacobsen har.

Hvis Ungdomsborgerrepræsentationen skulle beslutte at give sine penge til de handlende på Nørrebro, som får smadret deres vinduer lejlighedsvis af unge med hætter på, ville det være dristigt, hvis de gjorde det. Jeg er ikke sikker på, at Kaja Jacobsen ville synes, at det var en fin form for dristighed. Eller hvis de unge var så dristige, at de ville beslutte sig for at give deres penge på en måde, så politiet kunne få noget bedre udstyr, så det bedre kunne hamle op med alle de stenkastende unge psykopater. Se, det ville være dristigt, hvis Ungdomsborgerrepræsentationen turde gå ud og tage sådan nogle initiativer.

Det er jo altid sådan, det er muligvis det, overborgmesteren siger, at man bliver mild med årene. Jeg tror, det er sådan, at man har sympati for de mennesker, der har samme synspunkter som en selv, og man foregøgler dem en heltestatus, fordi de har samme synspunkter som en selv, måske trækker ens egne synspunkter lidt ekstraordinært op.

Jeg kan bare love for, at hvis de foretager sig det modsatte af det, man synes, så synes man, det er vederstyggeligt, og så synes man ikke, det er dristighed. Så synes man, det er dumhed. Jeg kan bare love for, at med årene vil Kaja Jacobsen, hvis hun læser referatet fra forhandlingerne, efterhånden gå hen og give mig ret.

(Kort bemærkning).

Finn Rudaizky (A): Jeg kan berolige Peter Skaarup med, at vi ikke vil være med til at lave nogen former for begrænsning, vi har i hvert fald ikke diskuteret det på noget tidspunkt. Det er ikke selve ideen med at delegere tingene ud til de unge. Vi mener fortsat, at det skal være inden for de rammer, vi giver. Så må de unge selv lære af de erfaringer og de fejl, som de nu laver.

Morten Kabell (Ø): Min første bemærkning skal lidt være til kulturborgmesteren om, hvad der vil være dristigt og nytænkende. Det er klart, det kan vi alle have hver vo-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

res holdning til, og vi kan også have hver vores holdning til, hvad man må bruge penge på, hvad der kunne være spændende.

Altså hvis Ungdomsborgerrepræsentationen valgte at bruge penge på de handlende på Nørrebro, der fik deres vinduer smadret, så er jeg sikker på, at Indenrigsministeriet mente, det var en begunstigelse af tredjemand, der ikke ville være forenelig med kommunens aktiviteter, og så ville det jo være ulovligt. Men nå ja.

Hvis så Ungdomsborgerrepræsentationen valgte rent politisk at sende en udtalelse, der opfordrede nogle andre til at støtte det. Det måtte man da gøre, det kunne jeg også have min holdning til. Jeg ville nok heller ikke have stemt for den beslutning, men det gjorde da ikke, at Ungdomsborgerrepræsentationen ikke skulle have lov til at træffe den beslutning, eller at min konklusion dagen efter ville være at stille et ændringsforslag eller et forslag til Borgerrepræsentationen om, at så skulle Ungdomsborgerrepræsentationen bare lukkes hurtigst muligt.

Derfor er jeg da også glad for, at De Konservative heller ikke har tænkt sig, så vidt jeg kan høre, umiddelbart bare at stemme for at lukke, men er parate til at tage en evalueringssfase.

Spørgsmålet om nytænkning og kreativitet var også det, der var oppe hos Leslie Arentoft, hvor det lidt for mig ser ud, som om vi godt kan blive enige om herinde, at Ungdomsborgerrepræsentationen på linje med alle andre unge skal være nytænkende og kreativ. Men der, hvor vandene lader til lidt at skille, er, hvorvidt det er os, der skal definere, hvad der er nytænkning og kreativitet. Det synes jeg altså ikke, det er.

Det må nu engang være dem, der nu engang er unge på et givet tidspunkt, der selv definerer, hvad de synes er spændende. Hvis vi så synes, det er drønende kedsommeligt, så må vi jo bare sige: Nå ja, sådan må det jo så være, og det må så kendetegne dem, der nu engang sidder i Ungdomsborgerrepræsentationen på nuværende tidspunkt, eller dem, der nu engang er politisk aktive unge, eller dem, der nu engang bare er ganske almindelige unge.

Det kan da godt være, at vi synes, det er kedeligt, men når jeg hører Leslie Arentoft, så minder det mig altså lidt om, når jeg hører gamle flippere fra 68, der kritiserer nutidens progressive unge og siger, ja, de kunne da også bare lave tingene som dengang, der er jo ikke noget oprør nu om dage.

Altså det er sådan lidt, at alle godt vil have, at nutidens ungdom var ligesom dengang de selv var unge. Hvor ville det dog være kedeligt. Lad os dog acceptere, at det er dem selv, der definerer, hvad de synes er nytænkende og kreativt, og så lad dem dog selv definere, hvad det er, de så synes, de skal arbejde for. Det kan dog aldrig være vores andres opgave, der er blevet efterhånden, jeg er ikke glad for at indrømme det, alt for mange år for gammel til at kunne være en del af dem, der nu engang har valgt til en Ungdomsborgerrepræsentation.

Så havde CD's repræsentant en pointe, eller mente i hvert fald, han havde en pointe, kunne jeg forestille mig, med at Ungdomsborgerrepræsentationen er inde og tage pengene fra resten af ungdommen. Det er jo en alvorlig beskyldning, eller hvis det er sandt, så er det i hvert fald også alvorligt, det er sket.

Det kan da godt være, at det er det, der er sket. Det er vel i bund og grund det, der hedder økonomisk prioritering. Det er en økonomisk prioritering på den måde, som denne Borgerrepræsentation foretager økonomiske prioriteringer eller i ethvert andet fo-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

rum, der har ansvaret for at prioritere mellem forskellige økonomiske ønsker, at det er sådan, at man går hen og træffer nogle beslutninger. Nogle vil synes, de er ubehagelige, og nogle vil synes, at de er gode.

Altså i bund og grund er det jo ikke anderledes, når vi diskuterer, hvorvidt man må bruge pengene her på noget, som man har sendt i udbud. Nå ja, det er jo ikke så lang tid siden, at Leslie Arentofts parti var med til at gennemføre, at en meget stor bygning, som man lige havde kastet, jeg ved ikke hvor mange hundrede millioner kroner i at renovere, skulle man søreme også sælge, og man skulle droppe alle de forbedringer, man havde lavet. Det var Kommunehospitalet dengang. Da havde Leslie Arentoft, så vidt jeg ved, ikke nogen problemer med det.

Det eneste, man kan sige her som konklusion, er, at der er forskellige holdninger til, hvad der er fornuftigt, hvad der er nytænkning, hvad der er kreativt, og om hvorvidt en politisk prioritering, en økonomisk prioritering, er klog, er rationel og er fornuftig.

Leslie Arentoft kan have én holdning til det, jeg kan have en anden. Det er fair nok, vi tilhører hver vores politiske holdninger, hver vores politiske strømninger, og har hver vores syn på, hvordan verden skal udvikle sig. Det ville dog være underligt, hvis vi var enige om, hvad der var fornuftig økonomisk prioritering.

Men det må nu engang være dem, der er berørt af beslutningen, dem, der er inde og har valgt til forummet, der må tage konsekvensen. Det kan aldrig være min opgave som snart 30-årig at gå ind og træffe en beslutning om, hvorvidt de unge i Ungdomsborgerrepræsentationen skal skiftes ud eller ej. Det kan alene være dem, der har valgt, nemlig dem mellem 15 og 20 år, og ikke nogen som helst andre.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Lars Hutters – som også er blevet mildere med årene.

Lars Hutters (L): Ja, det har jo været en lang debat, men jeg tror også, det er udtryk for, at det er en væsentlig debat. Det er jo en debat, om man kun skal tillade det, man selv synes er rigtigt, og synes, det skal gå i den retning, eller der skal være plads til, at alle har mulighed for at komme til orde.

Egentlig er det en debat og en kamp om på den ene side det endimensionale, som jo, hvis det er meget stærke kræfter, kan føre til fascisme, eller det reelle demokrati.

Jeg har lyttet meget til debatten, og jeg synes på en eller anden måde, tingene var givet, vi havde haft drøftelserne. Men det var Leslie Arentoft, Venstres ordfører, som åbenbart gav udtryk for Venstres synspunkter, som har kaldt mig på talerstolen.

Jeg undrer mig kolossalt meget. Venstre påstår og siger tit og ofte, at de står for frihed. Venstre påstår, at de respekterer demokratiet og folkestyret. Mage til intolerance, mage til ufrihed, mage til mangel på demokratisk respekt, som Leslie Arentoft og Venstre har givet udtryk for i aften, skal man lede længe efter.

Det er jo ikke rigtigt i øvrigt, når Leslie Arentoft påstår som sin undskyldning, som sit figenblad for at drive hetz imod Ungdomsborgerrepræsentationen, at Ungdomsborgerrepræsentationen handler imod Borgerrepræsentationen. Det var dog en kolossal kortvarig hukommelse, Venstre er i besiddelse af i sit ønske og sin stærke drift imod ufrihedens hetz. Det er jo ikke få timer siden, Borgerrepræsentationen rent faktisk sagde, det er helt i orden, naturligvis, det, som Ungdomsborgerrepræsentationen har gjort.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jeg må på det kraftigste advare imod, at man ikke værdsætter demokratiet, at man ikke sætter det først og fremmest. Det skulle så føre til, at jeg gik ud rundt omkring ... (*Afbrydelse*). Ja, det er godt med dig, Grete Henius, og dit ur der, det her betyder noget for mig. Jeg burde måske have retten til at gå ud og sige, at denne Borgerrepræsentation har lukket Kommunehospitalet, til trods for at flertallet af københavnere er imod det, og har solgt det, uden at vi har haft mulighed for at omgøre det. Hvad er det for et demokrati, der hersker herinde? Men det må man respektere. Sådan er nu engang bestemmelserne.

Ja, man kunne også godt sige: Hvad skal man med sådan en Borgerrepræsentation, som den ene gang efter den anden lukker plejehjem, til trods for at der er brug for det, lukker ting og andre sager, som københavnere har brug for?

Mage til mangel på forståelse og principper og ufrihed som det, Leslie Arentoft og Venstre i aften har givet udtryk for, skal man lede længe efter. Det rene, skære hykleri, ikke noget som helst andet.

Jeg synes, det er godt, at vi har fået Ungdomsborgerrepræsentationen. Jeg kan også godt huske, dengang jeg og andre stormede Universitetets talerstol, og så blev der råbt ud over hele landet: Det er den rene ufornuft, ungdommen bliver ledt i fordærv. Det førte dog trods alt til, at vi fik demokratiseret Universitetet.

Jeg er helt hundrede procent sikker på, og jeg er tryk ved, at det, de unge gør i dag, gør de efter grundige overvejelser. Jeg er sikker på, som jeg sagde under et tidligere dagsordenspunkt, at det er et signal til, at ungdommen er klar over, de kan få indflydelse, og de vil tage det. Jeg tror heller ikke, at når det kommer til, at man skal evaluere det her, at man tør undlade at opretholde Ungdomsborgerrepræsentationen.

Må jeg sige: Kæmp dog først og fremmest for, at demokratiet eksisterer, og så må man indimellem konstatere, det har jeg måttet gøre med hensyn til Kommunehospitalet og Kommunehospitalets nedlæggelse, at det ikke er altid, man kan få ret og kan få flertallet, synes man, selv om man synes, det er rigtigt i den sag, man står for.

Kaja Jacobsen (F): Jeg skal bekræfte, som formanden nævnte, at jeg er en pæn pige. Jeg kan forstå, at mit sprog ikke er sofistikeret nok, og det undskylder jeg både over for hr. Peter Skaarup og over for formanden og over for den ærede forsamling.

Lad mig derfor lige opsummere i klar og sober tale: SF er af den opfattelse, at hr. Peter Skaarups forslag må være et udslag af panik over, at en Ungdomsborgerrepræsentation har truffet en beslutning, som hr. Peter Skaarup ikke er enig i. Jeg beklager, at hr. Peter Skaarup ikke er villig til at lade Ungdomsborgerrepræsentationen være dristig på den måde, Ungdomsborgerrepræsentationen selv mener, de vil være det på.

Så vil jeg sige til hr. Thustrup Hansen, at jeg ikke er af den opfattelse, at UBR's beslutning er hverken klog eller for så vidt særligt nytænkende, ej heller, at den måske i virkeligheden er dristig.

Så vil jeg, når jeg har samvittighedskvaler over min sprogbrug, senere på aftenen trøste mig med, at hr. Thustrup Hansen på trods af det stadig væk synes, at jeg er vidunderlig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere har begæret ordet. Forhandlingerne om denne sag, punkt 29, hvori også indgik en række punkt 21-elementer, er nu afsluttet. Det modsatte måtte nemlig ikke være tilfældet.

Forslaget til beslutning blev forkastet med 36 stemmer imod 11.

Før stemte: V, O og D.

Imod stemte: A, F, Ø, C, B og L.

=====

34) BR 127/2000. Forespørgsel stillet af Louise Frevert, Peter Skaarup, Birthe Nødgaard, Aage Pedersen og Poul Nielsen, O, samt Lars Hutters, L

"Hvilke oplysninger kan Sundheds- og Omsorgsborgmesteren give om det konstaterede regnskabsrod og manglende økonomistyring i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen, og hvilke konsekvenser, herunder ansvarsplacering, vil der blive draget over for kaos'et?"

Peter Skaarup (O): Det er jo et af de ret omdiskuterede spørgsmål, som vi har ønsket en snak om her i Borgerrepræsentationen. Det handler jo om det regnskabsrod, man har konstateret inden for Sundheds- og Omsorgsforvaltningen, noget som de fleste af os nok ville have troet simpelt hen ikke passede, da vi første gang læste om det.

De rapporter, vi har set efterfølgende, med svar på spørgsmål osv., som der har været mange af, også mange spørgsmål, tyder på et helt uset regnskabsrod, som vi selvfølgelig ikke bare bag lukkede døre i udvalgene her på Rådhuset, men også for åbne døre i Borgerrepræsentationen, hvor alle Borgerrepræsentationens medlemmer kan være til stede, bør høre om og diskutere, hvordan vi kan undgå i fremtiden.

Vi mener også, det er relevant at tale om en ansvarsplacering for det her, fordi det er jo noget, som vi har fokuseret meget på i kommunen, at der skulle være orden på økonomien, at vi skulle undgå det regnskabsrod og de problemer, der i øvrigt tidligere har været i København i forhold til de her ting. Der må vi nok sige, at det har været skuffende at konstatere, at man inden for den her forvaltning ikke har kunnet klare opgaven.

Så vores udgangspunkt er en redegørelse om det her og en debat, og så må vi se, hvad konsekvenserne skal være, på et senere møde.

Borgmester **Peter Martinussen**: Jeg vil gerne sige som svar på Peter Skaarups indlæg – hvis jeg må forstyrre – at jeg synes, det er en alvorlig sag, vi har på dagsordenen her, og jeg er fuldstændig enig i, at den kræver en god og grundig debat i Borgerrepræsentationen om årsager, om ansvarsplacering, om konsekvenser.

Den kræver også, at der er nogle partier, for mig gerne så mange som muligt, som forholder sig konstruktivt til, hvordan man løser det økonomiske problem, der ligger i forhold til sagen her.

Når alt det er sagt, så undrer det mig, at vi diskuterer den nu, og det er ikke så meget tidspunktet på døgnet, der undrer mig, som timingen – for at bruge et nudansk udtryk – at sagen er bragt på Borgerrepræsentationens dagsorden i aften, eller i nat, skulle jeg nærmere sige, på et tidspunkt, hvor det er alle velbekendt, også Dansk Folkeparti,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

der jo også har repræsentant i Sundheds- og Omsorgsudvalget, at sagen faktisk er under opklaring både i Sundheds- og Omsorgsudvalget og i Økonomiudvalget, og at der fortsat foregår udredning omkring årsagerne, nok så meget omkring den økonomiske løsning, som jeg selvfølgelig gerne hører gode bud på fra Peter Skaarup eller Lars Hutters, hvis de har nogen nu, og hvor man ved, at det, det ender med, er, at sagen vender tilbage til Borgerrepræsentationen.

Jeg tror, Peter Skaarup selv kom til at sige i afslutningen af sin begrundelse for forespørgslen her, at vi skulle have en debat i aften, og så skulle vi vende tilbage til konsekvenserne senere. Jeg ville jo nok anbefale Borgerrepræsentationen, at vi tog en samlet drøftelse af problemkomplekset, som er dybt, dybt alvorligt, jeg vil nødig misforstås, og at vi tog det på et tidspunkt, hvor vi havde det fulde overblik, og også havde et bud på, hvordan løsningen, ikke mindst på det økonomiske plan, kan skrues sammen, således at vi sikrer, at de ældre medborgere i København ikke bliver taget som gidsler eller bliver ofre for massive besparelser på grund af det problem, der er opstået her.

Så i aften vil jeg holde mig til ganske kort at nævne de facts, som formentlig ikke vil være nye for hverken Peter Skaarup eller Lars Hutters, men som ikke desto mindre er facts i sagen, og sige, at det nyeste, der er sket i denne sag, ikke det sidste, men det nyeste, er, at Sundhedsforvaltningen i går, skulle jeg nærmest sige, har fremsendt en samlet fremstilling vedrørende regnskabssituationen med henblik på – undskyld lyd kvaliteten – Sundheds- og Omsorgsudvalgets møde på mandag, den 10. april, og Økonomiudvalgets møde den 11. april.

På det grundlag og med de supplement, der måtte være brug for, skal vi så drøfte sagen igen her i forsamlingen. Derfor vil jeg gerne vente med på det grundlag også at gennemgå de økonomiske konsekvenser. Det er nemlig ikke til at komme med en facitliste på det i aften, men jeg hører gerne gode bud.

Så vil jeg sige om situationen i øvrigt, hvad jeg allerede har påpeget, at jeg synes, det er dybt uacceptabelt, at vi står i den situation, vi gør. Jeg har ligesom alle andre i forsamlingen været rystet over, at vi kunne konstatere et så væsentligt merforbrug i 1999, og det er en situation, der bør og skal påkalde sig stor opmærksomhed og også skal føre til de nødvendige ændringer, der skal til for at undgå, at vi kommer i en lignende situation igen.

Der er, som Peter Skaarup også var inde på, stillet mange spørgsmål, kommet mange svar, givet en del bud på, hvad der kan være gået galt, og også, hvad der er nok så vigtigt, hvordan man kan sikre sig, at vi ikke kommer i den situation igen. Det er der ikke nogen af os, der ønsker, eller rettere sagt, det vil vi simpelt hen ikke have.

Jeg vil så sige, ikke for at bortforklare situationen, men for at påpege, hvad der så i øvrigt er i gang på dette område, at det skal tages med i betragtning i denne her sag, når vi nu tager hul på den i nat, at forvaltningen på dette område i disse år er inde i en stor omstillingsproces, en ganske gevaldig omstillingsproces, hvor mange nye tiltag skal føres ud i livet, samtidig med at de gevinster, der gerne skulle være ved at samle hele ældreområdet, som vi gjorde ved strukturomlægningen, skal realiseres.

Jeg tror derfor, det er vigtigt at sige, at der på trods af det problem, der er opstået her, som er dybt beklageligt, faktisk er ved at ske en markant forbedring samlet set af den service og omsorg, vi tilbyder byens ældre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jeg vil også gerne nævne i denne sammenhæng – heller ikke som en bortforklaring, men som en del af oplysningen – at merforbruget, der er sket i 1999, heldigvis ikke er penge, der er kastet ud af vinduet, eller jeg var nær ved at sige på anden vis blevet væk. Merforbruget er rent faktisk brugt til gode serviceydelser til de ældre.

Men problemet består selvfølgelig i, at det ikke var det, vi aftalte i forbindelse med budgettet for 1999, og derfor har vi et problem. Der er et behov for at sikre, at der foregår en forsvarlig økonomistyring også på dette felt, at og vi kan overholde budgetterne.

Derfor har vi også igangsat en grundig gennemgang af økonomifunktionen. Når denne gennemgang er færdig, vil der blive fremlagt en selvstændig sag omkring dette problem, som vil blive forelagt Borgerrepræsentationen, og i denne sag vil forvaltningen gennem Sundheds- og Omsorgsudvalget og Økonomiudvalget redegøre for de organisatoriske ændringer, der skal til og vil blive gennemført for at opnå en sikker økonomistyring.

Så på den baggrund vil jeg ikke gøre mere ud af sagen nu, ikke for at negligere den, men fordi jeg synes, at forsamlingen fortjener en mere samlet redegørelse om sagen, og sige, at der vil komme 2 særskilte indstillinger relateret til det regnskabsproblem, vi har haft i 1999: Én sag om de økonomiske konsekvenser, som jeg håber, mange bidrager til at udrede, og én om de organisatoriske ændringer, der følger af regnskabsproblemerne.

Bente Møller (Ø): Den 1. januar for godt 2 år siden, i 1998, overgik Københavns Kommune fra magistratsstyre til udvalgsstyre. Derfor synes jeg jo, at det her er en underlig forespørgsel, medmindre det, Dansk Folkeparti mener, er, at borgmesteren har en særlig forpligtelse eller en særlig aktiv rolle i forhold til det her regnskabsunderskud.

Jeg tror ikke, der er nogen herinde, hverken medlemmer af Sundheds- og Omsorgsudvalget eller øvrige medlemmer af Borgerrepræsentationen, der ikke synes, at det er en frygtelig situation, sundheds- og omsorgsområdet befinder sig i i øjeblikket, at det er svært at overskue, hvordan man kan lave nogle løsninger – og det synes jeg så vi måske har et fælles ansvar for at se, om vi kan – der ikke kommer til at gå ud over borgerne og sådan.

Men når man stiller en sådan forespørgsel, som man har valgt fra Dansk Folkeparti, så går jeg ud fra, at det er med udgangspunkt i det notat, Peter Skaarup som medlem af Økonomiudvalget har fået fra overborgmesteren den 24. februar, der beskriver, hvad det er for et ansvar, borgmesteren har. Hvis det ikke er det, man mener, så er der jo ikke nogen grund til at rejse en forespørgsel i Borgerrepræsentationen, stilet til borgmesteren i et udvalg, hvor man selv har et udvalgsmedlem, og hvor jeg ved, at Peter Skaarup er en meget aktiv sparringspartner for sit udvalgsmedlem. Sådan nogle er det jo altid rart at have. Det har jeg heldigvis også i mit bagland.

Så jeg kunne godt tænke mig, at Dansk Folkeparti præciserede, hvilket særligt ansvar de mener, borgmesteren har.

Lars Hutters (L): Borgmester Peter Martinussen forespørger, hvorfor denne sag bliver bragt for Borgerrepræsentationen. Det skal jeg forsøge at beskrive.

Det er 4 måneder siden, at man i offentligheden fik en fornemmelse, en opfattelse af, at der var et forfærdeligt økonomisk underskud på vej i Sundheds- og Omsorgsudvalget. For 2 dage siden kunne københavnere læse konsekvenserne af, at man ville

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

lukke, var det 748 plejehjemspladser. Tilbage af denne her samling før sommerferien er der 3 borgerrepræsentationsmøder, hvoraf det ene er et mammutmøde, inden vi tager på sommerferie, og så er vi ovre i budgetdrøftelserne.

Jeg undrer mig kolossalt over, at borgmester Peter Martinussen og Sundheds- og Omsorgsudvalgets flertal ikke efter 4 måneders forløb åbent har kunnet redegøre for, hvad det er for noget, rent ud sagt, der er foregået derovre. Jeg er dybt skuffet. Københavnerne har krav på, at denne alvorlige sag hurtigst muligt bliver klart belyst og lagt frem. Der skal ikke være denne her trænering i tingene, som der er.

Jeg kan udmærket godt se, hvad det er der sker: Borgerrepræsentationen får en sen nat, kl. 4 om morgenen, lige før vi rejser på sommerferie, muligheder for fra Peter Martinussens side at tage stilling til det her, hvor der ikke er noget presse eller noget som helst, alle er rejst på ferie, og så er det i øvrigt ved at være ØMU-valg. Det er det, det går ud på, stille og roligt bare lukke hele sagen. Det synes jeg ikke, vi kan være bekendt, og det er baggrunden for, borgmester Peter Martinussen, at den er på i aften.

Jeg er ikke overrasket over, at heller ikke i aften får vi nogen som helst klare svar. Vi får heller ikke at vide, hvornår den kommer for i Borgerrepræsentationen. Vi får heller ikke at vide, at der er stillet et hav af spørgsmål, og alle spørgsmålene er bare afglidende, der er ikke noget ansvar, der er ikke noget ansvar for det her.

Så spørger Peter Martinussens gode hjælper, Bente Møller fra Enhedslisten: Jamen hvorfor stiller man de her spørgsmål til borgmesteren? Jeg synes, Bente Møller burde tage og læse det pågældende notat bedre igennem.

Det er nu engang sådan, om end man ikke så gerne vil, at borgmestrene har et særligt ansvar for de forvaltninger. Det er derfor de får, er det 500.000 eller 600.000 kr. om året? for at passe den forvaltning. De sidder der hver eneste dag, i modsætning til alle os andre, og skal holde øje med, at tingene bliver udført i overensstemmelse med Borgerrepræsentationen.

Og hvis Bente Møller vil forsvare, at der ikke bliver kigget ordentligt efter i Sundhedsforvaltningen, så kan vi godt sende den både til Ombudsmanden og Indenrigsministeriet. Naturligvis har borgmesteren et særligt ansvar, ikke mindst, ikke mindst over for forvaltningerne.

Jeg synes, det her er en skandale. Jeg har ventet lang tid på det, borgmester Peter Martinussen ved udmærket godt, jeg har været meget tålmodig, men 4 måneder er for meget. Jeg vil gerne bede om, at borgmesteren om lidt kommer herop på talerstolen og klart og tydeligt fortæller, at vi kan behandle denne sag igen helt klart oplyst den 11. maj, og der bliver konsekvent taget stilling.

I den anledning kan jeg godt sige, jeg vil under ingen omstændigheder acceptere, at det her går ud over københavnerne. Så derfor stiller jeg et forslag, nemlig så vi kan få vurderet behovet, fordi jeg hørte godt, at Peter Martinussen sagde, uha, det var blevet så godt, så godt, så godt for de ældre. Det passer jo ikke. Det er jo en ren pinsel, det er jo en rent nedværdigende behandling, der foregår af de ældre. Så derfor, inden man kommer for godt i gang med at lukke plejehjem, stiller jeg forslag om, at ventelister til plejehjem er væsentlige for alle københavnere. Københavns Kommune offentliggør hver uge på Københavns Kommunes hjemmeside ventelisterne til plejehjem. Ventelisterne skal hver uge opgøres med ventende til plejehjem fra henholdsvis egen bolig og fra hospitaler, og samtidig skal ventetiden offentliggøres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

I øjeblikket venter der jo mere end 50 på hospitalerne, og hvis jeg skal vurdere ud fra de stikprøver, jeg kender til, så er det over 100, måske 150, der i øjeblikket er skrevet op og venter fra egne boliger. Og det stiger i øjeblikket, og det gør det, fordi de, som har brug for og behov for at komme på plejehjem, de ældre, der er over 89 år, hvis man ser på statistikkerne, i øjeblikket stiger med 25 pct. Det falder ikke, sådan som Peter Martinussen prøver at bilde befolkningen ind. Antallet af dem, der er over 95 år, hvoraf der i øjeblikket er et sted mellem 800 og 900, stiger ifølge prognoserne med 50 pct.

Jeg synes, det er flovt, at Sundheds- og Omsorgsudvalgets flertal har accepteret, at københavnernes ikke klart har kunnet få besked om det her, og at ansvaret ikke er placeret. Dét har Bente Møller nemlig ret i. Det har hvert eneste medlem, der har været med til at forhindre, at det er kommet frem, ansvaret for, inklusive og ikke mindst næstformanden i Sundheds- og Omsorgsudvalget, Bente Møller fra Enhedslisten.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak. Jeg forstod det ikke som et egentligt forslag fra Lars Hutters, for så kommer jeg nemlig til at indskrænke Lars Hutters' ret til at stille forslag. Dette er jo en forespørgsel ... (*Lars Hutters*: Det skal på på næste møde i Borgerrepræsentationen). Og det er rettidigt indkommet.

Marlene Krogh (F): Jeg havde faktisk besluttet, at jeg ikke ville gå herop, fordi jeg synes, det er en dybt alvorlig situation, vi står i. Det har været meget svært som udvalgsmedlem at finde ud af, hvad det er der er sket, hvad det er for nogle problemer, vi har været i, og hvorfor de beslutninger, som udvalget har taget på et tidspunkt, ikke er blevet udført.

Det har som udvalgsmedlem været frustrerende nu at konstatere, at der er nogle ting, som ikke er udført. Det gør ondt, når man bruger mange timer på et område, at se, at de ting, som vi har vedtaget, ikke fungerer, og at man inden for forvaltningens egne rammer har kunnet jonglere med en masse tal og skjult nogle ting.

SF tager det her dybt alvorligt, og vi ønsker så absolut heller ikke – specielt til dig, Lars Hutters – at det skal gå ud over de ældre; vi vil simpelt hen ikke acceptere det. Det kan godt være, at du synes, det er vigtigt, at vi får offentliggjort nogle tal for, hvordan og hvorledes ventetiden er. For SF er det vigtigere at få klarhed over, hvad det er for nogle konsekvenser, det har, hvad det er for nogle visitationsregler, vi har i kommunen.

Det er SF's opfattelse, at der i øjeblikket og inden for det sidste stykke tid, og vi har også kunnet konstatere det, har været en stramning i visitationsreglerne, som har betydet, at flere ældre har ligget hjemme eller har fået hjemmepleje. En konsekvens af det er også, at ældre har fløjet ind og ud af hospitalsvæsenet.

Derfor vil vi i den forbindelse være med til at åbne op for en diskussion om visitationsreglerne, og jeg synes, vi skal gøre det nu, når vi har chancen. Når vi ved, at ældrebefolkningen reduceres, så har vi altså også chancen for at føre en bedre ældrepolitik. Det er noget af det, som SF kan se en fordel ved, at ældretallet falder, og det vil vi i hvert fald gerne være garant for.

Ud over det er vi også meget enige i, at der ikke skal ligge 50 plejehjemsgodkendte på hospitalerne, og vi er uenige i, at det kun er 10 pct., som må føres direkte over på et plejehjem. Vi mener, at når man er i den situation, at man har det så skidt, at man fak-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

tisk ikke kan klare sig selv, så skal man have tilbudt en plejehjemsplads, og det skal være med det samme.

Ud over det vil jeg sige, at jeg synes, det er uheldigt, at vi får den her diskussion lige nu. Jeg mener, at udvalget er et selvstændigt udvalg under Borgerrepræsentationen, som er nedsat, og som bør have tid til at udrede sammen med forvaltningen, hvad der er sket. Jeg mener også, det er en del af det udvalgsstyre, vi nu har i Borgerrepræsentationen, at udvalget får lov til at arbejde med det her konstruktivt. Det synes jeg egentlig talt også, vi har gjort. Vi har fået stillet mange spørgsmål, vi har haft mange diskussioner med forvaltningen, og vi har holdt mange møder om det.

Jeg synes, at det oplæg, vi har fået forelagt nu, ser interessant ud. Derfor synes jeg, det er ærgerligt, Lars Hutters, at du stiller de her meget konkrete spørgsmål om, at nu skal vi have ventetider og ventelister opgjort, før vi har fået forhandlet os frem til en fornuftig løsning.

Peter Skaarup (O): Nu har vi så haft første runde, og jeg synes lige, jeg vil samle lidt op på de ting, der er sagt.

En af tingene synes jeg er karakteristisk, når jeg hører sundhedsborgmesteren, Peter Martinussen, udtale sig her. Det er, at det nærmest er sådan en anklage mod dem, der har stillet en forespørgsel. Det er nærmest noget, vi har formastet os til, og det er helt horribelt, at der er nogen, der kan finde på at sætte spørgsmålstegn ved de her ting, det er et helt forkert tidspunkt, og den er fuldstændig gal.

Der må jeg sige, at jeg synes jo, det er vores demokratiske ret herinde at stille de forespørgsler, vi gerne vil. Det kan jo ikke være ukendt for nogen, at det her er emner, der optager ikke bare Borgerrepræsentationen, men også mange af brugerne af systemet, de, der har brug for den service, der er tale om, de, der har brug for den hjemmehjælp, de gerne vil have, de, der har brug for at få den plejehjemsplads, de gerne vil have.

Derfor synes jeg ikke, at Peter Martinussen og andre – det gælder i øvrigt også Bente Møller – skal prøve at anklage dem, der prøver på at stille spørgsmål her, dem, der prøver på at få en debat i gang, for åbne døre, hvor hele Borgerrepræsentationen kan få at vide, hvad der foregår, i stedet for, at det foregår i et lille udvalg bag lukkede døre.

Derfor synes jeg, det er forkert, at både Peter Martinussen og Bente Møller sætter spørgsmålstegn ved det. Det må da tværtimod være positivt, også for et parti som Enhedslisten, at nogle af de debatter, vi fører i det politiske liv, foregår for åbne døre, hvor alle kan høre, hvad der foregår, hvor vi kan få de ting op på bordet, som måske ligger og trykker nogle steder.

Så vil jeg da godt, når Peter Martinussen nu ikke rigtig vil ind på noget som helst konkret, sige, at det da selvfølgelig er klart, at de rygter, der hele tiden går, som vi hører bl.a. fra forligskredsen af partier, som vi hører i pressen, bør bekræftes eller afkræftes af en sundhedsborgmester her i Borgerrepræsentationen. Rygterne går jo på, at man vil sælge KOROVA. Det har været ude i pressen, at det er et af de steder, man vil finde nogle penge. Rygtet går på, at man vil nedlægge nogle plejehjem. Ja sågar holdt forvaltningen lige pludselig pressemøde her i tirsdags, hvor de sagde, at på sigt skulle vi nedlægge 7, 7½, 8 plejehjem lige pludselig i løbet af en periode her.

Det er klart, at det er noget, der trykker Borgerrepræsentationen, som skulle formodes at vide, hvad der foregår, at vi skal ud til befolkningen og svare på nogle af de her

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

ting og ikke aner, hvad der foregår. Der må det da være klart, at Borgerrepræsentationen har et krav på at få at vide, hvad det er der foregår, og det burde man også kunne få her i Borgerrepræsentationen.

Derfor efterlyser jeg svar på: Er det rigtigt, at KOROVA skal sælges? Er det rigtigt, at der skal nedlægges 7-8 plejehjem? Er det rigtigt, at man vil lave omkonstitueringer inden for forvaltningen, så der bliver draget et ansvar omkring det her? Er det rigtigt, at der skal ændres noget omkring plejehjemssituationen, når det gælder visitationsregler, og er blevet ændret ting, måske som konsekvens af det her, fordi man udmærket godt er klar over, at der er nogle økonomiske konsekvenser af, at man har de visitationsregler, man har haft indtil nu, som i forvejen var stramme, og man måske yderligere har strammet op?

Alle sådan nogle ting er da noget, det er interessant at få at vide for Borgerrepræsentationen. Vi skal jo ud bagefter og fortælle brugerne af systemet, hvad det egentlig er, der foregår, og hvis ikke vi kan svare på det, hvem hulen skulle så kunne svare på det?

Derfor synes jeg, det vil være rigtigt at tage det her seriøst og svare på de spørgsmål, der er, åbent og ærligt lægge en redegørelse frem. Og så er jeg da fuldstændig med på, og det gælder alle forespørgerne, også Lars Hutters, at det kan da godt være, at vi ikke kan få alle svarene nu, at der stadig væk er et arbejde i gang, og at man skal finde frem til nogle yderligere svar.

Men det må da være et mindstemål, at vi kan få at vide eksempelvis, om KOROVA skal sælges. Er det en plan, eller er det ikke en plan? Har det været fremme, eller har det ikke været fremme? Det burde da være muligt, det burde da være muligt.

Så prøv at tage det lidt mere positivt. Det er positiv interesse, at vi anmelder en sådan forespørgsel. Det er ikke for at jagte nogen bestemt. Det er for at få de oplysninger frem, vi skal bruge for at træffe vores politiske beslutninger. Alt andet vil være forkert. Det er for at træffe de politiske beslutninger, der skal til.

Der må vi have et lige krav på informationer. Det skal ikke være et lille udvalg, der bestemmer det her. Det skal være en åben debat i Borgerrepræsentationen. Det skal ikke være en lille, lukket forligskreds, hvor man aftaler, at nu skal KOROVA sælges, eller nu skal det plejehjem nedlægges. Det skal være sådan, at vi åbent kan diskutere det her, og det burde vi kunne også her i dag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal lige sige til Peter Skaarup, at det lykkedes Peter Skaarup, men uden Peter Skaarups skyld, at få ordet 2 gange i første runde, så nu er der altså kun en tredje runde på 3 minutter tilbage.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det skal fra min side blive kort, men jeg synes også, at jeg har et behov for at understrege, at Det Radikale Venstre ser med meget stor alvor på det fremkomne underskud.

Jeg synes heller ikke, at jeg, selv om jeg er en del af udvalget, kan føle noget ansvar for det fremkomne underskud, fordi der ikke har været megen oplysning undervejs, der har givet os anledning eller chance for at råbe vagt i gevær. Eller jeg vil sige det på den måde, at vi ikke har haft en eneste chance for det, og det har borgmesteren tilsyneladende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

de heller ikke. Det var i hvert fald sådan, det blev meddelt os, da vi havde sagen på allerførste gang.

Så i forhold til den sag, vi diskuterede tidligere på aftenen, hvor der var en Ungdomsborgerrepræsentation, der havde et ansvar, fordi de havde truffet en beslutning, vil jeg sige, at hverken udvalg eller Borgerrepræsentation har haft mulighed for at få den fornødne indsigt til, at vi i hvert fald har et reelt ansvar.

Det, vi fra radikal side har været optaget af, er at få en udredning, der giver os en forståelse af, hvad det er der rent faktisk er sket, som har begrundet det meget store underskud. Det handler jo ikke bare om økonomistyring. Det var det, der først blev sagt, at bare man fik en, der kunne økonomistyring, så var alt godt igen. Det handler jo også om at lave sagsstyring, og det er jo dér, pengene er forsvundet. Det er jo på grund af, at man ikke har magtet sagsstyringen, så vidt jeg kan vurdere.

Det, vi også har været optaget af, er en sikring af, at vi ikke løber ind i de samme problemer i år og i de følgende år. Det Radikale Venstre har bedt om, at det bliver anskueliggjort i en handlingsplan med milepæle, en handlingsplan, der viser, hvornår budgettet er i balance.

Jeg ved også, at man arbejder på at få et beslutningsgrundlag i orden, så vi får mulighed for at finde ud af, hvad der er op og ned, og indtil da forbeholder Det Radikale Venstre sig sin stilling med hensyn til konsekvenser.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til anden runde.

Lars Hutters (L): På mange punkter er jeg da meget enig med SF's ordfører, Marlene Krogh, men jeg undrer mig en lille bitte smule over, at Peter Skaarup og undertegnede bliver angrebet for, at vi egentlig godt vil have en åben drøftelse i Borgerrepræsentationen om de her alvorlige problemer.

Altså jeg synes, det på en eller anden måde kunne være meget godt, at Marlene Krogh og andre fra Sundheds- og Omsorgsudvalget kommer op på talerstolen og kommenterer det overraskende, at den samme forvaltning, man er i gang med at undersøge, holder pressemøde og offentliggør over for befolkningen, nærmest som om det er en kendsgerning, at der skal lukkes syv hundrede og er det 50 plejehjemspladser ... (*Afbrydelse*). 800 plejehjemspladser, jamen det er da kolossalt.

Der er da mere grund til at stille spørgsmålet: Er det noget, der er godkendt i Sundheds- og Omsorgsudvalget? Eller hvordan kan man tillade sig fra en forvaltning, som er under så kraftig undersøgelse, at gå ud i offentligheden og sige sådan noget til befolkningen, uden – vi bliver skældt ud for, at man er i gang med at drøfte, vi vil bare have en åben og ærlig drøftelse i Borgerrepræsentationen, men forvaltningen går ud, nærmest som om det er en beslutning, og siger, at der skal lukkes 800 plejehjemspladser.

Var det ikke mere passende, hvis man overhovedet mente et eller andet, at man sagde: Det er dog for galt, at den sundhedsforvaltning, som samtidig er skyld i, at vi er i denne kolossale klemme, går ud, uden at det egentlig er færdigbehandlet politisk, ikke vedtaget i Sundheds- og Omsorgsudvalget, det tror jeg faktisk ikke, det er ... (*Afbrydelse*). Nå, det er det, det er vedtaget. Det er vedtaget, får jeg at vide af Marlene Krogh. Det var dog pokkers. Hvorfor kunne vi så ikke have fået det at vide?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jeg kan godt sige, det er ikke vedtaget i Borgerrepræsentationen i hvert fald, det er ikke vedtaget, og jeg kunne godt tænke mig at få at vide fra det flertal, hvori det flertal består, som vil have lukket 800 plejehjemspladser. Jeg er dybt chokeret over, at det kan finde sted.

Så vil jeg gerne bede borgmesteren om at komme op og svare på, hvornår det er intentionen, at det her skal behandles i Borgerrepræsentationen. Er det rigtigt, som jeg frygter, at det skal være på det sidste møde langt ud på natten, vi har, før vi tager på sommerferie, hvor der ikke rigtig er nogen, der orker at tage stilling til det, for ligesom at få drysset lidt hen over det, så det ikke skal afsløres, hvor fantastisk uhensigtsmæssigt, for at sige det på en meget pæn måde, den forvaltning har leveret tal og opgørelser her til brug i Borgerrepræsentationen? Fordi en af de ting, som jeg synes er meget skæbnesvanger, er, at man forud for budgettets behandling her i Borgerrepræsentationen åbenbart ikke har givet korrekte oplysninger om, hvordan behovet ville være for plejehjemspladser for de ældre i København.

Jeg sagde det rent faktisk, men det blev jo groft tilbagevist fra flertallet af politikerne her i Borgerrepræsentationen. Embedsmændene støtter åbenbart flertallet, men det viste sig faktisk, at det var forkert. Det var åbenbart forstået på den måde, at forvaltningen giver nogle politiske, hvad man mener, at flertallet af politikere i Borgerrepræsentationen gerne vil have, og så er virkeligheden bare en anden. Det er min opfattelse af det, og jeg tror desværre, jeg har ret.

Nu har man åbenbart den opfattelse i flertallet i Sundheds- og Omsorgsudvalget og forvaltningen, at nu skal vi bare have lukket nogle plejehjem, og så får vi nok indhentet den økonomi.

Men det er da korrekt, hvad man Marlene Krogh siger, at betalingen, regningen for den svinestreg, det er, får de ældre, fordi det er fuldstændig som en harmonika med det der visitationsudvalg. Man sørger bare for, at der er endnu færre, der bliver visiteret til plejehjem. Samtidig holder man skjult, hvordan ventelisterne er. Det er derfor, jeg synes faktisk, det er vigtigt, at vi får en offentliggørelse af ventelisterne.

Jeg skal sige, at jeg imødeser med stor glæde og med stor opbakning og støtte, at SF arbejder på at få gjort visitationen til plejehjem så menneskelig som overhovedet muligt, ikke mindst på baggrund af de skandaler, der har været omkring vanrøgt på plejehjem, at det først og fremmest bliver den menneskelige omsorg og muligheden for, at der bliver livskvalitet for de ældre på plejehjem, der kommer i centrum.

Det kan jeg godt garantere for, at jeg varmt vil støtte, når Marlene Krogh og SF fremlægger det her i forbindelse med denne sag. Og jeg går ud fra, at det bliver inden vi går på sommerferie.

Bente Møller (Ø): Jeg er ked af at sige til Lars Hutters, at plejehjemslukningerne er vedtaget hverken med Lars Hutters' eller Bente Møllers stemmer, men de blev vedtaget sammen med budget 2000. Det var en del af Socialdemokratiets budgetforlig med de borgerlige partier, at der skulle lukkes et vist antal plejehjemspladser i 2001, 2002 og 2003, og at der skulle udarbejdes en 10-års-plan, der skulle fremlægges for Borgerrepræsentationen inden sommerferien.

Det blev ikke dengang vedtaget, hvilke navngivne plejehjem det skulle være. Det er det stadig væk ikke. Men hvis flertallet stadig væk står fast ved deres budgetforlig – det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

kunne man jo håbe, man kunne rokke lidt ved selvfølgelig – så må vi jo sige, at flertallet for at lukke de der pladser er til stede. Så længe Venstre er i stand til at forøge deres gruppe løbende, så ser det jo ikke særlig godt ud for den sag, kan man sige. Det vil jeg ikke kommentere mere, men i stedet for forholde mig til den sag, der er til debat her.

Jeg vil starte med at sige, at hvis det er rigtigt, at Lars Hutters i 4 måneder har vidst om det her, så føler jeg mig virkelig forbigået som udvalgsmedlem, for jeg hørte første gang om det mandag den 21. februar, og der var jeg med til sammen med Marlene Krogh at bede om et ekstraordinært møde. Mange andre udvalgsmedlemmer, et enstemmigt udvalg, tror jeg, ønskede et ekstraordinært møde. Den 24. februar, altså 3 dage senere, ville vi gerne have noget papir på det. Hvis Lars Hutters har vidst det i 4 måneder, så har borgmesteren formentlig også vidst det i 4 måneder. Der er et eller andet her, der ikke passer. Altså jeg har vidst det i 6½ uge, og jeg synes, det har været skrækkeligt lige fra starten.

Enhedslisten har heller ikke noget imod, at der bliver åbenhed i denne proces. Altså vi talte sådan set for åbne udvalgsmøder, dengang vi skulle have ny styreform herinde.

Altså omkring plejehjemslukningerne har jeg jo svaret på, Lars Hutters, at det faktisk var udvalget, der besluttede, at der skulle holdes pressemøde, udvalget, der besluttede, at lige så snart der er en liste med nogle navne på nogle plejehjem, der er luknings-truede, så er der altid nogle, der får den der liste alligevel, og så er det bedre at få informeret samlet og få givet de rigtige informationer. Tænk, hvis man kom til at skrive et forkert navn i en avis. Så var der nogle ældre, der skulle have ondt i maven unødigt. Og også sikre, at personalet og beboerne på de berørte plejehjem bliver orienteret om, at nu står de på sådan en liste. Det har været et enigt udvalg, der synes, at det var vigtigt.

Dertil kommer altså, at Enhedslisten ikke er enig i, at der skal lukkes plejehjem. Det er også, hvad man har kunnet se mig citeret for i pressen, at så længe der ligger fær-digbehandlede på HS' sygehuse og venter på plejehjemsplads, er der intet, der tyder på, at vi har en overkapacitet, uanset at antallet af ældre falder.

Da jeg i første runde gik op og henviste til det juridiske notat, som overborgmesteren har lavet til Økonomiudvalget, om borgmesteransvar, så var det faktisk et ønske fra mig om at få præciseret, om forespørgerne mener, at der er noget specielt omkring sundheds- og omsorgsborgmesterens rolle, om der er et bestemt punkt der, om Peter Martinussen som sundheds- og omsorgsborgmester generelt har forsømt sit hverv, om det var den del, man ønskede debatteret her, eller det var informationerne om sagen.

Og så kan jeg om KOROVA bekræfte, at der er nogle, der synes, det er en god idé at sælge KOROVA. Mig bekendt er tanken ikke født i Københavns Borgerrepræsentation eller i Socialdemokratiet eller hos forligspartnerne her, men startede med at være født i Roskilde Amt, der ejer halvdelen af det. Jeg hørte i hvert fald om det i Roskilde, før jeg hørte om det i København. Der er nogle, der synes, det er en god idé; det kan man have mange meninger om.

Enhedslisten synes ikke, det er en god idé at sælge et vaskeri. Det er ligesom at låne penge, fordi når man ikke længere selv ejer produktionsredskaberne, så bliver vasken jo bare dyrere, fordi der er nogle, der skal have forrentet det, og så er det ikke sikkert, det er nogen besparelse på sigt. Men den debat er jeg ret sikker på, at vi får, også her i forsamlingen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jette Bergenholz Bautrup (A): Jeg vil da godt sige både til Peter Skaarup og til Lars Hutters, at denne sag er da alvorlig, og det er da dybt uacceptabelt, det, der er sket.

Men det kan da undre mig, at man stiller en sådan forespørgsel, når man fra Dansk Folkepartis side har en repræsentant i udvalget. Så kan det da undre mig. Det er da ikke, fordi man ikke ønsker åbenhed om denne sag, men det, der rent faktisk ligger, er, at vi ikke har den redegørelse endnu, og jeg synes egentlig, man skulle lade forvaltningen i fred og ro finde ud af, hvad det er der er sket, og så forelægge det i helhed for Borgerrepræsentationen. Jeg synes nok, denne sag er så alvorlig, så man egentlig skylder borgerne, men også borgerrepræsentanterne, at det bliver en redegørelse i helhed.

Jeg mener også, at når Peter Skaarup har et udvalgsmedlem, så er det altså ikke noget med, at det er for nedrullede gardiner eller lukkede døre. Man taler vel sammen, og det gør I vel også i Dansk Folkeparti, så man dels kan se, hvor mange spørgsmål der er stillet, dels se de svar, der er. Og ingen af os er nået længere end, kan man sige, udvalgsmedlemmet også fra Dansk Folkeparti.

Når der så bliver spurgt fra Lars Hutters' side, om vi ønsker at lukke plejehjem, så må jeg sige: Nej, ikke på grund af det underskud, der ligger, men på grund af en budgetaftale der ligger, vil man ind og se på, hvilke plejehjem der eventuelt skal lukkes, eller hvilke der skal lukkes, og der er mange i spil, men ingen har lagt sig fast på, hvad det er for plejehjem.

Og det er da rigtigt, at man skal da se på visitationsreglerne. Man skal da også se på kvaliteten, og det er også det, jeg mener, at vi arbejder med i Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Jeg beder meget om, at man ikke tror, at det er en lille, sammenspist gruppe, der sidder i det udvalg, men at vi arbejder seriøst, og vi arbejder simpelt hen på tværs af partierne på at kunne på den bedste måde få en løsning, så det ikke kommer til at gå ud over de ældre, så det ikke kommer til at gå ud over borgerne. Det er rent faktisk derfor vi har givet tiden i det her udvalg.

Så synes jeg, vi må sige, jeg har ikke hørt nogen, som vil forhale sagen, men vi mangler lige at have de sidste brikker. Så tror jeg, sagen bliver forelagt her i Borgerrepræsentationen, så alle kan deltage i debatten.

Borgmester Peter Martinussen: Jeg var meget spændt på, da denne her sag startede langt om længe, om der kom noget nyt, og med nyt mener jeg ikke nye informationer fra hemmelige møder, fordi denne sag er jo, Peter Skaarup, sluppet ud i pressen. Der er for øvrigt heller ikke nogen, der har prøvet at stoppe den på vejen. Men jeg tænkte sådan mere på, om der kom noget nyt, nogle nye konstruktive løsningsforslag fra Dansk Folkeparti på baggrund af deres aktive udvalgsmedlems deltagelse i debatten. Og fra Lars Hutters, der jo ligesom Peter Skaarup i Økonomiudvalget har fulgt denne sag og har fået lige så mange papirer som alle andre, alle spørgsmål og alle svar og også selv bidraget til papirmængden, og det er fair nok, det manglede bare, i åbenhedens interesse.

Og hvad skal jeg så høre? Indtil nu i hvert fald ikke nogen konstruktive løsningsforslag, men derimod noget, som man næsten må kalde ansvarspådragende i sig selv, nemlig at Lars Hutters står heroppe og siger, at han igennem 4 måneder har vidst, at der var et problem af denne kaliber i Sundhedsforvaltningen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Jeg må sige til Lars Hutters, at hvis det er rigtigt, så er det ansvarspådragende i en grad, så det er fuldstændig uanstændigt og groft, og det bliver de ældre i København, der bliver årsagen til, at Lars Hutters har holdt sin viden om dette problem skjult for mig og for udvalget i så lang tid. Det er jeg dybt skuffet over, jeg er rystet, jeg er chokeret på de gamles vegne i København. Eller skal vi bare konstatere, at det er endnu et udslag af det sædvanlige politiske plat fra Lars Hutters' side.

Jeg må i hvert fald sige, at hvis Lars Hutters har dokumentation for, at han har vidst det i 4 måneder, så vil jeg gerne rejse en sag mod Lars Hutters på det grundlag, og så er der tale om et helt andet ansvar end det, Lars Hutters som skåning eller københavner kan påstå over for andre her.

Så vil jeg stilfærdigt bare i øvrigt sige til Peter Skaarup, der jo kender sagen og har alle sagsakterne fra Birthe Nødgaard og Sundhedsudvalget, at skulle der mangle noget i samlingen, så bidrager vi gerne med et ekstra eksemplar og fortolkningen af samme.

Jeg vil bare sige både til Peter Skaarup og Lars Hutters, at for så vidt angår plejehjemslukningerne er de, som Bente Møller så rigtigt sagde det før, uanset hvad man mener om det, vedtaget som en del af budgetforliget for år 2000 med en 10-års-plan på ældreområdet.

Jeg vil sige det sådan, at hvis Sundhedsforvaltningen havde valgt ikke at ønske at præsentere over for offentligheden, herunder de gamle i København, der har krav på at vide, om deres plejehjem er lukningstruet eller truet, hvis man kan bruge det udtryk, af ombygning, hvis de havde valgt at sige, det vil de ikke offentliggøre, så havde de begået et brud over for denne forsamling, som havde været slemt. Derfor har de i åbenhedens interesse gået ud og sagt: Det er vedtaget, at vi skal fremlægge en plan. Den fremlægger vi, vi fremlægger den åbent, i offentlighed.

Jeg vil bare spørge Lars Hutters og for den sags skyld også Peter Skaarup: Havde det været mere rigtigt demokratisk, ærligt og åbent, at Sundhedsforvaltningen havde gemt indstillingen om, hvilke plejehjem det handlede om, havde sendt den ud til Birthe Nødgaard og de andre interesserede udvalgsmedlemmer for lukkede døre med grønt bud på rødt papir mærket »fortroligt«, så ingen havde vidst, hvilke plejehjem der var i spil? Så skulle vi have hørt Lars Hutters sige her om 3 måneder: Det har jeg vidst i 4 måneder, og det er for dårligt, at de ældre ikke har fået besked.

Skal vi ikke stoppe det her politiske mummiespil og koncentrere os om det, som jeg i virkeligheden synes er en alt, alt for alvorlig sag til at behandle på det niveau, som de herrer Skaarup og Hutters lægger op til her. Jeg synes i virkeligheden I skulle se at gøre som os andre og sige: Det her er dybt alvorligt. Jeg synes ikke, det er spor sjovt. Jeg tror heller ikke, de ældre i København synes, det er sjovt, jeg tror heller ikke, der er nogen i udvalget, der synes, det er sjovt, hverken de, der tør tage ansvar og være med i beslutningerne, Lars Hutters, eller de, der følger Dansk Folkepartis og SOL's måde at agere politisk på og melder sig ud af beslutningerne.

Men jeg synes, vi skylder københavnerne at løse det her på en ordentlig måde. Jeg synes, vi skylder københavnerne at være med til at løse det. Jeg synes, vi skylder at påtage os det ansvar, der ligger. Jeg påtager mig gerne min del af ansvaret. Jeg tror aldrig, jeg får Lars Hutters til at påtage sig en del af ansvaret for noget som helst.

Men invitationen skal være der nu, også til Peter Skaarup. Vær med. Der bliver nok at lave, og der skal laves en ældrepolitik, der fortsætter med at pege fremad, i denne by,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

også på trods af de regnskabsproblemer. I skal være meget velkomne i ansvaret og i løsningerne.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til tredje runde. Jeg skal gøre opmærksom på, at der kun er 3 minutters taletid i tredje runde.

Peter Skaarup (O): Jeg synes godt nok, at noget af det sidste, som vi hørte fra sundhedsborgmesteren: Jeg tror ikke, jeg kan få Lars Hutters til at tage ansvar for noget som helst – er sådan lidt betegnende for den måde at føre debat på.

Altså skal vi da ikke prøve at gemme de der polemiske ting væk og prøve at få en ordentlig redegørelse fra en borgmester, ligesom jeg egentlig opfatter det, at mange andre, for ikke at sige alle andre borgmestre, ville have tacklet denne situation, nemlig have givet nogle oplysninger, som vi så kunne debattere her i Borgerrepræsentationen, i stedet for at uddele karakterbog til Lars Hutters eller Peter Skaarup eller en eller anden, der har været oppe på talerstolen og sige noget.

Det er jo ikke det, vi er ude efter, når vi har den slags debatter. Det, vi er ude efter, er at få nogle faktuelle oplysninger op på bordet, måske nogle af de holdninger, der ligger fra borgmesterens side. Måske borgmesteren kan sige nogle nye ting i forhold til: Vil man sælge KOROVA? Er der foretaget en ansvarsplacering eller på vej til det i forvaltningen?

Sådan nogle faktuelle ting er det relevant, at borgmesteren, formanden for udvalget, kommer med, men ikke polemiske bemærkninger om, at Lars Hutters kan man ikke få til at tage ansvar for noget som helst. Det kan vi ikke bruge til noget.

Så vil jeg godt sige til Jette Baurup, at vi har en udmærket kommunikation i Dansk Folkeparti, og det er helt rigtigt, at vi sidder repræsenteret i Sundheds- og Omsorgsudvalget, og vi sidder også i Økonomiudvalget, og vi stiller de spørgsmål dér, vi gerne vil stille.

Men vi synes egentlig, det er rigtigt, at vi får de oplysninger, som kommer frem, ud til en åben debat i hele Borgerrepræsentationen, fordi uanset at der sidder et antal medlemmer i Sundheds- og Omsorgsudvalget og et antal medlemmer i Økonomiudvalget, som beskæftiger sig med de her ting, så kan det være, at offentligheden er interesseret i, hvad der foregår. Det kan være, at de øvrige medlemmer af Borgerrepræsentationen – vi er jo trods alt 55 – gerne vil have lov til at debattere de her ting, og vi synes faktisk, det vil være rigtigt, at Borgerrepræsentationen tager nogle af de debatter om ting og sager, der optager sindene i udvalgene og ude i befolkningen.

Og når man lægger ud til befolkningen, ud til den store offentlighed, at der er regnskabsrod, så vil det også være rigtigt, at vi her i Borgerrepræsentationen har en debat om sådan nogle ting. Det er noget, der optager sindene meget. Og når man lægger ud til befolkningen, at der er plejehjemslukninger på vej, og det er jo ikke, som Bente Møller siger, plejehjemslukninger, der er aftalt i budgetforliget alle sammen. Altså man aftalte jo ikke i budgetforliget, at Store Tuborghjemmet skulle lukkes, eller at dele af Dronning Ingrid Hjemmet skulle lukkes. Det var der nogle, der kæmpede for, at de ikke skulle, men ikke desto mindre er det alligevel det, der kommer frem i offentligheden.

Altså vi kunne godt tænke os, at man stille og roligt får nogle oplysninger frem, i stedet for at hælde en skidtspand ud over medlemmerne af Borgerrepræsentationen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Lars Hutters (L): Denne skandale på sundheds- og ældreområdet samt beslutningen om at lukke 800 plejehjemspladser vækker utrolig stor vrede blandt københavnere. Der er ingen som helst tvivl om, at valgkampen til Borgerrepræsentationen om halvandet år er gået i gang, og at det kommer til at spille en meget stor rolle, muligvis af samme størrelsesorden som spørgsmålet om lukningen af Kommunehospitalet.

Jette Baurup kritiserede, at man ikke i fred og ro fandt frem til, hvordan og hvorledes denne alvorlige sag skulle løses. Men hvor lang tid skal vi i Borgerrepræsentationen vente på, at der findes en løsning på dette her? Hvor lang tid skal befolkningen vente?

Jeg kan godt betro Jette Baurup, at hvis jeg havde været borgmester for dette område, havde embedsmændene inden for 1-2 uger værsø fået lagt frem, hvad der var sket på dette område. Jeg har aldrig oplevet noget lignende. Det er muligt, at Peter Martinussen ikke rigtig ved, hvad der er foregået derovre. Jeg har en opfattelse af, at det er længere tid end den 21. januar. Det er min opfattelse, det er min opfattelse. Jeg ville simpelt hen ikke acceptere det som borgmester, heller ikke som flertal eller i det hele taget som Sundheds- og Omsorgsudvalget i det her, under ingen omstændigheder. Hvad er det, der forhindrer, at man klart og tydeligt kan få det her på bordet? Jeg ser kun en eneste årsag til det. Det er, at man forsøger at unddrage sig sit ansvar i forvaltningen.

Så blev der også spurgt om, nej, det var vist Bente Møller, der spurgte, hvorfor borgmesteren var nævnt. Jamen jeg skal da være ærlig. Jeg mener, borgmesteren også har et politisk ansvar i det her, ud fra, hvad jeg lige har skitseret, for jeg var klar til at tage ansvaret, hvis jeg havde siddet på den borgmesterpost.

Jeg kan ikke se nogen som helst begrundelser for, at det skal tage så lang tid. Og det forventer jeg, og i øvrigt så kommer jeg med godt nu, kan jeg forstå, at den er på Økonomiudvalgets dagsorden her på tirsdag. Der forventer jeg et svar på, hvorfor det har taget så lang tid. Jeg synes ikke, det er noget, der klæder forvaltningen, at det har taget så lang tid.

Men som sagt, det her bliver en meget stor sag. Borgmesteren har ikke svaret på, har stadig væk mulighed for det, hvornår den egentlig reelt kommer til behandling her i Borgerrepræsentationen, om den har den mulighed at være på dagsordenen den 11. maj, så vi politisk kan drage konklusionerne og pålægge det ansvar, der skal pålægges i denne sag. For jeg går ud fra, at Jette Baurup er enig med mig i, at det ansvar skal placeres både forvaltningsmæssigt og politisk.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke flere, der har ønsket ordet. Forhandlingerne er afsluttet. Det er jo ikke forslag, der kan komme til afstemning, da det er en forespørgsel.

Forespørgslen blev besvaret af borgmester Peter Martinussen.

35) BR 136/2000. Mødeplan for 2001

Indstilling om fastlæggelse af Borgerrepræsentationens møder i kalenderåret 2001.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. april 2000

Indstillingen blev godkendt.

=====
36) BR 144/2000. Godkendelse i henhold til lov om kommunernes styrelses § 15, stk. 2, om forlængelse af Winnie Berndtsons orlov indtil 15. maj.

Forlængelsen af orloven blev godkendt.

=====
1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Borgerrepræsentationens næste møde afholdes torsdag den 11. maj 2000 kl. 17.30.

Mødet sluttede kl. 01.18